Graham
MASTERTON

DJIN

"Anglia are mulți scriitori excelenți de horror, dar Graham Masterton este cel mai bun."

Financial Times

"Masterton este Regele Răului."

Le Figaro

"Graham Masterton este adevăratul succesor al lui Edgar Allan Poe."

San Francisco Chronicle

"Masterton este prin excelență scriitorul de literatură horror."

The Philadelphia Inquirer

Director de colecţie:
Mircea Florin Tudor

De acelaşi autor, în colecţia DAEMON vor mai apare:

- Manitou
- Răzbunarea lui Manitou
- Ritualul

Graham MASTERTON

DJIN

Traducere de
Mircea Florin Tudor

Editura Multistar
Piatra Neamţ
1992

Coperta: Radu Gavrilescu
Redactor: Veronica Tudor
Tehnoredactare: Iancovschi Ștefania
Adrian Șerban Dobrin

Titlul original: "The Djinn"

Un volum publicat de Multistar S.A.. Conține textul complet al ediției TOR Books, New York, 1988.

© 1977, Graham Masterton

© 1991, Multistar S.A., pentru versiunea în limba română

Toate drepturile sînt rezervate. Nici o parte a acestei ediții nu poate fi reprodusă sau transmisă, indiferent de formă sau mijloc, fără permisiunea editorului.

Pentru informații adresați-vă societății Multistar S.A., Oficiul Poștal 3, C.P. 81, 5600 Piatra Neamț

ISBN 973-9136-03-6

Ediția I, mai 1992

Graham Masterton și tentația terifiantului

Literatura modernă este martora unui paradox de necontestat: existența a ceea ce este numit genul "horror". Neglijate de majoritatea criticilor de marcă, caracterizate drept "subliteratură", producțiile maeștrilor terifiantului sînt realmente devorate de cititori – dealtfel ca și science-fiction-ul cu care, uneori, se "înrudește".

În librăriile marilor metropole există sectoare întregi dedicate acestei literaturi. Tirajele ating uneori cifre uluitoare (Stephen King – peste o sută de milioane de exemplare, Dean R.Koontz – peste cincizeci și cinci de milioane, Frank Herbert – peste douăzeci de milioane), prestigioase edituri își fac un titlu de glorie din publicarea unor durabile antologii ale genului. Edificator este și faptul că "fenomenul" Stephen King este studiat la multe din marile universități americane. În ultimii douăzeci de ani s-au tipărit mai multe romane horror decît în toată perioada de la Gutenberg încoace. De ce? Probabil pentru că, așa cum considera Howard P. Lovecraft – unul din marii inovatori ai genului de la începutul secolului – "cea mai veche și puternică emoție a omului este frica, iar frica cea mai veche și puternică e frica de necunoscut" (Supernatural Horror in Literature, New York, Dover, 1973).

Parafrazînd conoscutul tablou al lui Goya, putem afirma că somnul rațiunii produce creații de coșmar. Din străfundurile unor conștiințe adormite, latente, ies la iveală demoni, monștri, spirite, la început la adăpostul nopții, apoi

chiar în miezul zilei, acoperind întreaga lume cu mantia întunecată a groazei. Dar de ce neapărat somnul? Pentru că "intrînd în lumea viselor, fantomele ne ies în cale", se menționează în scenariul filmului lui F. W. Murnau, **Nosferatu** (1922). În somn, gîndurile noastre hoinăresc slobode, călătoresc în timpuri imemoriale sau în contemporaneitate, fie pe tărîmuri pe care nici un muritor nu va păși vreodată, fie în pivnița sau mansarda casei părăsite de la colțul străzii.

Povestirile horror – consideră Douglas E. Winter, unul din cei mai avizați critici ai fenomenului (**Faces of Fear**, London, Pan Books, 1990, p. 12), își au sorgintea în picturile rupestre, în religie și ritualuri, în magie și cabalism, în poveștile depănate pe lîngă focuri de strămoșii noștri îngroziți de nopțile lungi, reci și umede, de creaturile reale ori imaginare întîlnite la tot pasul. Elemente horror se găsesc în **Epopeea lui Ghilgameș**, dar și în **Iliada** și **Odiseea**, în **Metamorfozele** lui Lucius Apuleius, dar și în **Epistolele** lui Plinius cel Tînăr sau în **Satyricon**-ul lui Petronius. Nu mai vorbim de **Macbeth**, ori **Hamlet**, de piesele lui John Webster (**Diavolul alb** – 1612, **Ducesa de Malfi** –1623), de **Castelul din Otranto** al lui Horace Walpole, de **Aventurile unui student german** de Washington Irving, de **Wieland – Transformarea**, publicată în 1798 de Charles Brockden Brown, primul roman american de acest tip, alcătuit din episoade pe care orice împătimit le-ar considera ieșite din mașina de scris a lui Stephen King.

Dealtminteri trebuie să remarcăm că povestirea horror contemporană a suferit transformări esențiale față de timpurile cînd Mary Shelley sau Bram Stoker își înfiorau semenii cu personaje îngrozitoare precum Frankenstein ori Dracula. Schimbările cele mai importante au avut loc în Statele Unite (începînd cu celebra revistă Weird Tales), probabil sub impulsul vieții trepidante de fiecare zi, a atmosferei de nesiguranță, de anxietate și teamă în relațiile

dintre oameni. Producțiile în discuție cuprindeau elemente "mondene" (crimele, mai mult sau mai puțin sadice, petrecute zilnic în lume), supranaturale sau fantastico-eroice – înmănuncheate în ceea ce se numește "heroic fantasy": lumi de vis, ținuturi stranii, dragoni, monștri, vrăjitori.

Problema care ne-o prezintă reprezentanții genului este dacă realitatea pe care o percepem e cu adevărat reală, sau dacă nu cumva poate fi depășită în orice moment prin revelarea unor "tărîmuri" mai întunecate. Povestirea horror încearcă să ne familiarizeze cu gîndurile cele mai sumbre și înfricoșătoare din noi înșine – gînduri ce de fapt există, deși adesea nu vrem să recunoaștem – sau cu diverse conflicte apărute în relațiile sociale obișnuite. Aceste conflicte se întrepătrund și se complectează cu cele determinate de îngrozitorii monștri și demoni sosiți din adîncurile spațiului intergalactic (**Alien**, Alan Dean Foster), din străfundurile deșerturilor (**Djin** al luiGraham Masterton), din abisurile oceanelor (**Wurm**, Matthew J. Costello), de pe înălțimile aproape inaccesibile ale munților (**Snowman**, Norman Bogner) sau din pivnițele unor case părăsite (trilogia **The Rats**, **Lair**, **Domain** a lui James Herbert), cu vampiri (**Salem's Lot**, Stephen King), oameni-lup (**The Nightwalker**, Thomas Tessier), copii înzestrați cu puteri malefice (**Full Circle**, Peter Straub, **The Bad Seed**, William March), sau criminali notorii (**Psycho**, Robert Bloch, **The House Next Door**, Anne Rivers Siddons).

Dezvoltată cu precădere în Statele Unite și Anglia, literatura horror își are unul din reprezentanții ei de seamă în persoana lui Graham Masterton, primul scriitor occidental al genului publicat în țările din estul Europei – la început în Polonia (unde tirajele au atins un milion și jumătate de exemplare în șapte luni), iar acum în România.

Născut în 1946 în Edinburgh, Graham Masterton și-a definitivat prima lucrare de mari proporții la vîrsta de

paisprezece ani. A lucrat ca reporter de ziar, apoi a devenit redactor-şef adjunct al revistei Mayfair şi redactor-şef al Penthouse-ului. În această perioadă va începe redactarea cunoscutelor ghiduri practice pe teme sexuale.

Primul său roman horror datează de la începutul anilor 1970: **Manitou**, ecranizat în 1978 de William Girdler cu Tony Curtis în rolul principal, prilej cu care îşi face intrarea în scenă simpaticul Harry Erskine. Graham Masterton devine unul din primii scriitori ai noului val ce va rupe tradiţia instaurată cu cîteva decenii mai înainte de Dennis Wheatley (autorul a peste şaizeci de volume, printre care sînt de menţionat: **To The Devil – A Daughter, The Devil Rides Out, The Ka of Gifford Hillary, The Satanist**).

Următoarele povestiri ale "Regelui Răului" – cum îl numeşte Le Figaro pe Masterton – au fost considerate drept criterii de evaluare a tuturor reprezentanţilor de mai tîrziu ai genului; este de ajuns să amintim doar faptul că însuşi James Herbert a fost etichetat, la începutul carierei sale, "un viitor Graham Masterton"!

După o serie de romane istorice, printre care amintim: **Lords of the Air**/Seniorii aerului, **Maiden Voyage**/Inaugurarea, Solitaire/Solitarul, **Headlines**/Cap de afiş, Empress/Împărăteasa, Masterton revine la temele care l-au consacrat: thriller-ul, cu **Plague**/Ciuma, **Famine**/Foametea, **Ikon**, **Condor**, **Sacrifice**/Sacrificiul, **The Sweetman Curve**/Ţintă la întîmplare.

În ciuda subiectelor, adesea de actualitate, ale romanelor menţionate mai sus, genul unde excelează Masterton este însă horror-ul: **The Manitou**/Manitou – un vraci indian reînvie pentru a se răzbuna pe albii care i-au nimicit tribul, **Revenge of the Manitou**/Răzbunarea lui Manitou, **The Sphinx**/Sfinxul – o specie stranie de leoaice-femei bîntuie Washington-ul, **The Hell Candidate**/Candidatul iadului – un politician încheie un pact cu diavolul pentru a

fi ales Preşedinte, **Tengu** – japonezii se răzbună pentru tragedia de la Hiroshima cu ajutorul unei secte de războinici invincibili, **The Pariah**/Paria – "Regele Mexican al Morţilor" este readus la suprafaţă din calele unei nave scufundate, cu un rezultat catastrofal, **Picture of Evil**/Întruchiparea răului – membrii de mult dispăruţi ai unei familii se menţin în viaţă "furînd" pieile tinerilor, **Death Trance**/Transa morţii – un om de afaceri încearcă să-şi revadă familia ucisă, luînd parte la o aşa-zisă "transă a morţii" în insula Bali, transă în care cei ce nu mai există pe acest tărîm pot fi văzuţi şi vizitaţi, **Night Warriors**/Războinicii nopţii – adepţii unui străvechi ordin războinic înfruntă un demon malefic ce întreţine relaţii sexuale cu femei în timpul somnului acestora, **Night Plague**/Ciuma nopţii – o altă aventură a războinicilor nopţii, nevoiţi să înfrunte o vrăjitoare din secolul al XVI-lea, capabilă de a răspîndi o boală mortală prin intermediul viselor), **Feast**/Ritualul – un restaurant exclusivist reprezintă locul de întîlnire al unei secte de canibali), **Mirror**/Oglinda – un copil-minune al Hollywood-ului, ucis de bunica sa, se reîntoarce în prezent printr-o oglindă damnată, **Walkers**/Plimbăreţii – pensionarii unui azil de nebuni încearcă să evadeze prin pereţi, dar nu reuşesc şi sînt prinşi în zidul de cărămidă, **Black Angel**/Îngerul negru – în care un ucigaş încearcă să-l reînvie pe Belial (zeu palestinian arhaic, stăpîn al lumii subterane prin crime hidoase), **Prey**/Prada – copiii de la un orfelinat victorian sînt răpiţi de o bestie venită din viitor cu scopul de a duce la bun sfîrşit un anume ritual, absolut necesar pentru distrugerea întregii lumi, **All Shadows Day**/Ziua umbrelor – Manitou se reîntoarce pentru un ultim război supranatural contra omului alb).

Autorul **Djin**-ului este şi editorul unei remarcabile antologii a genului – **Scare Care**/Neliniştea fricii – conţinînd 38 de povestiri ale unor autori consacraţi precum James

Herbert, Ramsey Campbell, Ruth Rendall, Roald Dahl; drepturile de autor și sumele încasate din vînzări au fost donate unor institute de binefaceri pentru copiii handicapați. Scopul declarat al acestei antologii este de a demonstra cititorilor că maeștrii horror-ului nu sînt numai "profanatori de morminte și vîrcolaci", ci persoane cultivate și atente cu semenii lor.

După o perioadă în care romanele lui Masterton au fost primite cu entuziasm în special în străinătate ("Am fost unul din acei scriitori ce nu erau prea bine cunoscuți în propria lor țară"), opera sa cunoaște astăzi o adevărată renaștere în Anglia, atît prin reeditări masive cît și printr-o serie de noi nuvele și povestiri încredințate revistelor specializate (Fear, Fantasy Tales, Frighteners).

Temele preferate ale acestui "succesor al lui Edgar Poe" (San Francisco Chronicle), împing literatura horror spre limitele absolute ale credibilității și terifiantului, în punctele ei esențiale: paradoxul hidos al unei ființe umane, al existenței unei minți geniale în interiorul unui corp care nu-i nimic altceva decît un simplu amestec de măruntaie. După cum mărturisește el însuși, "m-am obișnuit cu ideea de a fi inventat aproape orice direcție semnificativă existentă în genul horror în ultimii douăzeci de ani; nu mă supăr că alții mă imită – dimpotrivă, sînt flatat."

Într-adevăr, Musette și membrii sectei sale din **Ritualul** îl anticipează cu cîțiva ani pe Hannibal Lecter, doctorul canibal din **The Silence of the Lambs**/Tăcerea mieilor de Thomas Harris, trilogia **Războinicii nopții** anunță parcă aparițiile "de vis" ale lui Freddie Krueger ori criminalul sadic din **Nightmare on Elm Street** de Jeffrey Cooper, iar **Îngerul negru** deschide seria romanelor cu crime în serie ("serial-killer novels"): **The Boston Strangler** de Gerold Frank, **Slice** de Rex Miller, **Night of the Ripper** de Robert Bloch. Toate aceste titluri, dar și multe altele, sînt doar o

prefigurare a ceea ce avea să fie **American Psycho** al lui Bret E. Ellis, intrat în istoria genului chiar înainte de a fi publicat, datorită scenelor de o cruzime inimaginabilă – și aceasta în ciuda faptului că autorul a pornit de la o temeinică documentare în criminologie.

În decursul activității sale, Graham Masterton a cîștigat Premiul special Edgar, Medalia de bronz acordată de West Coast Review of Books (pentru **Tengu**) și Premiul Julia Verlanger, neatribuit pînă în acel moment vreunui autor din afara literaturii de limbă franceză.

Graham Masterton consideră că horror-ul este unul din cele mai deosebite și fascinante moduri de a spune o poveste "atît timp cît e alert, bine scris și polemic, punînd la grea încercare intelectul și nervii".

Literatura sa se adresează unei noi generații avizate de tineri cititori, mai receptivi și mai pretențioși decît cei din generațiile anterioare. Cititorii anilor 1990 doresc nu numai o carte care să-i sperie, dar și una care să îmbine armonios problemele politice și umane cu umorul de bună calitate. Tuturor acestora le răspunde autorul pe care îl prezentăm pentru prima dată publicului din România: "Ei sînt cititorii pe care i-am așteptat aproape douăzeci de ani."

Florin Mircea Tudor

Se povestea uneori că în drumul lor spre Bagdad călătorii erau ademeniți noaptea de voci stranii, asemănătoare cînd cu șuieratul vîntului, cînd cu șoaptele seducătoare ale femeilor, cînd cu răgetele unor animale nevăzute vreodată de vreun muritor. Înțelepții acelor timpuri le numeau voci ale djinilor sau ale duhurilor și-i sfătuiau pe toți cei care le auzeau să se depărteze în grabă, pentru a nu-și pierde nici mințile și nici viața.

*Abdul Hazw'halla – **Cartea Magiei***

Prolog

Se povesteşte că spre sfîrşitul zilelor lui N'zwaa, toţi s-au adunat în templele în care se rugaseră de atîtea ori şi, printre ritualuri şi cîntece, au pecetluit în suluri de pergament, în sarcofage şi amfore, teribilele secrete prin care dominaseră lumea vreme de secole.

Se mai spune că acela care va descoperi secretul lui Nazwah Magicianul ar putea deveni omul cel mai puternic din lumea de aici, dar şi din cea de dincolo – dacă va fi pregătit să plătească preţul. Pentru că aşa cum curtezana percepe o sumă pentru farmecele ei carnale, la fel procedează şi duhul fermecat aflat în puterea lui Nazwah Magicianul – însă pentru cei mai mulţi, plata depăşeşte cu mult posibilităţile lor.

Legendele vrăjitorilor persani
Volumul IV, Capitolul III

Arheologii care lucrează pe şantierul vechiului templu de la Naswa, Iran, sînt convinşi că exemplarele "selecţionate cu grijă" din multele şi nepreţuitele obiecte îngropate aici au fost furate.

Se consideră că acest templu a fost locul de

desfășurare al unor ceremonii legate de cultul primitiv al adoratorilor duhurilor care – conform unei legende – au fost atotputernici în regiune vreme de aproape trei secole. Ritualurile cuprindeau invocarea demonilor, dar și sacrificii umane. Așa cum a remercat recent profesorul W. F. Collins de la Societatea Arheologică Britanică, "acești adoratori formau o șleahtă extrem de dezagreabilă".

Faptul cel mai neliniștitor pentru grupul de cinsprezece cercetători de pe șantierul arheologic este furtul a multora dintre cele mai prețioase vase și pergamente, care se spera să fie găsite în templu – multe obiecte par să fi dispărut încă de prin anii 1930.

Furturile au redus considerabil interesul științific al acestui șantier, iar profesorul Collins se teme că numeroase relicve au fost distruse sau înstrăinate în alte țări.

"Știm cu precizie că multe obiecte trebuiau să se mai afle încă aici", a declarat el ieri în Isfaham. "Templul a fost aproape în întregime acoperit de o alunecare de teren mocirlos, la vreo patruzeci sau cincizeci de ani după abandonarea sa de către secta respectivă. Se mai văd și astăzi urmele lăsate de diversele obiecte în lutul solidificat în jurul lor. În special se pare că lipsesc un set complet de pergamente, unul de cuțite și săbii rituale pentru sacrificii, și două amfore: una mică folosită pentru arderea tămîiei, alta de dimensiuni mari, avînd părțile laterale frumos împodobite".

Dar ceea ce pare de nefințeles pentru arheologi este faptul că multe obiecte extrem de valoroase nu au fost nici măcar mutate din loc.

Un exemplu concludent îl constituie corpul unei femei, mumificat atît de bine de mîl încît părul și pielea s-au păstrat intacte. Pînă acum profesorul Collins s-a arătat rezervat în ceea ce privește această descoperire, și nu va face nici o declarație pînă ce nu va avea rezultatele testului cu carbon și ale analizelor fiziologice.

London Sunday Times
12 octombrie 1968

Kensington, Londra
Mai 1969

Dragă inspectore Kashan,

Ți-am promis că o să-ți comunic cît mai curînd posibil rezultatele testelor efectuate asupra cadavrului descoperit la Nazwa. Vei fi probabil bucuros să afli că nu este vorba de o crimă recentă, deși unele aspecte legate de moartea femeii respective sînt oarecum neobișnuite și îngrozitoare, și ar merita o anchetă.

Cadavrul datează din perioada abandonării templului lui N'zwaa, deci de cel puțin douăzeci și cinci de secole. Aparține unei tinere femei de aproximativ nouăsprezece sau douăzeci de ani – nu prea frumoasă dacă ar fi să judecăm după aspectul pielii, dar aparținînd unei familii înstărite, după cum o indică bijuteriile și părul bine îngrijit.

Cel mai extraordinar este felul în care și-a găsit moartea – n-am putut descoperi nicăieri, nici în cărți, nici în documente istorice, o întîmplare similară. Femeia a murit ca

rezultat al introducerii în părţile ei intime a unui obiect de o dimensiune extraordinară, care i-a comprimat organele interne în coşul pieptului şi i-a produs instantaneu decesul. Ce a fost în realitate acest obiect, nu putem nici măcar ghici. A fost introdus cu suficientă forţă pentru a rupe în două centura peliviană şi pentru a comprima toate măruntaiele într-un spaţiu echivalent cu o pătrime din dimensiunile normale.

Poate că dacă vei cerceta unele documente de arhivă pe care le ai la îndemînă, ai putea găsi vreun caz asemănător. Colegii mei şi cu mine sîntem – cel puţin pentru moment – incapabili să rezolvăm misterul morţii bietei femei.

Al dumitale,
L. Pope

"Se spune că adevărul se află adesea în sticle. Dar se mai spune şi că sticle vechi pot ascunde în ele adevăruri vechi de secole."

***Dialecte persane**, p. 833*

1

Într-o zi înăbuşitoare de vară, pe la mijlocul lui august, eram adunaţi cu toţii în cimitirul Restful Lawns, arătînd ca nişte homari bine înroşiţi în costumele negre de stofă şi în cămăşile cu guler scrobit. În filme, înmormîntările au loc

întotdeauna sub o ploaie torenţială, unde lacrimile se amestecă cu picăturile scurse fără încetare de pe umbrelele negre. De această dată, dacă s-a întîmplat să se verse lacrimi (ceea ce n-am obsevat defel), ele se contopeau cu cea mai prozaică transpiraţie.

Persoana care se simţea cel mai bine era fără îndoială defunctul. Zăcea într-un sicriu scump de stejar bine lustruit, cu mînere în formă de cochilie şi cu un capac gemînd sub maldărele de crini, trandafiri şi orhidee. Totul semăna mai degrabă cu o expoziţie floral de prost gust decît cu o înmormîntare, şi fiecare din noi aştepta cu nerăbdare – chiar dacă sumbrele noastre feţe păreau să indice altceva – să ne vedem odată prietenul băgat în groapă pentru a merge să bem cîte o bere rece.

Preotul stătea înclinat peste mormîntul deschis, rostindu-şi tirada. Văduva îşi tampona ochii cu o mică batistă de dantelă. Apoi sicriul fu coborît în pămîntul ars de soare şi fiecare din noi am aruncat plini de smerenie cîteva mîini de ţărînă pe capac. Nu cu prea multă forţă, ca să nu-l deranjăm pe cel dinăuntru. Pentru el era mai bine acolo unde se afla, decît printre noi.

Am plecat trecînd printre şirurile de o albeaţă strălucitoare de îngeri imobili şi cruci de marmoră. Atmosfera era atît de stranie şi aerul atît de fierbinte, încît aveam senzaţia că ne vom sufoca. Limuzinele negre cu draperii purpurii la ferestre ne aşteptau la ieşire; ne-am urcat, aşezîndu-ne unii în faţa altora, de-abia abţinîndu-ne să nu zîmbim.

Am rulat cu o viteză moderată pînă la Cape Cod. Tocmai trecuse de unsprezece cînd am ajuns la Winter Sails, casa albă din lemn aparţinînd defunctului, aşezată aproape de plaja pustie. Automobilele s-au oprit pe drumul de acces plin de bălării şi am coborît cu toţii, aşteptînd sub boarea plăcută a mării ca văduva să ne invite înăuntru.

Am fost surprins să constat cît de dărăpănată devenise

această casă în stil colonial, construită pe la 1800 și prevăzută cu o elegantă verandă, sprijinită de stîlpi de jur împrejur. Cîndva, pe la începutul secolului al douăzecilea, proprietarii îi adăugaseră un foișor gotic cu vedere spre plaja acoperită cu iarbă, împodobindu-l cu o sfîrlează de vînt cu forma unui iatagan; aceasta scîrțîia funebru ori de cîte ori se schimba direcția vîntului – lucru care în această zonă se întîmpla foarte des. Casa era ferită de privirile celor ce treceau pe șoseaua spre Hyannisport de un șir de copaci strîmbi, parcă înfricoșați de ocean, exact ca o adunătură de fete bătrîne. Dar astăzi acea reședință de odinioară, atît de elegantă și de retrasă, arăta de-a dreptul sărăcăcios: vopseaua era scorojită, ulucele rupte, țiglele lipseau pe ici pe colo, potecile erau năpădite de buruieni, iar peluzele nu mai fuseseră tunse de mult. Pe pajiștea întinsă înspre vest se afla un cadran solar, ce mă intrigase întotdeauna pe cînd vizitam, copil fiind, domeniul Winter Sails. Acum însă cu greu se mai putea distinge prin iarba lungă, unduind în bătaia vîntului.

Marjorie Greaves, într-o rochie neagră și o pălărie cu voaletă de aceeași culoare, coborî din ultima limuzină. Era o femeie micuță de statură, destul de trecută pentru cei cincizeci și ceva de ani pe care-i avea, cu un nas coroiat și cu ochii negri pe jumătate închiși. Întotdeauna mi se păruse că aduce a crevete; crustaceele îmi aminteau mereu de ea, de aceea le și mîncam atît de rar. Nu este niciodată plăcut să-ți consumi nașii – chiar dacă o faci de la distanță.

— Bună, Harry, spuse ea cu un aer trist, prinzîndu-mi mîinile între degetele ei înmănușate în negru și fixîndu-mă cu cei doi ochi mici și negri. N-am putut să observ dacă plînsese sau nu.

Am salutat-o din cap și i-am zîmbit.

— A fost o slujbă înălțătoare. Extrem de onorantă.

Îmi întoarse zîmbetul, dar privi într-o parte ca și cum s-ar

fi gîndit la cu totul altceva.

— Da, recunoscu ea. Bănuiesc că da.

Am stat acolo cîteva clipe ținîndu-ne de mîini de parcă am fi fost pe punctul de a dansa. Cineva ne făcu o fotografie. Atunci Marjorie zîmbi din nou și se îndepărtă pentru a schimba cîteva vorbe cu participanții la ceremonia funebră. Să fi fost vreo treizeci de persoane; nu cunoșteam pe nimeni, așa încît așteptam cu nerăbdare să fiu prezentat. Cîteva doamne în vîrstă (puteai face oricînd afaceri cu asemenea specimene), cîțiva bărbați cu o înfățișare prosperă și o tipă tînără și extrem de atrăgătoare, într-un taior negru și un turban de aceeași culoare, ale cărei buze de un roșu aprins, ochii mari și verzi te făceau să te gîndești că ar merita să o cunoști îndeaproape. Din punct de vedere social, bineînțeles.

Marjorie Greaves ne conduse în casă. Același aspect dezolant. Tapetul era pătat din cauza umezelii, iar covoarele erau atît de roase încît se vedea urzeala. Dintr-un vestibul pătrat, cu pardoseala din plăci albe și negre de ceramică, se ajungea în camera cea mai spațioasă a reședinței: un salon lung cu ferestre înalte cu vedere spre mare. Mi-am amintit că pe vremuri această cameră fusese plină de flori și de mobilier antic de mare valoare, dar acum nu conținea decît două canapele acoperite cu stambă, care ar fi trebuit să fi fost date de mult la vechituri, și cîteva scăunașe tari cu fundul de trestie. Chiar și tablourile în ulei dispăruseră de pe pereți; urmele lor se mai vedeau încă pe tapetul verde deschis.

Doamna de companie a lui Marjorie, o tînără femeie distrată, cu ochelari și dinți ieșiți în afară, cu o evidentă înclinare spre hainele lungi, tricotate, de un roșu țipător, făcuse niște prăjituri-biscuiți cu cireșe și niște plăcinte umplute cu thon pe care le servi împreună cu trei sticle de vin de Xeres.

— Chiar și după moarte tot un blestemat de cărpănos a rămas, așa cum a fost întreaga viață, mormăi unul din invitați.

— *George!* zise cu reproș nevastă-sa.

— Ei bine, continuă George – pentru care am simțit imediat o aversiune bruscă – tipul era atît de meschin încît obișnuia să-și îndoape cu ziare curcanul ce urma să-l mănînce de Thanksgiving Day[1].

Într-un colț, un cuplu discuta cu glas scăzut în aparență, dar în realitate destul de tare ca să fie auziți de toți ceilalți. Subiectul îl reprezenta starea jalnică a casei.

— Trebuie să fi ajuns lefter, spunea afectat femeia cu părul roșu. Domeniul n-a arătat niciodată atît de prost.

— Credeam că e milionar, pufni disprețuitor soțul ei, un tip chel și pîntecos. Că avea atîția bani încît nu mai știa ce să facă cu ei, însă îmi pare că nu prea i-a aruncat prin împrejurimi.

Marjorie se întreținea cu un bărbat înalt și ursuz care declarase că nu suferea vinul și de aceea bea doar apă, dintr-o ceașcă de ceai.

Oricît de tristă și sărăcăcioasă ar fi fost această înmormîntare, pentru mine semăna cu o vacanță. De obicei lucrez în New York, în niște condiții nu prea sănătoase, în zona Tenth Avenue, dar cînd am primit înștiințarea despre decesul nașului meu, am fost mai mult decît bucuros să evadez puțin din acest oraș ce te face să nădușești, pentru a mă îndrepta spre Cape. În mod normal nu am nici banii și nici motivul necesar unei asemenea călătorii, dar acum exista unul, indiferent cît de morbid ar fi fost.

Nu pentru că nu l-aș fi suferit pe Max Greaves. Adevărul

(1) Ziua Recunoștinței – Sărbătoare oficială în amintirea primilor colniști din Massachussetts, ținută în ultima joi din luna noiembrie (n.tr.)

e că evenimentul nu mă afecta deloc, fiind ani de zile de cînd nu-i mai văzusem nici pe Max și nici pe Marjorie. În zilele cînd părinții obișnuiau să mă ia la Winter Sails, Max era întotdeauna vesel și comunicativ, însă odată cu trecerea timpului devenise din ce în ce mai morocănos și dificil de înțeles. În cele din urmă, am renunțat să-i mai vizitez. Le trimiteam felicitări de Crăciun și mici cadouri de zilele de naștere, dar mă țineam departe de Hyannis. Nu e deloc amuzant să încerci să faci conversație cu un bătrîn țîfnos.

Unul din motivele pentru care îmi doream această vacanță era faptul că tocmai rupsesem o legătură cu o blondină, protestantă de felul ei, pe nume Alison McAllister. O bucată de vreme ne iubisem, dar apoi am ajuns să nu facem decît să ne certăm. Într-o zi am intrat într-un bar să beau o bere și-am văzut-o giugiulindu-se cu un tip musculos și bronzat. Și astfel totul s-a terminat.

Mai era problema meseriei mele. Începusem să-mi pierd încrederea în mine însumi. E dificil de explicat cu ceea ce mă ocupam, mai ales pentru că *nu arătam* așa cum ar fi trebuit. Vreu să zic, dacă te întîlnești cu un tip bine de vreo treizeci și trei de ani din Cleveland, Ohio, cu un început de chelie, cu un nas mare și o tendință de a se uita crucis la un obiect mai îndepărtat, n-ai să tragi concluzia pripită că ai de-a face cu un clarvăzător.

Pe vremuri aveam o agenție de reclame, dar am renunțat la ea după ce-am pierdut doi dintre cei mai buni clienți – din cauza concurenței, bineînțeles. Am încercat alte cîteva ocupații cum ar fi vizitarea Manhattan-ului în compania turiștilor germani ("und hier ist das Woolworth Building"[1]) sau plimbarea cîinilor bogătașilor. În cele din urmă mi-am găsit adevărata vocație în ghicitul în cărți, pentru acele

(1) Și iată acum Turnul Woolworth (n.tr.)

bătrîne casnice pline de bani și fără suficientă finețe pentru a-și face cumpărăturile pe Fifth Avenue. Așa încît mi-am decorat apartamentul ca să arate precum bîrlogul unui vrăjitor (draperii purpurii, cărți legate în piele) și am început să dau anunțuri zilnice în *New York Post*. Afacerea mergea binișor, eu pricepîndu-mă să inventez captivante și ambigui tălmăciri de vise. Dar cel mai bine era cînd reușeam să conving vreo băbătie că cineva avea neapărată nevoie de ea. Scoteam destul pentru a-mi plăti chiria și a umbla într-un Mercury Cougar nou, însă nu atît încît să-mi permit vacanțe regulate.

Problema era că începusem să fiu deziluzionat de lumea spiritelor. Existau momente cînd simțeai cu adevărat că era acolo – ceva sau cineva care pîndea din umbra misteriosului tărîm de dincolo. Alteori ajungeai să crezi că totul era o înșelătorie, ceea ce-ți lăsa în gură un gust mai amar decît conținutul unei sticle de bere nemțească. Trecuseră luni de zile de cînd tot întorceam ba pe față ba pe dos cărțile taroc, ghiceam în cești și simțeam cum marile mele însușiri oculte mă părăseau încetul cu încetul. Și acesta era celălalt motiv pentru care venisem la înmormîntarea lui Max. Poate că în compania unui suflet tocmai înălțat la ceruri mi-aș fi găsit puterea și inspirația necesară continuării activității mele. Se putea să le și fi pierdut complet. Orice s-ar fi întîmplat, reprezenta o schimbare.

Am reușit să mă strecor prin cameră și să mă apropii de tipa cu buzele de un roșu aprins. De aproape, părea mai în vîrstă, dar și mult mai atrăgătoare. Era mică de statură, cu niște sîni mai mult decît generoși și cu acea privire șireată, ca de vulpe, ce-mi amintea de Sophia Loren.

Cu obișnuita mea dezinvoltură, i-am înmînat cartea de vizită. Își ridică voalul înnegrit de fum și citi cu voce tare:

— "Harry Erskine. Viața de dincolo este meseria mea." Ce naiba înseamnă asta?

— Ei bine... înseamnă că obișnuiesc să ghicesc viitorul. În special cel al babelor. Ca un clarvăzător.

— *Clarvăzător?* Vrei să spui că privești într-o sferă de cristal sau în ceva de genul ăsta?

— Ei... nu chiar într-o sferă de cristal. Pot s-o folosesc dacă ții neapărat. Dar în general mă servesc de cărțile de taroc și de frunzele de ceai. Sînt la fel de priceput și la ouija[1]. Este și ea o metodă de a-ți cîștiga existența.

Fata mă privi bizar.

— N-am mai întîlnit pînă acum un ghicitor. Chiar poți să citești viitorul?

— Așa cred. Între anumite limite. Practica e totul; nu poți repara o mașină fără a avea ceva experiență în domeniu. Și nu poți scormoni viitorul fără a avea o oarecare îndemînare. E dificil să te apropii de fenomenele oculte – bănuiesc că știi acest lucru. Și cînd e vorba de lumea spiritelor nu ai voie să calci în străchini.

Fata zîmbi.

— Nu, cred că nu. Nu m-am gîndit niciodată la așa ceva.

— Ei bine, crede-mă pe cuvînt.

După ce sorbi o gură de vin, ea continuă:

— L-ai cunoscut bine pe Max Greaves?

— Destul de bine. Mi-era naș. A fost un foarte bun prieten de-al tatălui meu cu mulți ani în urmă, pe vremea studenției. Obișnuiam să-i spunem "unchi". Un tip foarte interesant.

— Nimeni nu pare să pună la inimă faptul că acum e mort.

Ridicai din umeri.

— Păi... s-a cam ținut la bătrînețe. Cînd eu eram tînăr

(1) Tăbliță cuprinzînd literele alfabetului și alte semne specifice prin care se pot obține, cu un indicator mobil, diverse mesaje în cursul ședințelor de spiritism (n.tr.)

era cu adevărat cumsecade, blînd și mărinimos. Cel puțin așa mi-l amintesc. Cînd am împlinit zece ani mi-a făcut cadou o grozăvie de trenuleț mecanic – și nu uita niciodată să-mi trimită o felicitare de Crăciun. Îmbătrînind a devenit din ce în ce mai singuratic și mai irascibil. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Bănuiesc că a fost una din marile figuri ale epocii noastre; ca toți cei de teapa lui, era greu să-i fii pe plac.

— Ce făcea? Vreau să spun, cu ce se ocupa?

— Pe vremuri, cu petrolul. Cred că avea o rafinărie proprie. Nu mai țin bine minte. Cea mai mare parte a tinereții și-a petrecut-o în Arabia, legat de petrolul din Orient. Asta înainte de a se schimba politica prin acele părți, cînd fiecare alb era un mare mahăr. Avea o mulțime de vechituri arăbești prin casă, deși se pare că în ultimul timp le-a cam vîndut. Îmi plăcea să mă joc cu șeile cămilelor. Făceam pe Călărețul Singuratic, știi cum e...

Fata ridică din sprîncene.

— Nu aveai nici un camarad?...

— N-am avut niciodată. Am fost mereu un soi de solitar Călăreț Singuratic.

— Însurat?

— Glumești? Crezi că-mi pot permite să întrețin o nevastă și cinci puști ghicind în ceai?

Fata nu comentă, surîse numai. Mi-am terminat vinul de Xeres. După părerea mea, aducea mai degrabă cu cel de Amontillado[1], pe care Edgar Poe îl zidise în peretele pivniței sale.

— Ascultă, i-am spus fetei, știu un restaurant grozav, unde au niște homari extra. Ce-ai zice să mergem să mîncăm? Dacă nu te-ai săturat cu prăjiturile astea?

(1) Vin ușor și dulce, deschis la culoare, menționat în povestirea "Balerca de Amontillado" (n.tr.)

— Desigur, aprobă ea din cap. Poate că-mi citești și mie viitorul printre cleștii rupți ai homarilor.

— Mai bine îți citesc în palmă. Eventual pe talpa picioarelor. Apropo, nu-ți cunosc numele.

— Anna, răspunse ea.

— Anna și mai cum?

— Doar Anna.

Am tras puternic aerul pe nas.

— Foarte misterios.

— Fără intenție. Dar așa trebuie să fie.

— În regulă. *Doar* Anna, am replicat eu. Să-i mai spun cîteva vorbe nașei mele și am decolat. Însă vezi să nu te agațe vreun străin.

— Cred că s-a lucrul s-a și întîmplat, zise ea zîmbind.

Am lăsat-o acolo și mi-am croit drum pînă la Marjorie Greaves, printre invitații ce sporovăiau fără încetare. Ea continua să stea de vorbă cu același tip ursuz despre calitatea proastă a ustensilelor de bucătărie, ceea ce m-a determinat să cred că oricine ar fi fost fericit să fie salvat dintr-o astfel de situație.

— Marjorie, am zis eu luînd-o de braț, am putea să stăm puțin de vorbă între patru ochi?

— Desigur, răspunse ea. Vă rog să mă scuzați, domnule Gorst.

Insul duse ceașca de apă la gură cu un gest plin de tristețe.

— Bineînțeles, doamnă Greaves, nu vă faceți probleme.

Marjorie Greaves părea zăpăcită. Nu mîhnită sau tristă, ci neliniștită și gînditoare.

— Totul e în regulă? am întrebat-o. N-ai probleme financiare, nu-i așa? Referitor la casă...

Ea dădu repede din cap.

— Nu-i nici o problemă. Din acest punct de vedere e foarte bine. Nu-i nevoie să te neliniștești.

— Marjorie, am continuat eu plin de seriozitate, casa-i la pămînt.

— Știu, zise ea fără a se uita direct la mine. Însă n-are nici o importanță.

— Nici o *importanță?* E o clădire veche. Dacă n-ai grijă de ea, o să ți se prăbușească în-cap. Are nevoie doar de cîteva reparații, acoperișul și cîteva din burlane...

— Oricum se va prăbuși, zise ea încet.

M-am încruntat.

— Se va prăbuși? Nu înțeleg.

— O demolez, apoi vînd terenul. Mi s-a spus că nefiind în zona comercială a orașului, aș putea construi cinci case pe un acru.

— Ei bine, faci cum vrei. Bănuiesc că are un sens, deși am crezut întotdeauna că iubești Winter Sails. Este o casă frumoasă și veche, Marjorie. Mi se pare trist că vrei să o dărîmi.

Clătină din cap.

— Trebuie!

— Ce vrei să spui, că *trebuie?*

— Nu vreau să vorbesc despre acest lucru, Harry. E o hotărîre personală și te asigur că-i spre binele tuturor. Și acum cred că este necesar să vorbesc cu Robert înainte ca el să plece.

Am apucat-o de braț. Pielea părea foarte rece prin țesătura subțire a rochiei de doliu. Întotdeauna e alarmant să-i atingi pe alții și să descoperi că temperatura corpului lor diferă mult decît cea a trupului tău. Ca niște picioare sloi în pat, sau ca arsurile puternice de soare.

— Marjorie, *sînt* finul tău.

În cele din urmă își ridică spre mine ochii atenți și negri de crevete.

— Harry, zise ea încet, nu-ți pot explica.

Mi-am mușcat buzele.

— Cred că totuși ar trebui. Marjorie, uită-te la camera asta. Unde-i mobila? Unde-s tablourile?

— Erau *portrete*, răspunse ea. Nu puteam ține portrete pe pereți.

— Nu puteați să țineți portrete... Ce vrei să spui?

Inexplicabil, Marjorie Greaves începu să tremure. Nu de durere sau de epuizare nervoasă, ci de frică, de o frică paralizantă. Era ceva isteric. Acum semăna cu un cal care a simțit prezența unui șarpe în fîn și se cutremură de groază.

— Hai mai bine la aer, i-am zis eu conducînd-o cît mai repede și mai calm printre invitați. De cealaltă parte a camerei Anna ridică întrebător din sprîncene; am fluturat mîna în sus cu cele cinci degete răsfirate pentru a-i arăta că voi lipsi doar cinci minute. Ea dădu din umeri, dar încuviință din cap. Cel puțin eram sigur că voi mînca în compania unei persoane atrăgătoare, cu singura condiție ca individul cu ceașca de apă să nu se bage în combinație cît eram eu plecat. Se părea însă că nu era nici o șansă să se întîmple așa ceva.

Ajunși afară, am traversat în tăcere, sub lumina orbitoare a soarelui, peluzele năpădite de buruieni și ne-am așezat în cele din urmă pe o bancă ruginită, din fier forjat. Un loc de unde se vedea oceanul strălucitor de culoarea cernelii și pînzele rigide ale iahturilor împrăștiate pe întinsul lui, vechea casă cu foișorul gotic, grădinile părăginite din jurul domeniului. Nu se auzea decît zgomotul valurilor spărgîndu-se de țărm și cel al sfîrlezei de vînt scîrțîind la fiecare învîrtitură. Marjorie își netezi puțin părul încărunțit, își scoase batista și-și suflă delicat nasul.

— Nu te-am mai văzut în așa o stare, i-am spus. Pari înfricoșată de ceva.

Își încrucișă mîinile în poală și privi fix spre țărm fără a rosti o vorbă.

— Nu înțeleg povestea cu casa, am continuat eu. Max nu dorea s-o păstrezi? Nu ți-a lăsat nici un fel de capital pentru reparații?

Marjorie nu răspunse. Ședea nemișcată ca și cum ar fi pozat pentru un portret oficial, cu picioarele încălțate în pantofi negri, strîns lipiți unul de celălalt în iarba deasă, ca o pereche de cățeluși Labrador.

— Ei bine, nu mai știu ce să cred, am rostit eu resemnat. Am scos un pachet de țigări din buzunarul vestei și am descoperit că se îndoiseră în formă de S. Am îndreptat una, aprinzînd-o cu credincioasa mea brichetă și am suflat fumul spre peluză.

Sfîrleaza de vînt în formă de iatagan făcea *scîîîrț.... scîîîrț.... scîîîrț....*

După cîteva minute, Marjorie zise:

— Max nu mai era el însuși spre sfîrșitul vieții.

Am aprobat din cap.

— De aceea n-a aranjat nimic cu casa?

— Oh, nu. În privința asta era hotărît.

— Adică voia și el s-o demoleze?

— Da, era decis să procedeze așa.

— Dar de ce? Ce rost are să dărîmi o casă istorică? Max o iubea!

Marjorie oftă nervoasă. Aproape că dîrdîia de frică și era evident că făcea un mare efort pentru a sta locului.

— N-a explicat niciodată nimic. Spunea că-mi va povesti numai ceea ce trebuie să știu pentru propria mea siguranță.

Am rîs. Nu era nimic caraghios în cuvintele lui Marjorie, însă simțeam că trebuie s-o stîrnesc arătîndu-mă nepăsător, chiar dacă politicos.

— După părerea mea, cred că e una din micile glume ale lui Max, am replicat. N-ar trebui să-ți faci griji din acest punct de vedere. Mai mult decît orice acum ai nevoie de o mică vacanță. E foarte obositor să îngrijești un om bolnav.

Mă fixă cu o privire înghețată și am simțit cum surîsul îmi dispare de pe buze cu repeziciunea care țîșnește dintr-un balon.

— Nu e nici o glumă, iar el nu era bolnav.

— Dar tocmai ai spus că nu mai era el însuși...

— Nu bolnav!

— Ce-ai vrut atunci să spui? Vorbești în șarade.

Marjorie își rodea unghia degetului mare unde lacul se dusese deja. Cînd deschise gura, vocea îi era uscată și cumpănită. Am încercat sentimentul neliniștitor că se afla pe punctul de a încerca să-mi dezvăluie adevărul.

— E ceva în legătură cu amfora noastră. Ți-o reamintești?

Am dat din cap.

— Bineînțeles. Te referi la aceea adusă din Arabia, cu flori albastre și cai? Desigur că da. A fost unul din lucrurile mele preferate pe cînd eram copil.

— Ei bine, continuă cu grijă Marjorie, era ceva cu amfora despre care nimeni dintre noi habar n-avea. Max știa, dar nu mi-a spus decît cu puțin timp înaintea morții. Amfora e... ah... stranie.

— Cum adică, stranie? Vrei să spui să este o raritate?

— Nu, nu, răspunse repede ea. Are proprietăți neobișnuite. Uneori cînta. Adică scotea niște sunete muzicale. Nu le-am auzit niciodată, dar Max mi-a spus că el le auzise. Se întîmpla de obicei noaptea. Mi-a povestit că odată intrase în birou pe la două sau trei dimineața, și amfora cînta.

Am încruntat din sprîncene.

— Cînta? Cînta ce?

Marjorie clătină din cap.

— Nu o melodie anume, dar cînta cu adevărat, sau cel puțin așa mi-a spus Max. A mai intrat de cîteva ori noaptea în birou și iarăși ea cînta.

— Bănuiesc că e numai o întîmplare bizară. Închipuie-ți,

vîntul suflînd prin gura amforei – ceva de genul ăsta.

— Nu, replică inflexibilă Marjorie. Max mi-a spus că se gîndise și el la același lucru și o mutase la mansardă. A continuat să cînte și acolo. Oricum, dacă-ți aduci aminte, capacul era sigilat cu ceară, deci aerul nu avea cum să scape pe acolo.

Am reflectat cîteva clipe trăgînd din țigară.

— Poate că există ceva înăuntru, condimente sau mai știu eu ce și s-a format un gaz care scapă printr-o crăpătură.

— Atunci de ce doar noaptea? De ce nu cînta tot timpul?

— Pentru că aerul înconjurător e mai rece noaptea, grăi Albert Eistein al Doilea. Presiunea din interior este relativ crescută noaptea, așa încît gazele sînt împinse spre exterior.

Marjorie dădu din umeri.

— Habar n-am, Harry. Tot ce știu este că Max a devenit foarte... ciudat. Era nervos și îngrijorat; se plîngea adesea de dureri de cap și de ficat. Petrecea o mulțime de vreme în birou, pretextînd că-și așternea pe hîrtie memoriile, ori așa ceva. Dar eu una n-am văzut nici măcar o coală scrisă și nici el nu mi-a arătat vreuna. L-am tot întrebat, însă îmi răspundea că trebuie să se documenteze mult înainte de a lua stiloul în mînă. Eram foarte neliniștită din pricina lui. Am încercat să-l conving să consulte un doctor, însă el spunea mereu că e o boală trecătoare.

Urmăream cu privirea un iaht cu două catarge ce-și croia drum peste valurile înspumate. Undeva deasupra, un avion se învîrtea huruind deasupra aeroportului Hyannis.

— Dar ce s-a întîmplat cu tablourile? De ce le-a dat pe toate jos?

— Nu știu. Spunea că așa trebuie. Că e o mare greșeală să lași portrete sau fotografii în casă. Toate cărțile au fost vîndute – dacă se găsea vreo fotografie în ele? Iar tapițeriile au fost îndepărtate de pe mobile.

Am aruncat mucul de țigară.

— Iată ceva cu adevărat straniu. De ce să procedeze astfel?

— Spunea că pe tapițerii sînt imagini ale oamenilor și nu-și poate permite să le lase în casă. Nu trebuia să fie nici un portret primprejur, niciodată. Cînd intra în vreo băcănie, se uita să vadă dacă ambalajele nu aveau portrete pe ele; dacă da, dezlipea etichetele și le ardea.

— Marjorie, am spus eu, se pare că într-adevăr Max era – ei bine...

— Știu, zise ea cu simplitate. De aceea n-am vrut să povestesc nimănui ce s-a întîmplat. Oricum, în ultimii ani nu-l mai iubea nimeni. Devenise un om foarte dificil. Se supăra repede, era certăreț și-și ieșea repede din fire. Așa au trecut șase sau șapte ani, și Harry, nu mă sfiesc să recunosc că sînt aproape bucuroasă că s-a dus.

— Mmmm. Te înțeleg.

Marjorie clătină din cap.

— Ar fi mai mult decît pot eu face. Era ca scos din minți cînd era vorba de afurisitu' ăla de vas. Ca și cum ar fi fost un oaspete privilegiat, ce nu trebuia deranjat. Întotdeauna îl rugam să scape de el, dar îmi replica că nu se poate. Odată am amenințat că-l sfărîm în bucăți și aproape c-a înnebunit de furie. În cele din urmă l-a închis în foișor.

Am întors capul să mă zgîiesc la foișorul gotic cu vedere spre ocean. Geamurile erau întunecate și neacoperite, iar pe acoperișul ascuțit sfîrleaza de vînt se răsucea monoton.

— Vrei să spui că mai este încă acolo?

Marjorie aprobă din cap.

— A sigilat ușa. Îmi plăcea să urc în foișor pentru a coase. Știi ce priveliște frumoasă ți se înfățișează de acolo. Dar a insistat să-l încuie și mi-a interzis să mă apropii. Știu că pare absurd. Uneori mă gîndeam că era nebun de-a binelea, dar în tot ce făcea în rest, se comporta ca un om normal. Ceva în legătură cu amfora îl neliniștea și simțea să trebuia s-o

izoleze undeva.

M-am scărpinat în cap.

— Aș vrea s-o văd.

Marjorie mă apucă dintr-o dată de mînă. Devenise palidă și acum îmi părea rău că rostisem cuvintele acelea.

— Oh, nu, nu trebuie să o faci. Harry, te rog! Max a insistat ca amfora să nu fie atinsă. Casa urma să fie arsă, dar vasul nu trebuia atins.

— Casa să fie *arsă*? Marjorie! Nebunia aceasta devine mai periculoasă cu fiecare minut. Cred că lucrul cel mai bun pe care-l avem de făcut este să aruncăm o privire asupra acestei vechi amfore a lui Max și să vedem de ce era el atît de neliniștit. Poate că înăuntru sînt niște țoale de la vreun bolnav sau cine știe ce altceva, și Max se temea să nu ne infectăm de ciumă arăbească. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu ți-e frică de o amforă?

— Lui Max îi era.

Am pufnit pe nas.

— Știu, Marjorie, dar mie nu-mi este. Și realmente nu cred că e prea inteligent să-ți dai singură foc la proprietate de dragul unei oale vechi, care-i probabil plină cu smochine conservate.

În acest moment Anna se apropie prin iarba neîngrijită, cu voalul fluturînd ușor în briza mării.

— Cine-i asta? se interesă Marjorie. O prietenă?

— Una nouă. Se numește Anna. Tocmai am făcut mai devreme cunoștință.

Marjorie era pe punctul de a-mi pune o nouă întrebare, însă Anna ajunsese la cîțiva pași așa încît se răzgîndi.

— N-aș vrea să fiu nepoliticoasă, dar a trecut de unu și mi-e cumplit de foame.

— S-a făcut atît de tîrziu? întrebă Marjorie. Nu mi-am dat seama.

— I-am promis Annnei că luăm masa în Plymouth. Să

guste homari la grătar.

— Sînt foarte buni, recunoscu Marjorie. E mult de cînd n-am mai fost acolo.

— Veniți cu noi, o invită Anna. Sînt sigură că lui Harry i-ar face plăcere să servească masa cu nașa lui și cu o străină ca mine.

Mi-am ridicat privirea. Anna era extrem de atractivă, dar tare aș fi vrut să-i trag un șut. Ultimul lucru capabil de a-mi pune în evidență puterea de seducție îl constituia prezența enervantă a lui Marjorie Greaves, bolborosind despre amfore, portrete și etichete de conserve. Iluzia petrecerii unui dejun plăcut și tihnit în Plymouth, urmat de o mică plimbare pe plajă – și o hîrjoană pe nisip – începea să se risipească cu repeziciune. I-am privit ochii de linx, buzele roșii, părul negru și fața încîntătoare și i-am adresat cel mai acru surîs pe care mi l-am putut compune. Și tot ce-a făcut, căței aua asta provocatoare, a fost să-mi întoarcă unul și mai acru.

Cei mai mulți dintre invitați plecau cînd ne-am întors în casă. Am așteptat pînă ce Marjorie și-a luat rămas bun de la fiecare, acceptîndu-le condoleanțele. Soarele ardea mai tare ca niciodată și aveam impresia că mă topesc încetul cu încetul în costumul meu negru. Pînă am fost gata de plecare mă simțeam mai ușor cu cinci livre[1].

Plymouth era unul din acele restaurante vopsite în alb, liniștite și elegante, din micul și bine îngrijitul Cape Cod. Chiar vis-a-vis se înălța o biserică colonială cu un orologiu aurit, înconjurată de o peluză verde tunsă parcă cu forfecuța de unghii. Ne-am așezat sub castanul stufos, la o masă din stejar înnegrit, lîngă ferestre din secolul al optsprezecelea, lăsîndu-ne în grija unei bătrîne pline de ifose, cu un șorț țărănesc și cu talentul de a-ți răsturna uscățelele în poală.

(1) Unitate de masă egală cu 0,453 Kg (n.tr.)

Anna și cu mine am comandat homari, apoi eu am făcut o mică plimbare pînă de cealaltă parte a străzii pentru a cumpăra o sticlă de vin de Burgundia în care să înoate crustaceele. Între timp se făcuse și mai cald. Un cîine cu pete albe și negre zăcea sub copacul cel mai apropiat, cu limba atîrnîndu-i de un cot; puțin mai departe, polițistul local se odihnea în propria-i mașină, cu pălăria pe frunte și cu ochii închiși.

Cînd m-am întors în restaurant și m-am așezat, am descoperit că Anna și Marjorie vorbeau despre ridicola amforă a lui Max. Marjorie tocmai povestea despre sigilarea acesteia în foișor, în vreme ce Anna asculta numai ochi și urechi.

— Oh, Dumnezeule, am gemut eu. Iar discutăm despre asta? Cinstit, Marjorie, cred că te-ai simți mai bine dacă ai arunca blestematul ăsta de obiect și ai uita complet de existența lui.

Anna păru jignită.

— Cred că e *interesant*. Poate-i un vas magic.

Am destupat sticla și am umplut paharele.

— Desigur, și iată și un afrodisiac magic.

Anna sorbi din vin.

— Nu mi se pare chiar așa. Cît a costat? Șaptezeci și cinci de cenți sticla?

Am privit eticheta.

— Pot să te anunț că avem plăcerea de a gusta un vin 105%francez de Burgundia, însă făcut în Milwaukee, Wisconsin. Bea douăzeci de sticle din el și n-ai să știi ce ți-a căzut în cap.

Sosi și comanda. Homarii erau la fel de zemoși și untoși ca întotdeauna, iar lăptucile la fel de proaspete. Marjorie se mulțumi cu o salată de brînză de vacă dar, la urma urmei nu-ți înmormîntezi bărbatul în fiecare zi, oricît de arțăgos ar fi bătrînul ticălos. Am mîncat în liniște o bucată de vreme.

— Știți ceva, începu Anna. Cred că ar trebui să cercetăm amfora aceea.

— Așa am spus și eu. Sînt sigur că e vorba de un fenomen perfect natural. Există o explicație pentru aproape orice lucru ce pare ocult la o primă vedere.

— Nu-s de acord, ripostă Anna. E ceva magic, totuși cred cu tărie că trebuie să aruncăm o privire asupra lui.

Marjorie nu păru cîtuși de puțin fericită de idee.

— Max a accentuat faptul că nu trebuie atinsă, îmi reaminti ea. Harry, nu încerc să te păcălesc. L-a neliniștit mai mult decît orice altceva vreodată.

— Nu înțeleg, am zis eu. Max era mereu atît de pragmatic. De ce să fie îngijorat acum atît de mult?

— Poate că la mijloc era magia *neagră*, interveni Anna. Arabii erau recunoscuți ca vrăjitori de temut în vremurile de demult.

Am mai turnat vin. Marjorie nici nu se atinsese încă de al său. În locul ei aș fi fost beat criță pînă acum, dar Marjorie fusese întotdeauna o femeie distinsă și realistă. Stătea aplecată peste salata pe jumătate consumată, ca un crustaceu umil ce se trezise dejunînd într-un restaurant specializat în prepararea faunei marine, încercînd să se comporte cît mai discret posibil, cu frica de a nu fi descoperit și mîncat el însuși de ceilalți comeseni.

— Vorbind serios, ar trebui să aruncăm o privire asupra amforei, am declarat eu. Și oricum, nu poți da foc la casă. E împotriva tuturor reglementărilor în vigoare.

— Max a insistat enorm, zise ea neliniștită.

— Știu că da, dar Max nu... ei bine, Max nu mai este printre noi. E destul de dificil să-ți impui voința de pe Cîmpiile Eterne.

— Doamnă Greaves, cred că Harry are dreptate, rosti Anna. Nu vă puteți lăsa copleșită în așa măsură de această problemă. Poate că soțul dumneavoastră a avut dreptate și

este realmente ceva straniu cu această amforă. Trebuie să aflați despre ce e vorba.

— Nu știu, răspunse Marjorie. Chiar nu știu ce să fac.

— Lăsați totul în seama noastră, o asigură Anna. Harry și cu mine vom merge să dăm o raită prin foișor în această după-amiază și vom afla totul despre amforă. Dacă doriți, o luăm și o vindem. Ce zici, Harry?

— Ah? A, desigur. Vreau să spun că n-are rost să ne complicăm din cauza unei oale vechi și hidoase. Marjorie, probabil Max doar își închipuia niște lucruri. Poate o fi fost surmenat...

— Trăia retras, replică tăios Marjorie.

— Ei bine, asta-i explicația, am răspuns eu. O mulțime de bărbați în putere se simt fără rost și nedoriți cînd se retrag undeva. Poate că a inventat întreaga poveste pentru a-și oferi sieși o ocupație oarecare. Era obosit peste măsură, asta e.

Marjorie devenise foarte palidă. Își tamponă buzele cu șervetul de olandă, apoi îl împături frumos și-l puse pe masă.

— Cred că trebuie să vă spun ceva, rosti ea.

— Desigur, orice vrei. Vom înțelege.

— Nu știu dacă veți înțelege acest lucru. Nimeni altcineva n-a reușit. Dacă nu s-a aflat, e meritul doctorului Jarvis.

M-am încruntat.

— Ce să se afle, Marjorie? S-a întîmplat ceva neplăcut?

Marjorie își coborî ochii mici și rotunzi. Plin de simpatie, mi-am întins mîna peste masă, dar ea n-a apucat-o.

— Felul în care a murit Max, spuse ea simplu. N-a fost prea plăcut.

Am aruncat o privire rapidă Annei și ea mi-o întoarse. Eram pe punctul de a spune ceva, dar Anna și-a dus degetul la buze și am tăcut mîlc.

— S-a întîmplat joia trecută, continuă Marjorie. M-am trezit pe la mijlocul nopții și am descoperit că Max nu se afla lîngă mine. Faptul nu era neobișnuit, mai ales în ultimii ani. Rătăcea adesea încoace și încolo prin casă în puterea nopții. Am stat liniștită și am ascultat, încercînd să-mi dau seama pe unde era. Apoi mi s-a făcut sete, așa încît m-am ridicat să iau un pahar cu apă din baie.

Vocea lui Marjorie era atît de scăzută încît de-abia puteam să-i deslușesc cuvintele. Capul îi era lăsat în piept, iar buzele aproape că nu se mișcau în timp ce ne povestea cele întîmplate.

— Tocmai îmi umpleam paharul cînd am auzit voci în bucătăria de la parter. Cel puțin mi-am imaginat că le-am auzit. M-am întrebat cine să fi fost. Una părea să fie a lui Max, dar nu știam cui aparține cealaltă. Acum cred că exista numai în mintea mea. Am terminet de băut și mă îndreptam spre pat cînd am auzit niște țipete teribile. Nu vă pot spune cît de îngrozitor a fost. Eram complet paralizată de frică. Nu puteam să mă mișc. Totul a durat trei sau patru minute, poate mai mult. Am coborît. Nu știu cum am avut curajul s-o fac dar... mi se părea că era vocea lui Max și eram îngrozită la gîndul că i s-ar fi putut întîmpla ceva.

Marjorie se opri un moment.

— Ia o gură de vin, am îndemnat-o eu. Te vei simți mai bine.

Clătină din cap.

— Nu trebuie să beau. Mi-e frică să nu mă îmbăt.

— Haide, Marjorie. Cîteva înghițituri nu-ți vor face rău.

Refuză cu o nouă mișcare a capului.

— E interzis, cred că știi. Ei nu permit așa ceva.

— Cine nu permite? întrebă Anna. La ce vă referiți?

Am apucat-o pe Marjorie de încheietura mîinii.

— Nu te enerva. Spune doar ce s-a întîmplat după ce ai coborît la parter.

Vocea îi era aproape o șoaptă. Tot ce distingeam din

capul ei erau cîteva șuvițe de păr sur.

— Am ajuns în hol – nu era acolo, dar nici în salon. Între timp se făcuse liniște, nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot și m-am îngrozit mai tare. Atunci am văzut lumina aprinsă în bucătări; lucea pe sub ușă. Am deschis-o foarte încet, și.... Se opri din povestit și rămase tăcută și nemișcată aproape un minut întreg.

— Marjorie, am spus eu blînd..Nu trebuie să...

Dar ea începu să vorbească din nou, cu aceeași voce șoptită, dar sigură.

— La început am crezut că e teafăr. Nu știu ce m-a făcut să cred aceasta. Bănuiesc că era întors cu spatele spre mine și nu i-am văzut decît ceafa. De-abia apoi mi-am dat seama ce făcuse.

Urmă o nouă pauză.

— *Ce?* întrebă Anna. Ce făcuse?

Marjorie își ridică privirea. Pentru prima dată în acea zi, ochii îi înotau în lacrimi, deși din vocea ei lipsea orice emoție. Nu știu de ce, dar acest calm făceau cuvintele și mai îngrozitoare.

— Nu prea știu cum de a reușit, spuse ea. Luase cuțitul de tranșat carnea din sertar și-și tăiase fața. Nasul, obrajii, chiar și buzele. El însuși!

Din cauza șocului Anna rămase cu gura căscată.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea ridicîndu-se de la masă cît putu de repede. În ceea ce mă privește, am rămas țintuit acolo, ținînd-o de mînă pe Marjorie și simțind cum homarii începeau să înoate încoace și încolo prin stomacul meu. Cu mare greutate am reușit să-i împiedic să nu țîșnească afară.

2

Cînd am ajuns la Winter Sails, cea mai mare parte a invitaților plecaseră deja. Mai rămăsese o bătrînă care se întreținea cu dama de companie cu dinții proeminenți, și un administrator al unei companii petroliere, un tip cu o față rumenă, ce-și ținea capul între genunchi (era limpede că venise pregătit de acasă cu o sticluță plată, cu ceva lichid întăritor). În rest, casa era pustie. Oaspeții nu lăsaseră în urma lor decît urme de pantofi, pahare goale și scrumiere murdare.

— Cred că voi bea o ceașcă cu ceai, declară Marjorie conducîndu-ne spre salon. Vreți și voi?

Am clătinat din cap.

— Nu beau ceai. Nu-i bun pentru stomac. În China îi forțau pe eunuci să bea sute de cești de ceai în fiecare zi, apoi le despicau burțile și le foloseau stomacurile drept mingi de fotbal.

Anna îmi dădu un cot puternic între coaste.

— Scuzați-mă, am zis eu. N-a fost o glumă reușită.

Marjorie oftă.

— Nu te neliniști, Harry. Cu cît mai repede îmi revin la normal, cu atît va fi mai bine. Simt că am trăit ruptă de lume în toți acești ani petrecuți alături de Max. Eram atît de izolați... Insistam să-mi fac singură cumpărăturile doar pentru a mai ieși din casă și a mai întîlni oameni obișnuiți. Domnișoară Johnson, vreți să ne aduceți niște ceai?

Femeia, învășmîntată într-o culoare roșie țipătoare, își

ridică privirea:

— Imediat, doamnă Greaves, spuse ea cu o voce calmă.

— De cînd e tipa asta aici? am întrebat eu după ce a ieșit din cameră. Nu mi-o amintesc.

— A trimis-o o agenție de plasare, răspunse Marjorie. E foarte liniștită și puțin stranie, dar nu știu ce m-aș fi făcut în lipsa ei.

— Îmi amintește de cineva, declară Anna cu un aer distrat, însă nu realizez de cine anume.

— E foarte retrasă, continuă Marjorie. Uneori mă și întreb dacă-i fericită.

Ne-am așezat cu toții pe canapelele neconfortabile. Administratorul rumen la față mormăia ceva despre Isus, în timp ce bătrînica ce vorbise cu d-ra Johnson scotocea de zor prin geanta-i uzată; în concluzie, nu era o necesitate urgentă de a discuta cu ei.

— Amfora, am spus eu aprinzîndu-mi o țigară. Îți amintești unde a găsit-o Max?

Marjorie neagă din cap.

— Nu l-am însoțit în toate călătoriile. Cred că a cumpărat-o în Persia de la un negustor. Totul se împacheta și era trimis în America; mă obișnuisem să tot primesc cutii misterioase din Arabia. Dacă soseau cînd el era plecat, ceea ce făceam era să le depozitez pe undeva pînă se întorcea. Niciodată n-am deschis nici un pachet. Ca să-ți spun cinstit, nu m-am dat în vînt după antichități arăbești.

— Soțul dumneavoastră a ținut un jurnal în decursul călătoriilor sale prin Arabia? întrebă Anna. Adică... credeți că s-ar putea găsi vreun indiciu referitor la originea amforei și la locul unde a fost găsită?

— Realmente n-am habar. Sus în bibliotecă sînt sute de caiete de notițe. Poate găsiți ceva prin ele.

— Tu nu te-ai uitat?

— Ei bine, nu. Cînd trăia, nu mi-a permis niciodată. Iar acum e mort și... n-am nici un chef. Voi fi foarte fericită cînd totul va fi dat uitării.

Am schimbat subiectul, iar Marjorie își bău ceaiul. Credincioasa domnișoară Johnson era la fel de zgîrcită cu ceaiul ei chinezesc ca și cu vinul de Xeres, așa încît lichidul turnat în cești avea culoarea caracteristică a apei cu care se spală ferestrele. Și totuși Marjorie păru mai înviorată, și după ce mîncă și o felie de prăjitură ne conduse în biroul lui Max.

Camerele de la etaj ale unei vechi case de lemn miros întotdeauna a mucegai în zilele toride de vară, iar Winter Sails nu făcea excepție de la această regulă, în ciuda faptului că luminatoarele erau deschise și briza mării pătrundea înăuntru. Pășirăm prin coridorul îngust și gol întins de-a lungul întregului etaj doi, unde odinioară, pe cînd eram copil, alergam încoace și încolo considerîndu-mă un bombardier B-47 pe terenul de aterizare. Marjorie descuie o ușă situată spre partea dinspre interior a casei și ne făcu loc să trecem.

Mirosea a hîrțoage vechi și prăfuite, a benzi uzate de mașină și a tutun rînced.

Mi-am amintit că Max Greaves obișnuia să tragă dintr-o pipă din spumă de mare, de pe care rînjea mutra încruntată a unui arab. Cărțile și hîrtiile erau stivuite la întîmplare de-a lungul pereților pînă în tavan, iar biroul de sub fereastră era acoperit de documente îngălbenite, volume legate în piele, de creioane, hărți, dicționare arabe și Dumnezeu mai știe cîte alte lucruri. Coșul de gunoi dădea pe dinafară din cauza bucăților de hîrtie, iar pe podea zăceau grămezi de ziare și reviste. Am apucat unul și am observat că fiecare fotografie fusese decupată și probabil aruncată.

— Max n-a fost niciodată prea ordonat, comentă din pragul ușii Marjorie care, evident, nu era deloc tentată să pătrundă înăuntru.

— Ordonat? Parcă a trecut o tornadă pe aici.

— Căutați ce doriți. Pentru mine nu mai prezintă nici un interes. Acum că Max s-a prăpădit... ei bine...

Anna o cuprinse în brațe și o strînse la piept.

— Fii liniștită, Marjorie. Nu te vom deranja.

Am început să răscolesc printre hîrtiile de pe birou. Extrase de presă, note de jurnal, vechi recipise de transport, dosare cu foi scrise la indigo. Habar n-aveam de unde să-mi încep cercetările.

Înainte de a ne părăsi, Marjorie îmi întinse o cheie. Am recunoscut-o, pentru că în zilele copilăriei stătea întotdeauna atîrnată de un cui, lîngă ușa foișorului.

— Cînd vei avea nevoie de ea.... Mă tem că Max a pus și sigilii pe ușă, așa încît s-ar putea să fie greu de pătruns înăuntru. Bineînțeles, în cazul că tot mai vreți să intrați acolo.

— Ați pefera contrariul? se interesă Anna.

— După ce i s-a întîmplat lui Max, cred că cel mai bun lucru e să distrugem casa, zise categoric Marjorie. Nu mai sînt cîtuși de puțin curioasă.

— Foarte bine, zise Anna. Vom încerca să fim discreți.

Marjorie rămase acolo o bucată de vreme fără a scoate un cuvînt. Dădu apoi din cap și porni pe coridor cu pasul apăsat al cuiva resemnat cu soarta -- oricare ar fi fost aceasta. Atitudinea ei nu m-a încurajat defel în ceea ce aveam de gînd să întreprind, dar pe de altă parte simțeam că eram dator față de nașa mea să descopăr ce se întîmplase cu Max. Într-o bună zi, cînd își va fi revenit complet după șoc, ar fi putut să vrea să cunoască întregul adevăr.

Anna începu să cerceteze rafturile de pe cele două laturi ale biroului. Ciudat, părea să știe ce căuta, deoarece anumite dosare și hîrtii le arunca cu mișcări sigure. Am încetat să mai scotocesc printre documentele de pe birou ca s-o privesc, și cu cît o urmăream cu mai mare atenție, cu atît

eram mai încredințat că urmărea un scop bine determinat.

În momentul cînd a găsit o cutie plină cu materiale documentare despre oalele și amforele persane, m-am așezat pe marginea biroului și mi-am încrucișat brațele pe piept.

Anna își ridică ochii. Ținea vraful de hîrtii și dosare lîngă sîn și zîmbea nervoasă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Pari neliniștit.

Am aprobat din cap.

— Chiar sînt. De-abia aștept să aflu cine ești și ce cauți aici. Mi s-a năzărit dintr-o dată că ai o idee precisă despre ce trebuie să cauți. Și totuși nici eu, nici Marjorie nu știm cine ești în realitate. În afară de "doar Anna", bineînțeles.

Mă privi plină de seriozitate.

— M-ai crede dacă ți-aș zice? Nu ți-am spus întrucît oricum nu m-ai fi dat crezare. Ești un personaj foarte cinic.

Am pufnit.

— Nu cred că cinismul meu se compară cu al tău, draga mea. Tocmai ai tras pe sfoară o văduvă îndurerată în ziua înmormîntării defunctului ei soț. Dacă te poți gîndi la o altă faptă mai cinică, aș fi bucuros s-o fac cunoscută la un concurs de profil ca să încasez un premiu.

— Ei bine, replică ea, dacă ții neapărat să știi, am să-ți spun.

— Chiar aș vrea.

— Mă numesc Anna Modena. Sînt ceea ce se numește consultant în antichități exportate.

Am cules o țigară din pachetul mototolit și am aprins-o.

— Sună la fel de legal ca și "clarvăzător". Și ce face un astfel de consultant?

Anna deschise un dosar din cutie și-l puse pe birou. Frunzări printre vechile hîrtii mirositoare aflate înăuntru și-mi arătă cu degetul liste nesfîrșite de antichități arabe pe care Max le adusese din Orientul Mijlociu.

— Max Greaves a scos din Persia, Arabia Saudită și Egipt unele din cele mai valoroase și interesante piese de ceramică, statuete, și vase de bronz pe care ți le-ai putea imagina. Cele mai multe au fost achiziționate prin 1930-1940, cînd prețurile unor astfel de obiecte erau destul de scăzute. În acei ani, mulți traficanți de la bursa neagră puteau fi convinși să le obțină din muzee, morminte străvechi, ori chiar din casele unor colecționari arabi. Majoritatea antichităților pe care Max Greaves le-a adus cu el în Statele Unite – de fapt, aproape toate piesele pe care colecționarii le introduc în Europa sau America – sînt, tehnic vorbind, furate.

Am tras liniștit din țigară.

— Continuă.

— Lucrurile s-au schimbat, zise ea. Balanța financiară se înclină acum mai degrabă în favoarea arabilor decît a europenilor sau a americanilor. Foarte multe țări ale Orientului Mijlociu încearcă să dea de urma obiectelor lor de o inestimabilă valoare, pentru a le readuce fie în muzeele naționale, fie în locurile istorice de unde provin. Asta-i sarcina mea, să găsesc piesele dispărute și să le redau Arabiei.

— Înțeleg, am rostit calm. Deci știai încă de la început despre această amforă.

Aprobă din cap.

— E foarte veche și valoroasă. Este menționată în *Cartea Magiei* a lui Abdul Hazw'halla, scrisă probabil în secolul al V-lea î.e.n., dar și în legenda lui Hassan i Sabah. Există un desen al ei în Muzeul din Cairo și cu toate că acesta nu e decît o copie a schiței originale, are o vechime mai mare de o mie de ani.

— Ai spus că-i menționată în *Cartea Magiei*, am spus eu încet. Înseamnă că are proprietăți magice? Tu însăți ai afirmat că e ceva magic în această poveste.

Anna oftă.

— Nu știu. Mențiunea e atît de sumară, încît e imposibil de a căpăta o certitudine. Dar asta-i implicația textului.

— Ceva magic?

Își deschise agenda neagră și scoase o fotocopie împăturită. Mi-o întinse fără un cuvînt și eu am desfăcut-o.

Era un fragment dintr-un text arab. Cum nu știu limba respectivă și nici n-am această pretenție, mi s-a părut că văd defilînd prin fața ochilor un șir de cîrlige sau toarte de cești. Însă dedesubt se afla o traducere dactilografiată.

— Citește-o, mă îndemnă ea. E interesantă, deși înflorată ca stil.

Am mai tras un fum din țigară și am început cu voce tare.

— În ultimele zile de domnie a Regelui Hama, magicienii curții păstrau lîngă ei, după moda străveche, anumite amfore, cunoscute drept amfore ale djinilor. Ei stăpîneau arta de a se servi de ele, de aceste vase din care se iveau emanații necunoscute muritorilor de rînd. Nimeni nu știa de unde proveneau amforele și nimeni în afară de însăși magicienii curții nu le cunoștea secretul, deși se spunea că erau înlănțuite de anumite cîntece, și sigilate cu ajutorul unor anume incantații.

Cel mai de temut dintre toți vrăjitorii curții era Ali Baba. Se povestea că vasul său conținea emanațiile cele mai puternice – chiar dacă nimeni nu l-a văzut vreodată deschis, și însuși Ali Baba recunoștea că nimeni nu putea privi ceea ce cuprindea amfora sa cu djini. Vasul lui Ali Baba era împodobit cu armăsarii lui Nazwah Magicianul și cu florile de opiu... M-am oprit din lectură și am ridicat fotocopia. E o glumă? am întrebat eu cu o voce rece.

Anna ridică din umeri.

— Crezi că e?

Am lovit hîrtia cu vîrful degetelor.

— Ali Baba? Și ce s-a întîmplat cu cei patruzeci de hoți?

– s-au i-ai lăsat pe ceilalți treizeci și nouă acasă?

Anna își luă documentul înapoi.

— Greșești, zise ea. Sînt angajata Departamentului Iranian al Culturii, în scopul unei acțiuni perfect legale. Recuperarea unor bunuri furate, nu spargerea unei locuințe. Oricum, dacă ai fi măcar o parte din ceea ce pretinzi că ești – mistic, clarvăzător sau cum îți mai spui – ai ști că Ali Baba este menționat în aproape toate cărțile magice persane. Era unul din cei mai celebri vrăjitori ce se îndeletniceau cu magia neagră în Orientul Mijlociu.

— Vrei să zici că-i ceva real în această afacere? Încerci să mă convingi că e adevărată?

Închise agenda cu o mișcare bruscă.

— În caz contrar n-aș fi făcut efortul de a mă deplasa pînă aici, replică ea. Din cîte îmi dau seama, Max Greaves și-a procurat într-un fel sau altul amfora originală cu djini și a expediat-o în America. Poți vedea din descriere că e vorba de același vas.

— Unul *similar*. Cîte vase nu au cai și flori pe ele?

— Bănuiesc că mii. Dar caii lui Nazwah Magicianul aveau ceva aparte. Dacă ai văzut amfora pe cînd erai copil, îți aduci probabil aminte că nu aveau ochi.

Am strivit țigara și am scos pe gură ultimul nor de fum.

— Foarte bine, nu aveau ochi. Dinspre partea mea, sînt grămezi de vase cu imaginea unor cai fără ochi pe ele. De unde știi că ăsta e cel adevărat?

Anna își plecă capul.

— Nu știu. Nu cu siguranță. Oricum, nu înainte de a-l vedea. Însă recunosc că sînt îngrijorată.

— De ce? Crezi că Marjorie se va simți ofensată de ce ai făcut și te va azvîrli afară? Trebuie să recunoști că ai merita așa ceva.

— Nu, nu din pricina asta. Știu că va înțelege cînd îi voi explica. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este ce se va

întîmpla dacă *este* amfora originală.

— Anna, am început eu. Încerci cumva să-mi spui că e... un obiect cu totul și cu totul special, adică magic. Așa-i?

— Da, este exact ce vreau să spun.

— Dar cum poți...?

— Știi ce înseamnă djini? replică ea cu înflăcărare. Ai vreo idee ce sînt ei?

Am clătinat din cap. Mulți oameni se pricep de minune să mă facă să mă simt un ignorant.

— Djinii mai sînt cunoscuți sub denumirea de duhuri. Îți amintești de Aladin și de Lampa sa fermecată? Sau de toate poveștile despre duhurile închise în sticle? Djinii erau duhurile rele ale Arabiei, puternicele spirite ale elementelor. Existau în stînci, în apă, pe cer, în tot ceea ce însemna viața de demult. Unii erau capricioși, alții nu, dar în acele zile lucrul nu avea prea mare importanță. Vrăjitorii arabi învățaseră cum să-i stăpînească și să-i pedepsească prin intermediul incantațiilor și a farmecelor. Lucrul cel mai îngrozitor pe care puteai să-l faci vreodată unui djin era să-i răpești libertatea, închizîndu-l într-un spațiu ermetic: o lampă, o amforă, o sticlă. De aceea au și apărut poveștile despre muritorii care-i slobozeau din sticle și cărora djinii le rămîneau recunoscători pe veci, promițîndu-le să le fie sclavi pentru totdeauna. Din păcate, astea din urmă nu sînt decît fantezii.

M-am scărpinat după ureche.

— Ca tot ce mi-ai spus pînă acum?

Anna îmi întoarse spatele.

— Nu pot să te *fac* să mă crezi. Doar să-ți amintesc aceste legende și faptul că am întîlnit o mulțime de iranieni care le consideră adevărate. Pentru că s-au întîmplat cu atîtea secole în urmă, nu înseamnă că sînt simple fantezii.

— Bine, am răspuns eu. Să zicem că nu sînt fantezii. Ce-i atît de neliniștitor cu această amforă? Exceptînd, firește, ce

i s-a întîmplat lui Max Greaves, deși nu prea văd legătura.

— Nu știu. Asta am și vrut să descopăr înainte de a mă apropia de ea, sau de a o deschide. Paza bună trece primejdia rea, nu-i așa?

— Dar cum ar putea cunoaște cineva care era puterea reală a duhurilor și dacă ele au existat cu adevărat? În acel fragment din *Cartea Magiei* se menționează că vrăjitorii curții păstrau vasele "după moda străveche", dar lucrarea a fost scrisă cu cinci secole înainte de Hristos. Ce vreau să spun e că nu vei găsi pe nimeni care să-și reamintească ce se întîmpla în acele timpuri periculoase, unde trăiau odinioară duhurile.

— Avem basmele și alte povești de același gen. Și cîteva cărți oculte arabe.

— Și ce zic ele?

— Nu prea multe. Dar menționează faptul că un duh – odată eliberat din locul în care a fost închis – este mînios, răzbunător și aproape imposibil de stăpînit. Duhul aflat în puterea lui Ali Baba era considerat a fi cel mai puternic dintre toți, așa că bănuiesc că nu-l putem ignora. Ceva asemănător cu o bombă cu hidrogen în ziua de astăzi.

— Altceva?

— Da. Mai *e* ceva. Ceva important.

— Aștept să mă convingi.

Ridică din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat dacă aș fi crezut-o sau nu.

— Duhurile ar fi făcut orice pentru a-i îndupleca pe oameni să-i elibereze din sticle sau din obiectele ce le constituiau închisoarea. Adesea, după moartea magicienilor, amforele cădeau în mîinile unora care habar n-aveau despre ele, și duhurile respective exercitau o extraordinară putere magică asupra noilor posesori pentru a-și obține libertatea. Bineînțeles că în momentul cînd sigiliul era rupt, și capacul ridicat...

Își deschise din nou agenda, căută o clipă și-mi întinse un extras din *Daily Telegraph*, datat 26 aprilie 1951. Titlul suna: "Hoți de morminte pedepsiți de o trombă de vînt".

Am citit: "Trei hoți de morminte persane ce-și însușiseră vase străvechi de ceramică și sticlă, estimate la mai mult de 500.000 lire sterline, au fost uciși de o trombă bruscă de vînt care le-a înghițit jeep-ul. Martorii oculari declară că hoții au ales inexplicabil un drum de munte extrem de accidentat, ceea ce a dus la sfărîmarea unor amfore și a altor obiecte furate. Aproape imediat au fost aruncați în aer de o trombă de vînt, unul din ei la o înălțime mai mare de treizeci de picioare. Tromba a dispărut la fel de brusc cum a apărut și bărbații au fost aruncați la pămînt. Toți au murit la spital din cauza rănilor grave."

I-am înapoiat extrasul.

— Sigur că-i interesant, am zis eu. Dar *nu dovedește* nimic.

Anna oftă.

— Harry Erskine, nimic nu dovedește nimic. Totul e doar pură teorie, nici nu pretind că-i altceva. Dar aș vrea cel puțin să încerci să dai uitării prejudecățile.

— Foarte bine. Trei bandiți au fost prinși într-o trombă de vînt. Sînt receptiv la orice idee nouă.

— Nu mă aștept să iei toate acestea drept literă de lege, cel puțin nu de la bun început, continuă Anna. Propun doar oleacă de precauție, în cazul în care ar exista ceva în această amforă de care ar trebui să ne ferim. Știu că poveștile despre duhuri sînt străvechi – și s-ar putea să nu fie adevărate ad litteram. Dar dacă ideea existenței duhurilor ascunde teama strămoșilor noștri de altceva? De pildă, față de o boală sau de o explozie. Nu știu. Personal, cred în influențe magice și chiar dacă tu nu crezi în așa ceva, ar trebui să fii totuși atent. Nimeni nu te avertizează încă de acum două mii de ani fără un motiv serios. În plus, arabii

din Sahara au un nume specific pentru trombele de vînt.

— Îmbunătățește-mi cultura, ascult.

— Le numesc djini sau duhuri. Pentru ei aceste trombe reprezintă duhuri rele ce dansează în vînt.

Am aprobat din cap.

— Perfect. Lucrurile par trase de păr, însă voi fi atent, dacă asta te face să te simți mai bine. Ultima situație în care aș vrea să mă trezesc este o trombă bruscă de vînt.

Anna trase mai aproape un vechi scaun stil Windsor și se așeză, ținînd cutia cu documente pe genunchii ei frumos sculptați.

— De vreme ce sîntem de acord cel puțin în această privință, zise ea, haide să vedem ce mai găsim pe aici – ceva care să ne aducă mai multe lămuriri în privința amforei.

— Bine, am acceptat eu. Voi arunca o privire prin jurnalele de pe birou. Ai vreo idee cînd a fost introdusă în Statele Unite? M-ar ajuta să-l aleg pe cel bun.

Răsfoi un raport tipărit mărunt referitor la ceramicele egiptene.

— Cred că prin 1948 sau 1949, răspunse ea. Se găsea aici cînd erai copil, nu-i așa? Încearcă să-ți reamintești cînd ai văzut-o pentru prima dată.

Am apucat un vraf de jurnale negre și lucioase, legate laolaltă cu o bandă de cauciuc.

— N-am decît treizeci și trei de ani, i-am replicat. N-am atins încă vîrsta memoriilor – ca Elizabeth Jane Portman.

Însemnările începeau prin 1954. Le-am frunzărit în grabă; multe erau neinteresante, de rutină: "Plimbat cîinii... luat masa cu Binney... mizerabilă vreme azi... hoinărit pe plajă... brioșe la ceai." Nici gînd să scoți o biografie remarcabilă din acest material.

Săltînd un teanc de documente în arabă, împrăștiate pe cealaltă latură a biroului, pentru a vedea dacă nu se mai rătăcise vreun jurnal pe acolo, am descoperit vechea pipă

din spumă de mare a lui Max Greaves. Capătul fusese ros de atîta mestecat, iar scobitura era pătată de tutun. Am ridicat-o, am întors-o pe dos... și am suferit un șoc ca și cum aș fi fost lovit cu un șervet ud. Figura gravată pe partea ei frontală și care mă delectase atît de mult cînd eram mic, fața rînjită a arabului, fusese complet înlăturată. Acolo unde se aflase odinioară era acum doar o margine ruptă. M-am holbat cîteva momente la pipă, apoi am strigat:

— Anna!

— Da, răspunse ea absorbită în studierea unor documente de expediție din Port Said.

— Anna, privește aici. Am ridicat în sus pipa.

— Ce-i cu ea?

— Era o față pe ea. Una gravată, a unui arab schimonosit. Cineva a distrus-o.

Anna o privi cu atenție.

— Poate că însuși Max Greaves. Părea să fi nutrit o aversiune deosebită împotriva portretelor și a tablourilor.

— Anna, am zis eu răbdător, *iubea* această lulea. N-ar fi făcut niciodată așa ceva. Și nimeni nu o poate sparge astfel din greșeală. Cel puțin nu în felul ăsta.

Anna se opri din lectură.

— Mă întreb...

— Ce?

— Mă întreb dacă nu cumva chestiunea asta cu portretele nu are semnificații mai adînci decît bănuim noi. Dacă nu se leagă cu amfora.

Am lăsat jos pipa.

— N-are nici un sens. Seamănă mai mult cu o fobie. Pictorul acela avea și el același fix. Cum îl chema?... Goya, spaniolul. Obișnuia să creadă că tablourile sale ar putea prinde viață. Poate că Max se ținise și ajunsese să gîndească că portretele înviau.

Anna ridică din umeri.

— Marjorie a jurat că era teafăr. Nici urmă de nebunie, totuși s-a omorît, nu-i așa?

Am mai scotocit prin alte cîteva hîrtii de pe birou.

— Mai precis, și-a tăiat fața. Ca pe cea de pe lulea. Ca și acelea din ziarele din jur și din tablourile de pe pereți. Orice s-ar fi întîmplat, Max Greaves nu vroia nici măcar un singur chip în întreaga casă. Nici chiar al lui însuși.

— Încearcă să găsești un jurnal mai nou, sugeră Anna. Poate vom afla ceva din el.

Am mutat din loc alte cîteva hîrtii și am decoperit niște carnețele prinse cu o bandă elastică. Am început să le triez, căutînd orice însemnare care să constituie un indiciu referitor fie la ce i se întîmplase lui Max, fie la originea amforei arabe. Anna, mai expertă decît mine, răsfoia documentele oficiale de export și recipisele de primire.

Jurnelele păreau să cuprindă aceleași lucruri obișnuite: "Plecat la Princetown pentru prînz cu J.; zi liniștită dar cețoasă". Dar pe la jumătatea carnețelului datînd din 1959, am dat peste o însemnare neobișnuit de lungă, cu scrisul mărunt. Umplea două pagini, iar pe alocuri erau ștersături și adăugiri. Semăna cu scrisul unui bărbat care se hotărîse brusc să-și facă cunoscute temerile și speranțele – emfatic și pe șleau în unele pasaje, nesigur și ermetic în altele. Era ca și cum ar fi fost scrise de două persoane diferite. Am citit în tăcere:

"Nu e prima dată cînd mă afectează. Mă întreb adesea dacă n-ar fi trebuit s-o las acolo. Bănuiesc că reprezintă un fel de provocare pentru un colecționar ca mine dar, pe de altă parte, e nevoie de oarecare cunoștințe pentru a o scoate la capăt cu astfel de lucruri.

Bătrînul P. avea perfectă dreptate cînd spunea că rezonanța sa·e specială. În ultimul timp pare *mai mult* decît atît și recunosc că sînt tentat să văd ce se află acolo, indiferent dacă mi s-a spus să nu privesc înăuntru – avertismente și

toate celelalte. Nu prea înțeleg cum așa ceva ar mai avea putere după atîția ani, dar mă trezesc gîndindu-mă la ea tot mai mult și mai mult, considerînd posibilitatea de a rupe sigiliul și a vedea despre ce e vorba.

În unele privințe te deprimă, și de cîte ori o privesc simt cum mă cuprinde un fel de indispoziție. Nu știu cum să-i explic lui Marge, deoarece este evident că ea o consideră doar un ornament și nimic altceva. Ar trebui să-i spun oare? Pare atît de ridicol – dar poate că de vină e numai bătrînețea."

I-am întins jurnalul și după ce l-a citit, mi-a spus:

— E vorba de amforă, limpede. Știa ce conține și era neliniștit din această cauză. Încă din 1959! Și chiar în momentul cînd a cumpărat-o era conștient de primejdia reprezentată de ea.

— Cum poți să spui așa ceva?

Își îndreptă spre jurnal degetul ei lung, cu unghia vopsită în roșu.

— "Bătrînul P." ar putea să fie bătrînul persan. Și fii atent aici: "indiferent dacă mi s-a spus să nu privesc înăuntru". De către cine? Fără îndoială, de cei de la care a cumpărat-o.

— Ei bine, am zis eu în silă. Aici trebuie să fiu de aceeași părere cu tine.

— Și mai e ceva cu care se leagă, reluă ea scoțînd din nou la iveală fotocopia. "Însuși Ali Baba recunoștea că nimeni nu putea privi la ceea ce conținea amfora sa cu djini." Fragmentul pare să se coreleze cu avertismentele primite de Max Greaves de a nu privi conținutul amforei.

Am pus jurnalul pe birou. Afară înserarea se lăsa peste peluzele spălăcite ale domeniului Winter Sails, iar oceanul dispărea încetul cu încetul în întuneric.

Peste o jumătate de oră totul urma să fie cufundat într-o beznă neagră ca smoala și nu mă simțeam încîntat de ideea

de a verifica o amforă plină cu duhuri pe timp de noapte. Nu că mi-ar fi fost frică, dar preferam să întîlnesc personaje supranaturale în condițiile impuse de mine – în plină zi și cu adidași în picioare.

— Cred că trebuie să aruncăm o privire amforei, am declarat eu. Am putea afla cîte ceva, deși începe să devină clar că nici Max nu știa mai multe decît noi.

Anna păru să șovăie.

Îmi trecu prin cap că ea *credea* cu adevărat în prostiile acelea despre vrăjitorii arabi, însă dintr-un motiv oarecare nu mi-a venit să-i rîd în nas. Sînt momente cînd rîsul îți trădează nevozitatea mult mai mult decît ar face-o clănțănitul dinților.

— Cine-i pentru cercetarea duhurilor? am glumit eu, ridicînd în sus cheia de la ușa foișorului gotic și învîrtind-o după deget.

Anna încuviință din cap.

— Foarte bine. Bănuiesc că-i singurul lucru pe care îl putem face. Ia-o înainte, eu nu cunosc drumul.

Am deschis ușa biroului.

— Mă gîndeam eu că vei găsi o scuză ca să te ascunzi după pulpanele hainei mele, nu m-am putut abține. Cineva ar zice că ți-e frică.

Își coborî capul în piept.

— Dacă vrei să știi adevărul, chiar îmi este.

Am aprins lumina pe coridor.

— E doar o *amforă*, am liniștit-o eu. O piesă oribilă de ceramică. Nimeni nu mă poate convinge că un lucru închis într-un vas vechi de două mii de ani e în stare să facă rău cuiva.

Max Greaves era fără îndoială un om bolnav. Era victima unei iluzii. Gîndește-te doar la vîlva iscată de așa numitul blestem al mumiei, cînd s-a considerat că toți acei oameni au murit pentru că au îndrăznit să pătrundă în camera

mortuară a Regelui Tut[1]. Vorbărie goală. Cred în legătura spirituală dintre muritori, dar să nu-mi spui că oala lui Ali Baba e capabilă să determine un om să se sinucidă. Fii serioasă. Recunoaște că n-are nici un sens.

Anna nu răspunse nimic. Se ținu aproape de mine în vreme ce străbăteam lungul coridor fără de covor, îndreptîndu-ne din partea centrală a vechii case spre cea dinspre mare. Cîteva dintre becurile electrice se arseseră și coridorul era pe alocuri cufundat în beznă. Pe ambii pereți se vedeau urme pătrate și dreptunghiulare, marcînd locurile unde odinioară fuseseră tablouri. Era evident că cineva le dăduse jos în grabă, pentru că tencuiala veche era căzută iar cîrligele răsucite și ruginite. Aerul era îmbîcsit și umed; mi-am slăbit cravata și mi-am descheiat gulerul.

— N-am mai fost într-o altă casă care să-mi dea atîția fiori, zise Anna cu teamă. Nu cumva sînt și fantome?

Din tavan se auzi un zgomot și ea mă apucă înfricoșată de mînecă.

— Nici măcar una, am replicat eu. Doar cîțiva șobolani.

Spre capătul casei, coridorul făcea un cot în formă de T. O ramificație se îndrepta spre latura dinspre interior și se termina cu o fereastră-ghilotină închisă, de la care se vedea peluza și drumul de acces la intrarea principală. Cealaltă, nu mai lungă de cincisprezece picioare, ducea la foișorul gotic. Pe perete se afla un întrerupător, dar cînd l-am acționat nu s-a întîmplat nimic.

— Asta-i? șușoti Anna. Asta-i ușa, cea de acolo?

M-am oprit.

(1) Referire la faraonul Tutankhamon (cca 1347-1338 î.e.n.), al cărui mormînt a fost descoperit în Valea Regilor de către Howard Carter în 1922; expediția fusese organizată de George Edward, conte de Carnarvon, mort subit în 1923 (n.tr.)

— Nu-i necesar să vorbești în șoaptă, am declarat eu cu voce tare. Ali Baba e încă bine ascuns în cărțile tale de povești.

Și totuși, în timp ce străbăteam ultimii pași spre foișor, am simțit cum mă încearcă un sentiment de respect. În cele din urmă m-am oprit tăcut, învîrtind cheia în mînă și cercetînd încruntat modul în care Max Greaves sigilase ușa.

O bară grea de fier era fixată de-a curmezișul ușii, prinsă de toc prin bolțuri de oțel. Ceară roșie fusese turnată peste fiecare crăpătură și-n fiecare colțișor al ușii, iar din loc în loc fusesră aplicate, peste benzi de hîrtie cafenie, sigilii masive. Le-am privit cu atenție. Păreau să fi fost arăbești. Pretutindeni se observau litere arabe și corpul fără de cap al unui cal zburător. Chiar și pe bara de fier fuseseră scrijelite literele.

— Ce zici, Anna? Ne trebuie o rangă pentru a pătrunde înăuntru.

Ea se apropie și privi sigiliile. Buzele i se mișcau în tăcere în timp ce încerca să descifreze scrisul.

— E într-o limbă foarte veche, rosti ea. Se menționează ceva despre domolirea vînturilor – sau o fi vorba de duhuri? Cele două cuvinte seamănă.

— Avem deci de-a face cu magie? Această cameră a fost sigilată prin decîntece?

— Oh, nu-i nici o îndoială în această privință; zise Anna trecîndu-și degetele peste masiva bară de fier. Am mai văzut așa ceva în zona muntoasă a teritoriului lui Hassan i Sabah. De cîte ori murea cineva ce fusese posedat de demoni, mormîntul îi era sigilat într-un mod asemănător. Este clar că Max a încercat să țină duhul închis în foișor prin farmece. Bănuiesc că și ferestrele sînt sigilate.

— Ridicol. Iat-o pe săraca Marjorie, ajunsă aproape în stare de isterie, pentru că irascibilul dar și decedatul ei soț se hotărîse să joace rolul unui magician arab, folosindu-se

de o amforă. Cobor să aduc o lanternă și o rangă. Vom deschide această ușă chiar dacă ne va costa viața.

— Harry, zise temătoare Anna, nu cred că e bine. Cel puțin nu pînă mîine dimineață.

— Nu fi atît de superstițioasă. Ascultă-mă – sînt o mulțime de lucruri legate de ocultism în care cred; le-am urmărit eu însumi. Dar nu pot să cred în această amforă. Tot ce ai de făcut este să aștepți aici și în două minute mă întorc înarmat cu o lanternă. Dacă vreun arab misterios încearcă să te supere, nu trebuie decît să strigi.

Anna nu arăta prea entuziasmată de ideea de a fi lăsată singură în casa cea mai ciudată unde intrase pînă atunci, dar nu era bine nici pentru starea mea de spirit, nici pentru a ei, să mă însoțească. Era necesar să se convingă ea însăși că nu existau nici un fel de vîrcolaci sau fiare cu picioare lungi la Winter Sails, și cu cît mai repede o făcea, cu atît mai degrabă puteam scăpa pașnic de amforă. Am făcut cale întoarsă de-a lungul coridorului, am trecut pe lîngă ușa deschisă a biroului lui Max și am coborît pe scările înguste de lemn în vestibulul întunecos.

Ciudat, nici o lumină nu se zărea la parter, deși umbrele serii cuprindeau încetul cu încetul fiecare cameră. Poate că Marjorie stătea în întuneric, dînd frîu liber durerii acumulate în ea în decursul zilei.

— Marjorie? am rostit intrînd în salon și întinzînd mîna după întrerupător. Nici acesta nu funcționa, așa încît încăperea rămase cufundată în beznă. Probabil că sărise o siguranță și Marjorie era pe punctul să o schimbe.

Mi-am forțat ochii, încercînd să disting unde se afla. Mi s-a părut că cineva ședea nemișcat pe una din canapele – sau poate că era doar o haină uitată de unul dintre invitați. Însă peste o clipă, haina sau persoana dispăruse. Neîndoielnic, o festă jucată de umbrele înserării!

Pe dibuite, am traversat camera îndreptîndu-mă spre

ușa sufrageriei. Era pe jumătate deschisă și privind cu atenție, am zărit reflexiile slabe ale luminii de seară pe furnirul mesei, pe pahare și carafe. Am avut impresia că la capătul îndepărtat al mesei se găsea o siluetă învesmîntată într-o mantie cu glugă ori într-o rochie, cu capul plecat. Fiind atît de întuneric, n-am putut-o distinge ca lumea.

— Marjorie? Marjorie, tu ești? Sînt eu, Harry.

Am deschis ușa, dar camera era goală. Am încercat totuși senzația stranie că cineva tocmai ieșise pe cealaltă ușă, cea care dădea în bucătărie. Era același gen de senzație pe care o ai cînd ești obosit și ți se pare că ai întrezărit ceva cu coada ochiului – un colț de rochie dispărînd în liniște, sau o umbră fugară a lunii ieșite din nori.

Am ascultat. Liniștea era ireală; nu se auzea decît scîrțîitul vechilor scînduri și zgomotul înăbușit al sfîrlezei de vînt. Mă întrebam dacă nu cumva Marjorie și d-ra Johnson ieșiseră la o plimbare cu mașina pentru a scăpa de atmosfera de înmormîntare din Winter Sails. Însă nu puteam pricepe de ce nu ne anunțase de intenție.

Mă aflam pe punctul de a mă îndrepta spre bucătărie cînd mi s-a părut că aud un zăngănit de chei sau de cuțite. Am înghețat. Mi-a trecut prin fața ochilor îngrozitoarea imagine a lui Max tăindu-și fața cu un cuțit de tranșat carnea și scoțînd țipete cumplite. Am încercat pe cît posibil să mi-o scot din minte și am deschis hotărît ușa bucătăriei.

Încăperea era goală, la fel și vechea masă de pin. Dulapurile erau bine încuiate. Din robinet apa picura incontinuu în chiuvetă. Am traversat camera, mușcîndu-mi nedumerit buzele, și l-am închis bine. Eram extrem de nervos și iritabil, așa încît aproape am avut un atac de cord cînd mi-am văzut propria reflecție în fereastra bucătăriei.

Apoi am auzit-o – foarte slab, venind de departe. O muzică ciudată, monotonă, funebră. Am simțit cum mi se zbîrlește părul pe ceafă și gura mi se usucă brusc. Nu-mi

puteam da seama dacă era o melodie vocală sau una produsă de un instrument cu coarde. Îmi dădea senzația extrem de stranie că sute de rozătoare fantomatice mișunau prin casă.

Mi-am ridicat capul și m-am concentrat cît am putut de mult, întrucît muzica era destul de nedeslușită, dar cu cît ascultam mai cu atenție cu atît mai încet se auzea. Curînd a dispărut cu totul.

Peste cîteva clipe am auzit-o pe Anna strigîndu-mă de la etaj.

3

Ceva se întîmplase acolo și nu-mi dădeam seama ce. Pe cînd pășeam grăbit pe lungul coridor de lemn, am simțit o bizară și abia perceptibilă schimbare în atmosferă – exact ca înaintea unei furtuni puternice. Părea că intrasem într-o seră tropicală. Anna mă aștepta exact acolo unde o lăsasem, însă era cu spatele la perete și cu mîinile își acoperea pieptul, ca și cum s-ar fi apărat de cineva.

— Anna?

Își ridică privirea. Șopti cu o voce recunoscătoare:

— Harry! și veni în fugă pe coridor, aruncîndu-mi-se în brațe.

Am încercat s-o liniștesc mîngîind-o pe păr. După cîteva secunde mă privi în ochi; fața îi era palidă și speriată. Își pierduse pe undeva mica și sofisticata pălărie, iar părul ei scurt, negru și cîrlionțat era ciufulit.

— Ai auzit? am întrebat-o eu.

Dădu din cap.

— Am început să cred că îmi pierd mințile. M-am gîndit: Dacă Harry n-a auzit-o? Deveneam oare la fel de nebună ca Max Greaves?

— A fost ceva real. Am auzit-o din bucătărie. Știi de unde provenea?

Ridică din umeri. Încă tremura, la fel de nervos și de necontrolat ca și Marjorie cînd povestise despre moartea atroce a lui Max.

— Și de aici se distingea slab. De-abia am auzit-o. Dar era ceva oribil în acel sunet. Mi se părea că tot coridorul e plin de insecte, șoareci și gîndaci de bucătărie. Nu puteam vedea nimic; am încercat să nu intru în panică. Simțeam totuși că aceste creaturi mișunau pretutindeni în jurul meu.

— Anna, am întrebat-o calm, a fost cineva aici sus? Ai văzut ceva?

Scuturâ din cap.

— Nimic. Nu mai este nici o altă cale de a ajunge aici, nu-i așa?

Am privit-o și i-am ridicat bărbia pentru a-i vedea fața.

— Trebuie să fie *o* explicație. Știi la fel de bine ca și mine.

— Dar *care?* Dacă nu amfora, atunci cine ar fi putut cînta o astfel de melodie? Și de ce?

Am tras cu putere aerul pe nas.

— Nu știu. Dar aici se petrec lucruri cu adevărat nepămîntești. Poate... nu știu, poate că cineva încearcă să ne impresioneze. Am coborît s-o caut pe Marjorie... și pot să jur că mai era cineva acolo.

— Altcineva? zise ea cu o voce șovăitoare. Cine?

— Habar n-am. Nu sînt sigur dacă nu cumva lumina mi-a jucat o festă. Semăna cu un călugăr, ori cu cineva într-o rochie lungă. La început am crezut că l-am zărit în salon, apoi în sufragerie, dar a dispărut pur și simplu.

Anna se îndepărtă ușor de mine. Își depășise teroarea

inițială și îmbrățișarea mea devenise puțin prea intimă pentru moment.

— Poate că era Marjorie, sugeră ea. Sau și ea a văzut-o?

— Nu știu. Nu știu unde-i Marjorie. Am crezut că s-a dus să repare lumina. Cînd am coborît la parter, am răsucit întrerupătorul; nu funcționa. Atunci mi-am zis că încearcă să înlocuiască siguranța. Acesta a fost momentul cînd am zărit în cameră persoană aceea sau ce-o fi fost ea.

— Ce fel de rochie? întrebă Anna.

— N-am nici un indiciu sigur. O rochie, o mantie cu glugă. Cel puțin așa arăta.

— O djellabă?

— Poftim?

— O matie arabă. Sau era o altfel de îmbrăcăminte?

— Anna, n-are nici un rost să mă întrebi. În ceea ce mă privește, o manta e o manta, indiferent de numele ei. Oricum, e posibil să-mi fi imaginat toate acestea. Știi cum sînt casele vechi, pline de fantome. Cred că lucrul cel mai bun pe care-l avem de făcut este să uităm totul. Vreau numai să deschid foișorul și să scăpăm de blestemata aceea de amforă.

— Harry, să fim atenți. Poate o fi vorba de un complot stîngaci de a ne înspăimînta, dar dacă nu e?

Am privit cu atenție de-a lungul coridorului întunecat, spre ușa ferecată a foișorului. Fîșiile lungi ce atîrnau din sigiliile de ceară se mișcau încetișor în boarea serii. Dintr-un motiv oarecare, simpla privire aruncată acelei uși îmi dădea un sentiment de neliniște: ca și cum mă uitam la o ușă în spatele căreia se afla o prăpastie adîncă. Doream să o deschid, dar în același timp știam că procedînd astfel aș fi fost împins irezistibil spre propria mea pieire.

Am extras o țigară din buzunarul cămășii și am aprins-o.

— Nu-mi dau seama, Anna. Am sugerat faptul că cineva încearcă să ne înfricoșeze pentru că nu m-am gîndit la altă

explicație. Știu că n-are nici un rost.

— Ar putea fi un duh, declară simplu Anna.

— Există numai un singur mod de a afla. În spatele casei se află un șopron unde se țin diverse scule și alte obiecte de acest fel. Vrei să vii cu mine? Mă duc să caut o rangă.

— Dacă crezi că am de gînd să rămîn singură în acest loc ce-ți dă fiori...

Am luat-o în tăcere înapoi pe coridor, am coborît scările, am trecut prin salon și bucătărie și am ieșit afară pe ușa din spate. Un vînt ușor și cald sufla dinspre interior spre mare, iar nori groși, albaștri, acopereau stelele. Pietrișul scrîșnea sub picioare. Am deschis ușa magaziei; înăuntru era întuneric dar știam unde-și ținea Max lanterna. Atîrna de partea dreaptă a ușorului. Anna stătea lîngă mine, privind din cînd în cînd spre casă și tremurînd.

— Ți-e frig?

— Nu, răspunse ea. Sînt pur și simplu înfricoșată.

Am găsit lanterna, am aprins-o și am răscolit printre uneltele de grădină, căutînd o rangă sau ceva asemănător. În cele din urmă m-am ales cu un șpiț. Balansînd lanterna, am pornit împreună cu Anna înapoi spre casă. Fluieram printre dinți cîteva măsuri din "Hai-hu, hai-hu, plecăm la muncă acu"[1], doar așa, să mă înveselesc un pic.

Am intrat pe ușa din spate, am traversat bucătăria și salonul. Ajunsesem deja la jumătatea holului cînd luminile s-au aprins și în ușa principală au apărut Marjorie și d-ra Johnson, ambele în haine negre și pălării de doliu.

— Marjorie! Te-am căutat peste tot!

Dintr-un motiv oarecare, Marjorie nu păru foarte interesată sau bucuroasă că mă vede. Se întoarse spre d-ra Johnson și îi spuse:

(1) Melodie din filmul "Albă ca Zăpada și cei șapte pitici" al lui Walt Disney, 1937 (n.tr.)

— Închide ușa! Păși apoi mecanic în salon. Ne-am plimbat puțin.

— Vă simțiți bine? interveni Anna. Arătați obosită.

Nașa mea își trecu ușor mîna înmănușată în negru peste frunte.

— Da, răspunse ea, sînt obosită.

Domnișoara Johnson intră în cameră și rămase stîngace lîngă Marjorie, exact ca o fată urîtă, conștientă în fiecare clipă că mama ei o eclipsează.

— Doamnă Greaves, șopti ea, să vă pregătesc o cană cu lapte.

— Mulțumesc. Vrei și tu, Harry?

Am aruncat o privire Annei și m-am posomorît. Ceva nu era în regulă cu Marjorie, ceva ce nu ținea nici de oboseală și nici de părere de rău. Era imobilă și rece; ochii ei negri păreau să se concentreze undeva departe – la mii și mii de mile. Sau poate... la ani și ani!

— Aă... cred că o să trec peste lapte, mulțumesc, am răspuns eu jenat. Sînt adeptul lui Jack Daniels[1]. Am rîs, dar remarca mea păru de prost gust în salonul cu aer de înmormîntare.

Marjorie nu dădu nici un semn că m-ar fi auzit. Se îndreptă spre vechea canapea și se așeză exact în același loc unde îmi imaginasem că șezuse personajul cu glugă. Am tușit și cîntărind în mînă șpițul, am declarat:

— Ei bine, e timpul să mă apuc de lucru. Nu va dura mult.

Marjorie își ridică privirea.

— Unde te duci cu obiectul acela? întrebă ea cu răceală în glas.

Am încruntat din sprîncene.

(1) Renumită marcă de whisky american (n.tr.)

— Păi... la etaj.

— Pentru a pătrunde în foișor?

— Desigur. Nu glumeai cînd ne-ai anunțat că e sigilat. Tot ce avem de făcut este...

— Du-l înapoi.

Am clipit repede din ochi. În fața mea nu mai ședea Marjorie pe care o cunoscusem înainte, ci o femeie calmă, glacială și autoritară. Să fi fost o reacție întîrziată a durerii și a șocului datorat morții lui Max?

— Marjorie, am început eu cu răbdare. Dacă vrem să pătrundem în foișor și să scăpăm de amforă, trebuie mai întîi să spargem ușa. Nu se poate altfel. Ușa e ferecată cu drugi de fier, sigilii de ceară și Dumnezeu mai știe cu ce altceva.

— Nu pătrundem în nici un foișor și nici nu scoatem de acolo amfora, zise ea. Va trebui să rămînă acolo unde este.

— Marjorie, ce tot îndrugi? Amfora asta v-a tulburat pe tine și pe Max ani de zile, și cred cu toată tăria că...

— Ceea ce crezi tu nu are nici o importanță, mă întrerupse ea. Apreciez ceea ce vreți să faceți, tu și d-ra Modena, dar acum sînt obosită și aș dori să plecați.

— Marjorie...

Domnișoara Johnson mă întrerupse:

— A fost o zi grea pentru doamna Greaves, domnule. Cred că are dreptate.

— Puțin îmi pasă de ceea ce crezi dumneata, am replicat eu. E ceva ciudat cu această amforă, ceva ce trebuie cercetat. Nu mă interesează dacă e natural sau supranatural, însă e periculos. Dumnezeule, Marjorie, e destul de rău că ai dat jos toate acele tablouri fără să te descotorosești de o blestemată de *oală*...

Domnișoara Johnson aproape că se cutremură.

— Domnule, nu trebuie să...

— Nu trebuie să ascult toate prostiile pe care mi le

îndrugați, asta nu. Marjorie, sînt îngrijorat. Anna și cu mine ne-am petrecut întreaga după-amiază frunzărind hîrtiile și jurnalele lui Max, și iată că acum ne dai afară. Știu că astăzi a fost înmormîntat și mai știu că ai stat sub o continuă tensiune în ultimul timp, dar tu însăți ai spus că... ăă... cu cît se va termina totul mai repede, cu atît va fi mai bine pentru toți. Nu va lua decît cinci minute...

— M-am răzgîndit, declară simplu Marjorie. Amfora va rămîne exact în locul unde se află acum.

Anna clătină din cap.

— Îmi pare rău, doamnă Greaves, dar așa ceva nu se poate.

— Trebuie. Soțul meu a dorit-o.

— Doamnă Greaves, zise Anna. Amfora nici măcar nu *aparține* soțului dumneavoastră. Ea este proprietatea guvernului iranian. E fără de preț și face parte din tezaurul național. Trebuie să se întoarcă înapoi de unde a fost luată.

Marjorie își ridică capul și o privi fix pe Anna cu ochii ei rotunzi.

— Atîta vreme cît mai sînt în viață, declară ea, această amforă nu va fi mișcată din loc. Este ultimul meu cuvînt.

Anna oftă.

— În acest caz, probabil că va trebui să vă chem în fața justiției pentru a reintra în posesia ei – ca să nu mai vorbim de o întreagă listă de obiecte de contrabandă care se mai află încă în această casă.

— N-ai decît să faci ce vrei, repetă Marjorie. Nimeni nu se va atinge de amforă.

Urmă o lungă și penibilă tăcere. Apoi am spus:

— Haide, Anna. Cred că e mai bine să punem punct discuției în această seară. Vrei să te conduc cu mașina?

Anna încuviință din cap.

— Să-mi iau pălăria.

Întorcîndu-mă spre Marjorie, am încercat să mă arăt

conciliant și drăguț.

— Ascultă-mă. Ce-ar fi să trec pe aici mîine, pe la vremea prînzului, să-mi oferi una din acele delicioase salate de thon? Apoi am putea discuta încă o dată întreaga chestiune.

Marjorie îmi întoarse spatele.

— S-a făcut tîrziu, zise ea calm. Mai bine ți-ai lua prietena și ai pleca.

— Marjorie...

— Harry, pleacă înainte de a-mi crea și alte necazuri.

Nu m-am mișcat din loc.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o eu cu o voce tăioasă. Ce înseamnă *a-mi mai crea și alte necazuri*?

— Exact ce înseamnă, replică liniștit Marjorie. Prin încercarea de a afla mai multe despre amforă, ai stîrnit-o. Știe că ești aici și dorește ca tu să pleci imediat. Cu cît vei rămîne mai mult în această casă, cu atît va deveni mai agitată. Pentru binele tuturor, e mai bine să pleci.

Pentru moment am simțit nevoia să discut în contradictoriu, dar Anna m-a apucat de mînă. Scoțînd un lung oftat de exasperare, am renunțat. Poate că totul avea să arate altfel mîine. Am luat cu mine spițul și l-am sprijinit de scările de la verandă.

Marjorie și domnișoara Johnson cea lipsită de grație ne urmăreau în tăcere din ușa principală. Nu s-au obosit nici măcar să ne zîmbească sau să facă semn cu mîna.

În momentul cînd am pornit pe alee, Anna s-a răsucit pe scaun să arunce o ultimă privire asupra Winter Sails-ului.

— Privește-o *bine* cît mai ai ocazia, am zis eu cu amărăciune în glas. Mă aștept ca pînă mîine să-i dea foc. N-am mai fost atît de furios de ani de zile.

Anna nu părea să mă asculte.

— Are două doamne de companie? întrebă ea brusc.

— Ce?

— Nașa ta, are două doamne de companie? Domnișoara Johnson și încă cineva?

Am ridicat din umeri.

— Din cîte știu, nu.

— Ei bine, atunci cine-i acolo? Uită-te în retrovizor.

M-am conformat rapid sfatului. Dar nu pentru mult timp, deoarece aleea era întunecoasă și sinuoasă. Și totuși am întrezărit siluetele lui Marjorie, a domnișoarei Johnson și...

Am frînat cu putere. Mașina a derapat pe pietrișul năpădit de buruieni. Am privit fix înapoi spre casă, apoi m-am uitat la Anna cu gura larg deschisă.

— Nu știu, am zis eu cu un glas răgușit. A durat doar o clipă. Semăna cu persoana în mantie cu glugă.

— Crezi că ar trebuie să ne întoarcem? întrebă nervoasă Anna. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă li s-ar întîmpla ceva celor două femei.

Am rămas cîteva clipe pe gînduri, bătînd darabana cu degetele pe volan. Ușa principală a casei era acum închisă și nu se zărea nici măcar o lumină. În depărtare, brizanții străluceau într-o lumină albă fluorescentă în întuneric.

— Oh, la dracu', am zis în cele din urmă. Mi-a ajuns pentru o zi. Probabil că au un invitat pe care nu voiau ca eu să îl cunosc. Nu știu de ce, dar sînt prea flămînd pentru a mă întoarce. Hai să ne tratăm cu o cină bună și să decidem ce vom face apoi, cu burțile pline.

Am deblocat frînele și am accelerat prin noaptea mohorîtă. Eram neliniștit în privința lui Marjorie, însă sînt momente cînd devotamentul unui fin poate fi biruit atît de iritare și oboseală, cît și de dorința de a ține companie unei fete pline de nuri.

Anna și cu mine am continuat dicuția despre duhuri, magie arabă și despre misterioasa comportare a lui Marjorie în timpul cinei desfășurate la lumina lumînărilor la

motelul Cape·Cod. Ne oprisem pe drum la aeroportul Hyannis ca Anna să-și recupereze valiza și să se schimbe în ceva mai de efect decît o toaletă de doliu. Acum purta o simplă rochie de seară, albă, de mătase, adînc decoltată, ce-i punea în evidență umerii bronzați și despicătura ispititoare a sînilor. Restaurantul era plin de chifle calde, vin roșu de California, muzică, rîsete și voie bună. Totul real – și după evenimentele zilei, realitatea era ceva după care Anna și cu mine tînjeam nespus.

— Să considerăm problema din alt unghi, am spus eu cu gura plină de biftec. Simplul fapt că Max Greaves avea amfora cu duhuri în casă nu înseamnă că acest obiect este răspunzător pentru comportamentul său. Dacă-mi ceri părerea, cred că-i exact pe dos. Max s-a ținut de-a binelea și i-a făcut pe toți să creadă că amfora-i de vină.

Anna ridică din umeri.

— Nu știu. Încerc să nu am idei preconcepute. Trebuie să admiți că și-a dat toată osteneala să sigileze amfora într-un autentic stil antic.

— Bineînțeles că da. Așa fac toți excentricii – au o pasiune pentru detaliu. Probabil că cea mai mare parte a timpului se credea magician persan din secolul al V-lea înaintea erei noastre.

— Aș vrea să știu mai multe lucruri legate de acele fețe, spuse Anna.

— Ce fețe?

— Tablourile, pipa, revistele fără fotografii. Chiar și propria sa față, pentru că veni vorba. Trebuie să fi fost un motiv pentru o astfel de faptă.

— Putem oricînd să-l întrebăm pe doctorul Jarvis.

— Doctorul familiei?

Am încuviințat din cap.

— Îi îngrijește pe Max și pe Marjorie de o veșnicie. Cred că dacă îl iau cu binișorul, ar putea să-mi spună ce s-a

întîmplat. Odată, pe cînd stăteam la Winter Sails, am avut pojar și ne-am împrietenit într-o oarecare măsură. E un tip extrem de corect și dacă-i spun că sînt îngrijorat din pricina lui Marjorie...

Anna își presără piper negru peste biftec.

— Merită să încercăm. Dacă tu faci asta, atunci eu vorbesc cu profesorul Qualt în New Bedford.

— Qualt? Cine-i ăsta?

— *Trebuie* să fi auzit de Gordon Qualt. E cel mai reputat specialist american în folclorul vechi și în cultura Orientului Mijlociu.

— De ce naiba trebuia să fi auzit de el?

Anna zîmbi.

— Nu te simți atît de jignit. Ziarele au vorbit despre el nu cu mult în urmă, cu ocazia descoperirii acelei rețele de contrabandiști cu obiecte de marmură din Irak. E un adept convins al păstrării comorilor de artă în mediul în care au fost create.

Am înțepat cu furculița un castravecior.

— Sînt de acord cu el. Nu-mi place cînd cineva pierde jocul cu bile[1].

— Ești un nesuferit, rîse Anna. Sînt bucuroasă că am descoperit cum ești în realitate înainte de a te ruga să-mi ghicești viitorul. S-ar fi putut să te cred.

— Chiar erai pe punctul să mă rogi?

Făcu ochii mari. Scînteiau cu viclenie în lumina slabă a lumînărilor și, într-un fel sau altul, am avut senzația că se făcea luntre și punte să-și atingă scopul. Nu mă întrebați cum mi-am dat seama de aceasta, probabil una din acele intuiții la care este predispus un clarvăzător.

— Ei bine, am zis eu, nu trebuie să te lași influențată de

(1) Joc de cuvinte în original: "marbles" – colecție de sculpturi de marmură, dar și jocul cu bile al copiilor (n.tr.)

firea mea natural suspicioasă. Ghicesc cu adevărat viitorul.

— Mi-l spui și pe al meu?

— Desigur. Prin ce mijloc: citit în palmă, cărți de taroc, frunze de ceai, sferă de cristal? Pot folosi chiar și cucuiele pe care le ai în cap.

Ea rîse.

— La ce te pricepi cel mai bine?

— Am să-ți arăt după ce-ți ghicesc viitorul.

Terminîndu-ne fripturile, am comandat cafea irlandeză. Orchestra cînta o versiune siropoasă a melodiei "Samba Pa Ti"; la masa alăturată un bărbat cu o cravată țipătoare și cu o mustață stufoasă rîdea în hohote. O femeie de vîrstă mijlocie, în pantaloni de ski purpurii, pantofi argintii și coafură gen stup cu șuvițe verzi și cenușii, trecu clătinîndu-se pe lîngă noi. Bărbatul ei, într-un costum cadrilat, cu galben și cu roșu, semăna cu un personaj dintr-un comics de duminică.

— Ce fel de tip e Qualt? am întrebat-o pe Anna. Îl cunoști personal? Adică crezi că ne va ajuta?

— E foarte delicat și înțelegător. Îl iubeam la nebunie pe cînd eram la universitate. Bănuiesc că el reprezintă unul din motivele pentru care mă ocup astăzi cu ce mă ocup. Mă interesau foarte mult antichitățile, dar el a fost cel care m-a îndrumat cu adevărat spre munca de reîntregire a patrimoniului cultural al țărilor din Orientul Mijlociu.

Am aprins o țigară.

— La ce lucrează acum? La recuperarea Manhattan-ului pentru indieni?

— Manhattan-ul a fost *cumpărat*. Cele mai multe dintre comorile Orientului Mijlociu au fost furate.

Am tușit.

— Nu văd ce importanță are locul unde se află aceste antichități. Ce mai contează de vreme ce pot fi văzute de oameni?

Ea sorbi din cafea.

— Este problema moștenirii culturale. Cum te-ai simți dacă vreun iranian ar lua Statuia Libertății și ar plasa-o la intrarea în Golful Persic?

— Extrem de ofensat. Am trăit în acest oraș cea mai mare parte a vieții și n-am avut încă prilejul să o vizitez. Dacă nu-mi găsesc niciodată timpul necesar să ajung pînă pe Liberty Island, atunci cînd dracu' voi avea timp să mă deplasez în Golful Persic?

— Ei bine, replică Anna, văd că ai priceput în linii mari ce vrea să facă profesorul Qualt. El crede că e important ca o țară să fie conștientă de propria ei moștenire culturală și că trebuie să-și păstreze comorile în interiorul propriilor granițe. Așa se obține continuitatea istorică a unei națiuni.

Am pufnit.

— În acest moment aș avea nevoie de o continuitate de cafea irlandeză. Mai suporți una?

— Mă voi cherchelі.

— Bineînțeles că da. Altfel ce rost are să le bei[1]?

După terminarea cinei, ne-am relaxat în holul hotelului, avînd în față băutura de după masă. Eram oarecum atrași unul de celălalt, însă amîndoi eram conștienți că nu urma să împărțim același pat în noaptea aceea. Existau prea multe fantome la care să ne gîndim și, în afară de aceasta, amîndoi constituiam genul de oameni care au nevoie să se cunoască mai bine în prealabil. Ne învîrteam unul în jurul celuilalt ca două pisici curioase, dar nu eram încă gata de intimități. Aveam senzația acută că Anna era tipul de femeie care odată stîrnită, trebuia manevrată cu grijă și tact. Nu eram sigur că sînt pregătit pentru o astfel de legătură în acel moment. Pusesem capăt uneia lungi și chinuitoare cu

(1) Cafeaua irlandeză e un amestec de cafea dulce, whisky irlandez și frișcă (n.tr.)

Alison, iar în prezent savuram pacea ușor morbidă, singurătatea ce ți-o oferă numai separarea definitivă.

— Ai de gînd să-mi ghicești viitorul?

— Desigur. De asta sînt aici – citirea viitorului, tălmăcirea viselor. Să începem cu testul vinului?

— Testul vinului?

— E o veche metodă evreiască de ghicire a viitorului. Urmărește-mă. Iau această farfurioară în care pun puțină apă. Vreau să-ți bagi degetele în paharul cu vin și să lași picăturile să-ți curgă de pe vîrful degetelor în apă. Vezi, formează un contur tulbure. Un fel de pată Rorschach[1] tridimensională. De ce-ți aduce aminte?

Anna se aplecă și privi cu atenție turbionul de vin roșu din farfurioară. Se întinsese pe toată suprafața într-un model oarecum simetric, păru apoi să rămînă nemișcat înainte de a se amesteca iremediabil cu apa.

— Știi, începu ea, aș fi putut să jur...

— Ce?

— Ei bine, pare ridicol, dar semăna cu o amforă.

Am scos din pachet o nouă țigară.

— Cred că ți s-au urcat amforele la cap. Renunțăm la acest test. Haide să încercăm cu cărțile de taroc. Provin din Egiptul antic, așa încît dacă există vreo oală străveche din Orientului Mijlociu în viața ta, cărțile o vor indica.

Am scos din buzunarul hainei cărțile de taroc – îndoite pe la colțuri de atîta folosire – le-am amestecat și am început să rezolv problema viitorului Annei. Nimic spectaculos. O căsătorie, nu prea apropiată. Nici un semn de mare bogăție sau faimă. O pierdere ireparabilă. Cîteva certuri legate de unele probleme legale. Totuși, în momentul cînd

(1) Referire la testul de inteligență al psihiatrului elvețian Herman Rorschach, în care subiecții sînt puși să interpreteze pete standard de cerneală (n.tr.)

eram pe punctul de a întoarce cartea care să-mi indice viitorul ei imediat, am ezitat.

— Ce s-a întîmplat?

M-am încruntat.

— Ăă... cred că am greșit.

— Și cu ce ai greșit?

— Să vezi... hmm... nu le-am amestecat destul.

Anna mă privi cu seriozitate.

— Harry, ce s-a întîmplat? De ce te-ai oprit?

Fără a mă obosi să întorc următoarea carte, i-am replicat:

— Cred că știu ce urmează. De fapt, sînt sigur.

Ea zîmbi tulburată.

— Dar nu știi *întotdeauna?* Ești sau nu clarvăzător?

Mi-am coborît privirea.

— Cam așa ceva. Am un oarece talent.

— Și atunci...

— Atunci nimic. N-am știut niciodată pînă azi care va fi cartea următoare. Bănuiam, dar nu *știam* niciodată.

— Nu fi atît de îngrijorat din această cauză. Tu însuți ai declarat că ghicitul viitorului se aseamănă cu întreținerea mașinilor. Cu cît repari mai multe, cu atît devii mai priceput. Acum a sosit momentul recompensei. Ai devenit un mecanic desăvîrșit.

Am pus pachetul de taroc pe măsuța joasă, acoperită cu sticlă, fără să întorc pe față cartea de deasupra.

— Cartea este Steaua. Reprezintă o femeie golind amfore într-un curs de apă. Semnifică de obicei o pierdere sau o deposedare. Uneori, pierderea este adesea mai tragică decît oricare alta indicată de cartea Morții. Pe aceasta, Moartea pătrunde în oraș pe un cal negru, fiind considerată ca un corolar inevitabil al vieții. Însă Steaua indică o viață risipită fără rost.

— Din amfore? șopti Anna.

— Exact. Din amforă.

Pentru moment Anna rămase nemișcată și mută, cu paharul în mînă, privind fix la cartea de taroc; apoi, cu o mișcare șovăitoare se aplecă înainte și o ridică; o întoarse și o privi.

— Vezi, am zis eu. Steaua.

Anna clătină din cap.

— Greșești. Nu-i deloc Steaua.

Nu puteam să înțeleg. Cartea îmi produsese senzații magnetice atît de puternice, încît nu-mi venea să cred că spunea adevărul.

— Ia s-o văd, am spus eu luîndu-i-o din mînă.

Nu era Steaua; era mai rea. Era Zece de Spade. Imaginea reprezenta un om mort, întins pe un țărm pustiu sub un cer întunecat; zece spade lungi îi străpungeau corpul. Capul îi era răsucit, deși una din spade era înfiptă în el.

Sub un impuls brusc, am ridicat cartea următoare și am întors-o. Era Steaua. Am așezat cele două cărți una lîngă cealaltă pe masă și le-am contemplat îndelung. Dintr-un motiv oarecare nu puteam înțelege ce se întîmplase — eram oare avertizat? Mi se mai întîmplase altădată și mă simțisem la fel de pătruns de fiori și nesigur ca acum. În acest moment, prin cele două cărți care se completau între ele prin mesajul mistic al sorții, pierderii și morții, eram informat de cine știe ce influențe oculte că pășeam pe un teren periculos, și că orice pas înainte în aceeași direcție putea duce la tragedie.

— Crezi în așa ceva? mă întrebă Anna.

Am ridicat din umeri.

— Nu mai știu ce să cred. Aceste cărți sînt stranii și instabile; nu rentează să le folosești dacă nu știi ce vrei. De fapt, ele mă sfătuiesc să renunț cu totul la afacerea cu amfora.

— Dar nu ai de gînd s-o lași pe nașa ta singură cu amfora, nu-i așa? Vreau să spun, *nu poți* face așa ceva.

Mi-am strîns cărțile și le-am băgat în buzunar.

— Anna, o fi ea nașa mea, dar nu o cunosc atît de bine încît să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce face. Astăzi am văzut-o pentru prima dată în ultimii trei ani. Nu sîntem chiar prieteni la cataramă.

— Dar ce spui de tipul cu glugă?

Am ridicat mîna pentru a chema chelnerul. Simțisem brusc nevoia unui alt pahar.

— Anna, nu știm nici măcar dacă *era* vorba de un bărbat. Putea să fi fost un prieten de-al lui Marjorie îmbrăcat într-un halat de baie. Poate că el sau ea tocmai ieșise în ușă să ne urmărească plecînd. Cu toții eram obosiți. Poate că a fost o simplă greșeală. Dar dacă te face să te simți mai bine, tragem o fugă pînă acolo mîine și verificăm.

Sosi și chelnerul — un individ lugubru într-o jachetă castanie, cu un zîmbet asemănător unui cuier de hotel. Am comandat un burbon cu apă, iar Anna o coca-cola.

— Cred că ești la fel de înspăimîntat ca și mine, zise provocator Anna, în vreme ce ne așteptam băuturile.

N-am răspuns absolut nimic. Pur și simplu mi-am etalat misteriosul zîmbet Erskine, lăsînd-o să creadă ce voia. Ca să recunosc adevărul, nu știam ce să cred. Eram îngrozit. Bănuiam că ceva era în neregulă cu amforă aceea și nu mă încînta ideea de a încerca s-o scot din foișor. Pe de altă parte, legendele și avertismentele păreau atît de întîmplătoare și confuze, încît cu greu le puteai lua în seamă. În acel moment principala mea teorie era că Max Greaves devenise un dezechilibrat mintal și investise amfora cu tot felul de calități stranii, imaginate de creierul său maniac. Cît despre muzică... era totuși posibil să fi existat hornuri de o formă ciudată sau crăpături în pereții unei case vechi ca aceasta care, în anumite condiții – în funcție de vînt – să producă vibrații cu un timbru specific. Poate că o dis-

cuție cu dr. Jarvis și o întrebare adresată profesorului Qualt ne-ar fi ajutat să ne apropiem de adevăr. Așa cum obișnuia să spună răposata mea mamă: "Misterele nu există niciodată. Cineva, undeva, cunoaște adevărul."

Am făcut o vizită doctorului Jarvis a doua zi dimineața, pe la nouă jumătate. Părea să fie o altă zi frumoasă deși vîntul bătea mai puternic, iar nori albi și groși se adunau înspre apus. Anna rămase în mașină, în timp ce eu am parcurs aleea de cărămizi ce ducea la ușa principală, pe sub un ulm bătrîn. Am sunat.

Casa doctorului se afla în cartierul bogat al Hyannis-ului, înconjurată de parcuri elegante, poteci umbroase și străzi liniștite. Era o clădire albă, în stil colonial, plină de farmec și originalitate – extrem de potrivită ca stil pentru caracterul blînd, dar destul de scorțos, al lui Jarvis.

Menajera, o negresă scundă într-un șorț alb apretat, a deschis ușa.

— Domnul...?

— Aș dori să vorbesc cu doctorul Jarvis. Este acasă?

— În acest moment servește micul dejun.

— Spune-i că e vorba de Max Greaves. Anunță-l că știu cum a murit.

Fata păru perplexă.

— Domnule?...

— E tot ce am avut de spus. Comunică-i doctorului Jarvis că știu cum a murit Max Greaves.

Aruncîndu-mi o privire dezaprobatoare, fata se îndepărtă de-a lungul unui coridor spre ceea ce trebuia să fie sufrageria. S-a auzit o conversație în șoaptă, apoi un scaun se mișcă și doctorul Jarvis apăru ștergîndu-și buzele cu un șervețel de olandă. Era înalt, puțin adus de spate, cărunt și cu nasul ascuțit ca aripioara de rechin. Îmbrăcat impecabil într-un costum gri, purta ochelari fără ramă și un lanț cu ceas de aur atîrna pe vesta asortată.

— Bună dimineața, spuse el. Mă tem că ați năucit-o pe Lucinda. Se întîmplă adesea.

— Fără intenție, am replicat eu. Mă numesc Harry Erskine și sînt finul lui Max.

— Ah, desigur. Cred că v-am văzut ieri la înmormîntare. Condoleanțele mele.

— Mulțumesc. Nu intenționam să vă deranjez la masă, doctore Jarvis, dar Marjorie mi-a povestit ce s-a întîmplat cînd a murit Max și sînt oarecum îngrijorat în legătură cu întreaga situație.

— Îngrijorat? Cum așa?

M-am scărpinat în cap.

— Nu știu exact. E destul de greu să vă explic. Dar așa cum văd eu faptele, ceva îl sîcîia pe Max Greaves și mi se pare că același lucru i s-ar putea întîmpla nașei mele.

Dr. Jarvis mă privi cu seriozitate.

— Poftiți înăuntru, mă invită el. Cel mai bine ar fi să serviți o cafea în vreme ce eu îmi voi sfîrși micul dejun.

Am pătruns în eleganta locuință. Doctorul Jarvis mă conduse în sufrageria stil Adam[1], verde și alb; pe pereți atîrnau peisaje în ulei, vederi marine și cîmpenești. De la masa ovală furniruită se deschidea o excelentă perspectivă asupra grădinii mari, cu un contur neregulat, cît și asupra îndepărtatei linii albastre a oceanului.

Fata în casă îmi turnă o ceașcă cu cafea, iar doctorul Jarvis își termină de tăiat și uns cu unt brioșele, cu precizie chirurgicală.

— Ați spus că același lucru i s-ar putea întîmpla și lui Marjorie, începu el. Știți ce anume?

Am pus ceașca jos.

(1) Stil de arhitectură, decorații interioare și mobilier, proiectat de Robert și James Adam în secolul al XVIII-lea (n.tr.)

— Greu de spus pentru moment. Nu știu cît de bine îi cunoașteți pe nașii mei, dar bănuiesc că sînteți foarte apropiați. Vreau să spun, sînteți prieteni de familie.

Doctorul Jarvis încuviință din cap.

— Într-adevăr sîntem. Soția mea și cu mine obișnuiam să cinăm adesea la Winter Sails, pînă în clipa cînd Max a devenit suferind.

— Suferind? Nu vă înțeleg. Marjorie mi-a spus că nu era nimic în neregulă cu el – din punct de vedere fizic.

— Nimic, răspunse doctorul, în afară de o tensiune mare și de unele probleme legate de prostată. Cînd am zis "suferind", m-am referit atît la nervozitatea și neliniștea sa, cît și la faptul că și-a permis să-și neglijeze afacerile.

— Ați știut vreodată de ce? am întrebat eu. Și-a deschis vreodată Max inima în fața dumneavoastră?

Doctorul Jarvis termină de mestecat o brioșă.

— Nici în vremurile sale bune Max n-a fost un tip prea comunicativ, cum știi și dumneata. Tot ce cunosc e că simțea un fel de constrîngere în a-și petrece zilele și nopțile în compania unei piese antice de ceramică arabă pe care o adusese din Orientul Mijlociu.

— Amfora, l-am întrerupt eu. Amfora cu cai și flori.

— Corect, aprobă din cap interlocutorul meu; agită apoi un mic clopoțel de argint și mai ceru cafea.

— V-a spus vreodată Max de ce?

— Ce anume "de ce"?

— De ce-și petrecea zilele și nopțile lîngă amforă? Ce *făcea* cu ea? Acum e încuiată în foișorul de la Winter Sails; mai mult decît închisă, e sigilată cu două bare de fier, ceară și Dumnezeu mai știe cu ce altceva.

— Cunosc, replică doctorul.

— Și nu credeți că-i neobișnuit?

Jarvis mă privi cu atenție.

— Bineînțeles că da. Max Greaves era un tip straniu în felul său. Dar știa ce face. Trebuie să înțelegeți că nu era un amator.

— Ce fel de amator?

— Orice fel de amator, continuă grijuliu doctorul. Era un om de afaceri, un diplomat, dar și un colecționar de antichități rare, un savant și un gentleman. Nimic din ceea ce a făcut nu poartă amprenta amatorismului. Așa cum am mai spus, știa ce face.

Am oftat.

— Și cu toate acestea, și-a pus capăt zilelor.

Doctorul Jarvis ridică ușor din umeri.

— Chiar așa?

— Ei bine, știți acest lucru la fel de bine ca și mine, am replicat eu. Marjorie l-a găsit în bucătărie cu fața tăiată.

Doctorul Jarvis puse jos șervețelul și mă privi fix, cu o expresie solemnă întipărită pe față.

— Domnule Erskine, nu știu care este profesiunea dumneavoastră, zise el cu o voce gravă, dar într-a mea am învățat să nu trag concluzii pripite.

— Deci susțineți că nu a fost vorba de o sinucidere?

— A fost o sinucidere *de un tip particular*.

Am pescuit o țigară.

— De ce de tip particular? Cîte feluri de sinucideri sînt?

Doctorul scoase o brichetă de aur din buzunarul vestei, se întinse peste masă și mi-o aprinse.

— Diverse tipuri. Aproape la fel de multe ca și cazurile respective. Fiecare persoană ce se hotărăște să-și ia singură viața o face pentru un motiv care, în momentul morții, pare covîrșitor de important. Sinuciderea este rezultatul unei crize psihice, și toate crizele de acest gen sînt complet diferite în raport cu starea de tensiune și necazurile fiecăruia.

— Prefer să mă scutiți de prelegeri de psihologie bune pentru școala primară. Vreau să știu ce fel de sinucidere a

ales nasul meu.

Doctorul Jarvis își scoase ochelarii. Ochii săi spălăciți îmi aduceau aminte de o moluscă în cochilie peste care a fost turnat sos Tabasco[1].

— Sinuciderea lui Max Greaves este de tipul *sacrificiu de sine*, declară el calm. Nu și-a luat singur viața. A *oferit-o*.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre fereastră. Afară era cald, soare, o atmosferă normală. Aici înăuntru, fiorii și tensiunea ce păreau să însoțească orice cuvînt pe care-l rosteam referitor la amforă erau vizibile. Am fumat în tăcere o bună bucată de vreme, apoi am întrebat:

— Doctore Jarvis, dacă Max și-a oferit viața, ați putea să-mi spuneți pentru ce și din ce cauză?

Interlocutorul meu tuși.

— Domnule Erskine, înainte de a vă răspunde, permiteți-mi să vă pun și eu o întrebare. Ce credeți că o amenință pe doamna Greaves și ce legătură are cu moartea lui Max?

M-am rezemat de fereastră urmărind dîrele îndepărtate de spumă pe întinsul albastru al mării.

— Nu știu, am rostit eu încet. Se întîmplă ceva straniu cu amfora și nu știu de ce. Bănuiesc că Max acorda acestui vas tot felul de proprietăți particulare, pe care de fapt nu le avea. Cred că s-a convins singur că aceste lucruri s-au întîmplat cu adevărat – că amfora cînta și că făcea tot felul de minuni. Aș considera chiar că el însuși este cauza tuturor angoaselor și a tragicului sfîrșit. Ceea ce mă îngrijorează acum este faptul că și Marjorie pare să aibă aceeași atitudine vis-a-vis de amforă, și dacă simte așa, ei bine, s-ar putea să sfîrșească la fel.

Doctorul Jarvis făcu o strîmbătură. Arăta obosit, îmbătrînit și de-abia puteam să-mi cred ochilor că era aceeași

(1) Sos de ardei iute – specialitate maxicană (n.tr.)

persoană care mă vizitase cu atîția ani înainte, stătuse pe marginea patului meu și-mi arătase cum să confecționez aeroplane din spatule de lemn.

— Domnule Erskine, vă voi povesti ceea ce știu. Nu este prea conform cu etica profesională, dar am fost la fel de zăpăcit și dărîmat de moartea lui Max ca și dumneata – și poate că o minte neinfluențată ne va fi de ajutor.

— Am rămas lîngă fereastră, fumînd și privind grădina.

— Continuați, vă ascult.

— Am afirmat că Max nu era un amator – în orice domeniu. Orice ar fi făcut, considera întotdeauna că trebuie s-o facă la fel de bine sau chiar mai bine decît un profesionist. Nu precupețea nici un efort, și dacă nu putea fi cel mai bun, renunța pur și simplu, fără a mai încerca vreodată. Max Greaves trebuia să fie numărul unu în tot ce făcea.

— Iată o descriere nepărtinitoare, am zis eu calm.

— Ei bine, Max era unul din cei mai bine informați colecționari de antichități ale misticului Orient Mijlociu din întreaga lume. Nu știu dacă sînteți la curent cu aceste fapte, dar cele mai multe din obiectele sale erau legate de magie și ocultism. Amfora constituia triumful său. A cumpărat-o în Persia prin anii '50, a adus-o în Statele Unite și a petrecut apoi ani și ani încercînd să descopere ce era de fapt și cum trebuia păstrată. Credea că e amfora originală a lui Ali Baba, un presupus vrăjitor de curte din vremuri imemoriale. Îmi vorbea adesea despre ea, obișnuind să menționeze faptul că înăuntru se afla un spirit autentic, ceva în genul duhului lămpii. Spunea că amfora fusese sigilată special pentru a-l ține înăuntru și dacă încercai s-o deschizi, ai fi murit într-o manieră atît de oribilă de nici nu putea fi imaginată. Duhul era extrem de puternic și de răuvoitor. Singurul mijloc de a-l stăpîni era să pui mîna pe cîteva vechi cărți de magie și să înveți cum să-l ții sub papuc.

M-am așezat, lăsîndu-mă confortabil pe spate.

— Și ați crezut așa ceva? Sau ați considerat că mintea sa o luase razna?

Doctorul Jarvis zîmbi.

— Nu știam ce să cred. Max era întotdeauna atît de convingător cînd vorbea despre acest duh. Și despre Amfora Djinului, cum o denumea el. Dacă am înțeles bine, djin este un alt cuvînt arab pentru duh.

— E adevărat, am încuviințat eu plin de importanță, deși aflasem acest lucru de-abia cu o zi înainte. Djin, spirit, duh, toate înseamnă același lucru.

— Aveam îndoieli din ce în ce mai mari în ceea ce-l privea pe Max. Cînd i-am văzut pentru prima dată cadavrul, am crezut că s-a omorît. Nu exista nici o posibilitate ca cineva să intre și să iasă din bucătăria unde se întîmplase totul. Și era limpede, după urmele ezitante de cuțit, că era vorba de o sinucidere. Întrebarea rămîne, așa cum ai menționat și dumneata, de ce?

— Era nebun? am întrebat eu direct. Își ieșise din minți?

— Nu putem exclude această posibilitate. Dar după părerea mea, nu există decît două explicații.

— Și care ar fi ele?

Doctorul Jarvis ridică două degete.

— Prima: nu era sănătos mintal și credea că Amfora Djinului avea puteri nefaste care-l copleșeau. A doua, că Amfora *acționa* cu adevărat asupra lui și că s-a sinucis pentru a o împiedica să-i ia în stăpînire mintea și corpul.

Mi-am mai turnat cafea.

— Există dovezi pentru ambele variante?

Dcotorul clătină din cap.

— Nu prea multe. Cu permisiunea doamnei Greaves, am efectuat autopsia. Nici un fel de leziuni pe creier, nici o tumoare sau o altă afecțiune care să fi condus la halucinații sau un comportament anormal.

— Asta nu înseamnă că nu putea să fi fost nebun.

— Oh, nu, bineînțeles. Putea să fi suferit de un serios deranjament mintal fără ca acesta să fie detectat la o simplă examinare. Însă autopsia a relevat faptul că această posibilitate e puțin probabilă, avîndu-se în vedere că era un om perfect normal, că nu prezenta simptome de dezechilibru și incompatibilitate – exceptînd afacerea cu amfora.

Am strivit țigara în scrumieră.

— Și în ceea ce privește lipsa unui dezechilibru mintal? Există mărturii care să ateste că amfora e – ei bine, ceea ce e?

— Foarte puține. Provin din legende și din auzite; cel puțin așa am înțeles din indiciile ocazionale pe care mi le dădea Max. Spunea întotdeauna că e imposibil să deschizi amfora, iar dacă ai face-o, nu ai vedea nimic. Djinul nu are formă fizică atîta timp cît este închis înăuntru. De aceea orice duh puternic încearcă să-i convingă pe cei de afară să le găsească o față.

Am simțit înțepături ca de ghiață în palme.

— O față? am repetat eu în șoaptă.

— Exact. Djinul nu poate părăsi amfora decît dacă și-a găsit o față. Fără ea este prins în capcană și nu are nici o putere să călătorească, să zboare, să înoate sau să facă orice altceva îi stă în obicei.

— Doctore Jarvis, e oare posibil ca nașul meu să-și fi tăiat fața pentru a-l împiedica pe djin să i-o fure?

Interlocutorul meu privi într-altă parte.

— La exact acest lucru m-am referit cînd am declarat că este vorba de o sinucidere de tip sacrificiu de sine. Fie că există sau nu djini, Max credea că ne face tuturor o favoare dacă nu-i oferă duhului singurul lucru de care acesta ar fi avut nevoie pentru a scăpa din închisoarea unde se găsea. Propria față.

Nu știam ce să spun. Am rămas țintuit pe scaun, în timp

ce doctorul Jarvis mă privea cu niște ochi calmi, blînzi dar și preocupați, iar ceasul din buzunarul vestei sale ticăia cu debitul verbal al unei femei agitate.

4

Am deschis ușa mașinii și am urcat. Anna era vădit iritată.

— Nu te-ai prea grăbit, nu-i așa? Credeam că ai spus că vrei să-i vorbești doar cîteva minute.

Am pornit motorul, am întors mașina și m-am îndreptat spre drumul ce ducea înspre țărm. Am băgat mîna în buzunar pentru a scoate o țigară.

— Mi se pare că ți-ai pierdut graiul, la fel cum ai pierdut și noțiunea timpului, continuă ea aspru.

Mi-am aprins țigara cu vechea mea brichetă.

— Întotdeauna pățesc la fel ceva cînd o femeie îmi dovedește că am greșit. O invidie șovină caracteristică bărbaților.

— Fumezi prea mult, declară ea deschizînd fereastra mașinii. Știi că statisticile menționează faptul că mult mai mulți oameni mor din cauza cancerului pulmonar decît din cea a duhurilor rele?

— Nu sînt sigur că n-aș prefera cancerul, am zis eu luînd o curbă în scrîșnet de pneuri.

— Cum a decurs întrevederea? Ți-a spus cum a murit Max Greaves?

Nu mi-am clintit privirea de la șosea.

— Doctorul Jarvis nu știe mai mult decît noi. Presupune

doar, ca și noi dealtminteri. Crede că Max și-a tăiat fața dintr-un motiv foarte întemeiat. Indiferent dacă se află sau nu vreun spirit fermecat în acea amforă, Max încerca să-l împiedice să revină la viață.

— Nu te înțeleg.

— Ca să fiu sincer, nici eu n-am înțeles, și nici doctorul Jarvis. Max i-a spus că în amforă se găsește un djin, dar că acesta nu putea scăpa de acolo fără a avea la dispoziție o față. Se presupune că un astfel de duh nu are formă bine definită, dacă înțelegi ce vreau să spun; e doar un nor de fum într-o sticlă. Nu poate exista în afara amforei decît dacă împrumută trăsăturile fizice ale cuiva sau cineva. De aceea Max a scos tablourile de pe pereți, și-a spart pipa și a ars toate fotografiile și etichetele pe care erau înfățișate chipuri de oameni.

Anna se încruntă.

— Ceea ce spui n-are nici un sens. Dacă djinul putea să împrumute înfățișarea lui Max, de ce n-a făcut-o imediat? Sau de ce nu s-a folosit de fața lui Marjorie, ori a domnișoarei Johnson?

Am făcut o mișcare bruscă pentru a evita un băiat pe bicicletă.

— Ideea unui duh nefast cu o față ca cea a domnișoarei Johnson e prea înfricoșătoare numai dacă te gîndești la așa ceva, am replicat eu. Dacă tu ai fi un djin, ți-ar plăcea să bîntui prin împrejurimi arătînd ca ea?

— Harry, tu nu ești serios.

Am aruncat pe fereastră țigara pe jumătate fumată.

— Ei bine, ce dracu' să fac? Știi că nu vreau să cred nimic din astea, dar în același timp ești a naibii de conștientă că sînt *convins* că totul este adevărat.

Anna își întredeschise buzele voluptoase.

— Chiar crezi? zise cu o voce răgușită. Vrei să spui că ești cu adevărat de părere că...

— Ca în Sherlock Holmes, nu? Eliminăm imposibilul și orice rămîne, indiferent cît de improbabil pare, e adevărul adevărat. Ceva în genul acesta. Consider că toată povestea asta despre djin este neverosimilă și foarte puțin probabilă, dar oricare altă explicație în legătură cu ce se întîmplă la Winter Sails este al dracului de ridicolă.

— Dar... fețele lui Marjorie și a domnișoarei Johnson?

— Nu știu. Poate că-i mai dificil pentru un djin să împrumute înfățișarea unui om în carne și oase decît s-o ia dintr-un tablou ori dintr-o fotografie. Poate profesorul Qualt e capabil să ne dea o idee.

— La el vrei să mergi acum?

Am clătinat din cap.

— Mai întîi la Marjorie. Vreau să văd dacă se menține pe aceeași poziție ca și ascară.

— O.K., aprobă Anna. Sînt de aceeași părere.

După încă zece minute am ajuns la Winter Sails. Am parcurs încet aleea cu prundiș, trecînd pe lîngă copacii cu coroanele aplecate și peluzele neîngrijite, și ne-am oprit în fața casei. Părea goală și părăsită. Șpițul era acolo unde îl lăsasem — lîngă scările verandei, iar draperiile ferestrelor de la etaj erau încă trase.

Am coborît din mașină și am privit împrejur. Vîntul ușor dinspre vest determina răsucirea sfîrlezei. În aer se simțea un miros proaspăt de alge. Am pășit spre ușa de intrare a cărei vopsea albastră începuse să se scorojească și am sunat. Am auzit clopoțelul undeva în interior.

— Pare că nu e nimeni acasă, constată după cîteva momente Anna.

— Să mai așteptăm puțin. Poate că nu s-au trezit încă.

Am sunat din nou și am așteptat răbdător să apară cineva. După două sau trei minute, am decis că Marjorie și d-ra Johnson ieșiseră după cumpărături, sau după orice altceva le trece prin cap văduvelor și însoțitoarelor lor în

diminețile frumoase de august.

— Nu crezi că s-a întîmplat ceva, nu-i așa? mă întrebă Anna.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, persoana pe care am văzut-o ascară? Cea în mantie?

— Nu-mi cere mie părerea. Mai bine verifică dacă automobilul mai este în garaj. Eu mă duc să arunc o privire în cealaltă parte.

Anna se îndreptă spre garajul dărăpănat, în vreme ce eu înconjuram casa. Am urcat cele trei trepte mici de cărămidă ce dădeau spre peluza principală. Din mijlocul acesteia puteam vedea foișorul cu acoperișul său gotic și cu ferestrele neatrăgătoare, întunecate. Mă întrebam dacă n-ar fi fost posibil să ajung pînă acolo cu o scară, așa încît să știm la ce să ne așteptăm înainte de a sparge ușa foișorului.

Pe oceanul albastru, acoperit acum de spume, o mică flotilă de iahturi naviga în bătaia vîntului, iar pescărușii zburau în cercuri deasupra plăjii pustii. Iarba înaltă a peluzei îmi stînjenea mișcările în timp ce pășeam spre cadranul solar năpădit de bălării. Mi-am pus mîna streașină la ochi pentru a avea o imagine mai clară a foișorului.

Nu prea aveai ce vedea. Ferestrele erau impenetrabile, iar în ceea ce privește aspectul exterior nu era nimic deosebit de remarcat. Am pășit pînă la piedestalul de piatră al cadranului solar, încercînd să mă cocoț pentru o poziție mai avantajoasă, dar tot degeaba. Foișorul rămînea întunecat, tăcut și plin de secrete.

Am privit cadranul solar să-i verific exactitatea prin comparație cu ceasul meu. În copilărie ținusem foarte mult la acest instrument. Pentru mine reprezentase întotdeauna ceva misterios felul în care soarele se mișca pe cer, și că umbra lui pe instrument indica timpul. Și acum, de cîte ori văd un cadran solar îmi aduc aminte de verile lungi și

caniculare ale copilăriei, cînd zilele păreau să treacă atît de încet și cînd posibilitatea de a ajunge vreodată la maturitate nici măcar nu-mi trecea prin cap.

Dar în acea zi, cadranul nu mă mai făcea să mă gîndesc la așa ceva. În locul obișnuitelor cifre romane și al numelui fabricantului încrustat pe placa de alamă, se găsea acum o serie complet diferită de cifre și imagini. Le-am examinat cu atenție. La partea exterioară se aflau cercuri cuprinzînd litere arabe, iar în centru minuțioase desene ale unor insecte și animele neobișnuite. Indicatorul diferea și el. Avea niște găuri și orificii dispuse în formă de șarpe.

Am auzit pași traversînd peluza și am strigat:

— Anna, vino să-ți arăt ceva.

M-am întors – era Marjorie. Perspectiva trebuie să-mi fi jucat o festă pentru că la început ea a părut foarte mică, ca și cum aș fi privit-o prin celălalt capăt al unui telescop, dar pe măsură ce s-a apropiat, a devenit tot mai mare, într-un mod disproporționat față de distanța parcursă. În momentul cînd a ajuns lîngă cadranul solar, arăta perfect normală, însă impresia încercată îmi lăsă un sentiment straniu și confuz.

— Marjorie, am exclamat eu. Nu cu bucurie, deoarece fața îi era cumplit de trasă și de obosită, ci cu respectul datorat de un fin.

Mă privi fără să rostească vreun cuvînt. Purta o rochie neagră, lungă pînă la glezne, ce fîlfîia în bătaia ușoarei brize a oceanului, cercei ce scoteau un sunet ca de clopoțel la o mișcare cît de mică a capului și un pince-nez gălbui. Părul de culoarea oțelului era strîns într-un coc.

— Marjorie, te simți bine? Nu pari să fii tu însăți.

Nașa mea nu dădu semne că ar fi auzit întrebarea.

— Ai atins cadranul? se interesă ea.

Am privit în jos.

— Nu, bineînțeles că nu. Adică... ăă... îl priveam doar.

Pare diferit. Nu știu cum, dar mi s-a părut că era mai bine să nu-i spun că-l pipăisem. În tonul vocii ei simțeam o amenințare bizară.

— Într-adevăr, recunoscu ea deschis. E diferit.

Am așteptat să-mi dea unele explicații dar n-a făcut-o. Rămase pe loc, nemișcată și tăcută și pe Dumnezeul meu dacă atitudinea ei nu constituia o invitație directă de a pleca cît mai repede de acolo.

— Marjorie, am continuat cu cu toată seriozitatea. Ceva e în neregulă aici și vreau să te ajut. Tot ce doresc e să-mi spui ce nu merge...

— În neregulă? repetă ea calmă. Nu, nimic nu-i în neregulă. Harry, n-ai de ce să te neliniștești, nu este nevoie s-o faci. Totul decurge cum trebuie. Sîntem fericiți.

Am scos din buzunar o țigară. Situațiile limită mă determină întotdeauna să fumez excesiv de mult. Făcîndu-mi mîinile căuș pentru a mă feri de briză, am aprins-o, pîrlindu-mi sprîncenele cu flacăra brichetei.

— Marjorie, aseară mi s-a părut că mai zăresc pe cineva. În afara domnișoarei Johnson. Un bărbat sau o femeie, învesmîntată într-un soi de mantie.

Nașa mea privi peste umăr spre casă. Pe foișor sfîrleaza – un iatagan ruginit îndreptat spre vest – continua să se miște scîrțîind.

— Chiar așa, Harry? răspunse ea cu un aer absent. Interesant.

— *Interesant?* Marjorie, nu mai înțeleg nimic. O persoană misterioasă într-un soi de mantie dă tîrcoale casei și tot ce poți să spui este "interesant"? Cine-i individul? Ce se petrece aici?

Marjorie luă drumul spre casă, într-un ritm atît de rapid încît am avut dificultăți să mențin pasul.

— Nu pot să te ajut decît dacă știu ce se petrece!

— Harry, sîntem fericiți, repetă ea pe un ton sec, fără

nici o umbră de emoție. În culmea fericirii. În al noulea cer, Harry. Toți!

— Marjorie, te rog! Dar ea continua să meargă spre treptele de cărămidă ce dădeau în drumul de acces. Am încercat să o prind de mînecă, fără să reușesc. Parcă nu era confecționată dintr-un material palpabil. Următorul lucru de care am fost conștient a fost faptul că Marjorie zbură realmente peste alee, dispărînd în casă. Totul se petrecu atît de repede încît nu am înțeles pe deplin ce se întîmplase.

M-am repezit la ușa pricipală și am sunat din nou, apoi am bătut cu pumnul.

— *Marjorie! Marjorie! Vreau să vorbesc cu tine!* Am țipat dar nu s-a auzit nici un răspuns.

Tocmai în acel moment, Anna dădu colțul, venind din direcția garajului.

— Mașina e încă aici, strigă ea. Bănuiesc că mai dorm încă. M-ai chemat cumva?

Mi-am lovit palma cu pumnul încleștat.

— Nu, la naiba, nu pe tine, pe Marjorie. Eram pe peluză cînd a apărut. Apoi a zbughit-o în casă. Acum nu mai vrea să deschidă ușa.

— Ești *sigur?* mă întrebă Anna ridicînd din sprîncene. Foarte ciudat.

— Sigur? am răspuns cu furios. Bineînțeles că da. O cunosc de treizeci de ani. Cine altcineva ar fi putut să fie?

Ne-am îndepărtat de casă încercînd să vedem dacă nu cumva cineva ne privea de la etaj. Dar draperiile erau trase și nu se zărea nici un semn de viață.

— Poate ar fi mai bine să pătrundem înăuntru, sugeră Anna. Le-o fi rău, sau or fi avînd ceva probleme...

M-am strîmbat.

— Poate să creeze cîteva... Precum bolșevicii.

Anna mă apucă de mînă.

— Harry, știi că ceva se întîmplă aici. Cred că ar trebui

să faci un efort să afli ce anume. Să presupunem că djinul a scăpat, oei că i-a făcut și ei același lucru ca lui Max?

M-am îndreptat spre treptele de cărămidă și m-am așezat pe ele. Anna mi se alătură și preț de cîteva momente am cîntărit fiecare lucrurile în liniște.

— Nu știu, am rupt cu tăcerea. Nu știu unde încep și unde mi se termină responsabilitățile. Spunea că e în culmea fericirii. Că toți sînt în al noulea cer.

— *Toți?* Marjorie, d-ra Johnson și mai cine?

— Oh, nu mă întreba pe mine. Încep să cred că facem din țînțar armăsar.

Anna se strîmbă la rîndul ei.

— Te comporți foarte ciudat astăzi.

— Ei bine, e mai convenabil decît să alergi după duhuri persane. Haide odată. Cred că trebuie să dăm uitării porcăria asta și să mergem să mîncăm ceva. Mi-ar face bine o bere rece și un cîrnat cald.

Anna clătină din cap.

— Harry, n-are rost să ne ascundem după deget. Eu trebuie să găsesc amfora pentru că sînt plătită pentru asta, iar *tu* trebuie s-o găsești deoarece Marjorie e nașa ta – și văduvă. Nu ne putem eschiva.

Am ridicat din umeri.

— Mi se pare că ai un motiv mult mai întemeiat decît mine pentru a duce acțiunea la bun sfîrșit. De ce nu pui mîna pe șpiț, dărîmi ușa și-i explici personal problema lui Marjorie?

Anna mă privi cu seriozitate.

— Aș vrea să am curajul. Ce-ai zice să pătrundem prin ferestrele foișorului? Crezi că am putea ajunge pînă acolo cu o scară?

— Bănuiesc că da, am răspuns eu în silă. Dar îți dai seama că, tehnic vorbind, încălcăm o proprietate?

Anna își descheie nasturii manșetelor de la bluza ei gri

de mătase.

— Încalc o proprietate doar atunci cînd sînt prinsă asupra faptului. Unde sînt scările?

Am arătat cu degetul spre magazia de unelte.

— Presupun că nu-ți pot schimba hotărîrea?

— În nici un fel. E timpul să aruncăm o privire atentă asupra acestei amfore, la lumina zilei.

M-am ridicat.

— Fiind o femeiușcă plăpîndă, probabil ai nevoie de un oarecare ajutor. O.K., hai să facem rost de o scară și să vedem de ce e în stare blestemata aia de oală. Poate că s-a schimbat la fel de mult ca și cadranul solar.

Anna ridică din sprîncene.

— Ce cadran?

Am arătat cu capul spre peluză.

— Cel de acolo. Cadranul a fost modificat într-o manieră arabă.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că da. Și mai încetează să mă tot întrebi dacă sînt sigur. Sînt tipul cel mai sigur de sine din cîți am întîlnit vreodată. Dar nu-i nevoie să mă crezi pe cuvînt – du-te și uită-te.

— Asta și vreau, zise ea și o luă la fugă atît de repede încît a trebuit s-o urmez să văd de ce era necesară atîta grabă.

— Uite acolo, am zis eu arătîndu-i cu degetul desenele și literele arabe. Cînd eram copil, era un cadran solar obișnuit.

Anna examina cadranul, avînd întipărită pe față expresia îngrozită a unei mame care cercetează părul plin de păduchi al odraslei. Buzele i se mișcau ușor pe măsură ce traducea pentru sine cuvintele, și din cînd în cînd repeta: Dumnezeule!

Am așteptat răbdător să termine. Apoi, în timp ce ea își

ridica privirea, am întrebat-o:

— Ce-i asta? Vreo altă manifestare persană bună să te-nfioare?

Anna încuviință din cap.

— Cred că poți s-o numești astfel. Am citit despre așa ceva, am văzut și desene, dar acesta-i primul pe care-l văd. Se numește ceas de noapte.

— Vrei să spui un cadran solar care indică timpul *noaptea?* Știam că arabii erau foarte deștepți, însă nu-i credeam *atît* de inteligenți.

— Nu e un ceas în sensul la care te gîndești. E un dispozitiv spiritual. Ai auzit vorbindu-se despre stele și planete care vin în conjuncție unele cu altele?

Am rînjit fără pic de umor.

— Stimată doamnă, stai de vorbă cu un expert în materie.

— Ei bine, continuă ea fără a-mi întoarce zîmbetul, s-a spus întotdeauna că unii din vechii arabi au găsit mijloacele prin care să atragă influența planetelor asupra unui punct focalizat de pe pămînt – exact ca și cum ar fi focalizat razele soarelui cu ajutorul unei lupe. Puteau regla ceasurile de noapte în așa fel încît să se alinieze la diferite galaxii și stele, concentrînd într-o zonă nu mai mare decît unghia degetului meu orice forțe spirituale ar fi dorit.

Am dat un bobîrnac indicatorului ceasului.

— Deci așa arată un adevărat dispozitiv spiritual? Poate că-i doar decorativ. Ceva descoperit de Max în una din călătorii.

Anna mă privi cu severitate.

— Harry, un ceas de noapte nu este "descoperit" pe undeva. Ele sînt încă interzise în Iran, deși nici o oficialitate nu va recunoaște acest lucru. Ultimul ceas de acest fel a fost confiscat și distrus în Bagdad acum douăzeci și cinci de ani.

M-am încruntat.

— Glumești? Unul din acestea? Dar ce dracu' poți face cu ele?

— Foarte multe, răspunse Anna. Le poți folosi pentru a-ți doborî dușmanii. Sau pentru a insufla puteri supranaturale prietenilor. Dar îți trebuie experiență și aptitudini extraordinare pentru a le utiliza corect. Bănuiesc că o activitate de altă natură ce poate fi comparată cu acționarea unor astfel de dispozitive este să pilotezi un avion într-o zonă unde bîntuie un uragan. Ai de-a face cu forțe cumplite, violente și tot timpul trebuie să le focalizezi cu o precizie de ceasornic.

— Amuzant. Singura întrebare rămîne: ce caută aici?

Anna își îndepărtă din ochi o șuviță din părul cîrlionțat.

— Nu va fi prea greu să aflăm. Îngenunchează și privește prin partea laterală a indicatorului, pînă ce orificiile ajung pe aceeași linie. Oricum, asta se menționează în cărțile vechi pe care le-am studiat.

— În regulă. Deșteaptă idee!

Am îngenuncheat lîngă cadran, am închis un ochi și am privit prin deschizăturile practicate în partea laterală a indicatorului. Lucrul cel mai curios legat de aceste orificii era acela că, deși realizate pe același indicator bidimensional, plat, păreau să dispară cînd le priveai din anumite unghiuri. M-am învîrtit în jurul cadranului pînă ce toate au ajuns să conveargă spre una singură.

— Ce vezi?

— O gaură. Ce altceva crezi?

— Normal, dar uită-te *prin* ea.

M-am conformat și mi-am focalizat privirea prin acel orificiu extraordinar. La început n-am văzut decît o lumină slabă, apoi mi-am dat seama că priveam reflecția norilor în geamuri. Am mișcat capul puțin într-o parte și mi-am dat seama ce era. Ceasul de noapte fusese astfel dispus încît să

se focalizeze asupra foișorului în stil gotic de la Winter Sails.

— Foișorul? se interesă Anna.

— Da.

— Bănuiam, răspunse ea. Cred că trebuie să-l găsim neîntîrziat pe profesorul Qualt și să-l întrebăm ce putem face.

Am dat din umeri.

— O.K., dacă așa dorești. Dar dacă acest ceas este atît de periculos, de ce nu-l sfărîmăm pur și simplu?

— Nu. Ar putea avea influență asupra oamenilor inocenți cît și asupra duhurilor rele. Un ceas de noapte se atașează de oameni precum copiii de cordonul ombilical. Dacă ai fost afectat de acest dispozitiv, atunci devii complet dependent de el pentru a supraviețui din punct de vedere spiritual.

— Ei bine, dacă știi despre ce vorbești, s-o lăsăm baltă, am propus eu. Părerea mea sinceră e să-l distrugem.

Aruncînd o ultimă privire prin orificiu, mi s-a părut că văd o ușoară mișcare. Am privit din nou și aș fi putut să jur că am distins o figură ștersă, pe jumătate ascunsă de lumina reflectată de fereastra foișorului.

— Anna, am început eu, dar figura dispăru și nu mai rămase decît casa tăcută și sfîrleaza de vînt ce se învîrtea scîrțîind încontinuu, sîcîindu-mă ca o durere ce nu mai voia să dispară.

Ne-am petrecut după-amiaza încercînd să-l găsim pe profesorul Qualt. I-am telefonat la vechea casă din New Bedford, însă proprietăreasa ne-a comunicat că plecase pe la 7.30 dimineața, luînd cu el și ceva de-ale gurii. De obicei se ducea pe plajă să-și redacteze notele de curs. Din păcate nu ne putea indica plaja sau locul unde se afla aceasta. Anna și cu mine ne-am uitat resemnați unul la celălalt,

ne-am urcat în mașină și am pornit să-l căutăm.

După ce am colindat vreo șapte locuri posibile, am observat o umbrelă viu colorată printre dunele năpădite de iarbă și ne-am apropiat pentru a vedea mai bine. Sub ea se afla adormit profesorul Qualt. Era de vîrstă mijlocie, cu un fizic impresionant și acoperit de un păr negru și des – exact ca o gorilă educată. Zăcea pe spate cu o cutie de bere pe jumătate golită în mînă; aparatul de radio de lîngă el transmitea un cvartet de coarde de Mozart. Profesorul purta ochelari de soare, chiloți de baie în dungi și sandale de piele confecționate manual ce se puteau cumpăra oriunde în Key West.

Anna se aplecă și închise radioul. O bucată de vreme bărbatul rămase cufundat în același somn adînc, apoi nasul începu să-i tremure convulsiv, ochii i se deschiseră și el se ridică.

— *Anna Modena*, zise el nesigur, cu o voce gravă și bine modulată. Ce Dumnezeu faci aici? Ah, scuză-mă te rog, eram pe punctul...

— De a pune pe hîrtie notele de curs? întrebă Anna cu un ușor sarcasm.

Qualt rîse. Deschis, din toată inima, ceea ce-mi aduse aminte de un tip uriaș, vesel dar antipatic pe care-l cunoscusem odinioară. Căscă, își întinse brațele păroase și ne invită să luăm loc pe pătură lîngă el.

— Vreți o bere? mă întrebă. În aceeași clipă am început să cred că poate nu era atît de încuiat precum părea. Căută în geantă și scoase cîteva cutii aburite de Old Milwaukee, niște uscățele și salam polonez.

— Trebuia să fi fost mai atent la cursuri, am comentat eu cu o voce crispată. Poate aș fi reușit să termin cu brio facultatea și să-mi petrec restul vieții bînd bere pe plajă.

Anna mă privi iritată, dar Qualt consideră remarca plină de spirit. Deschise o cutie și-i sorbi conținutul din cîteva

înghițituri.

— Cu cît vor persevera mai mult chiulangiii, cu atît mai ușor își vei croi drum spre postul ce-ți permite să chiulești cel mai tare: minunata și recreativa catedră universitară.

Anna clătină din cap.

— Gogoși, Harry. Profesorul Qualt, aici prezent, este cadrul universitar cel mai muncitor, eminent și dedicat activității pe care o practică din cîți vei întîlni vreodată.

Qualt rîse din nou.

— Remarca asta nu spune mult despre ceilalți, nu-i așa?

Am rămas tăcuți cîteva momente, după care Anna zise simplu:

— Domnule profesor, am vrea să vă întrebăm ceva.

— Desigur. Dă-i drumul. Cu condiția să nu dorești să traduc două sute de pagini din poezia persană a secolului al XVI-lea, așa cum tocmai mi-a propus profesorul Jaminsky.

— Și ce i-ai răspuns? m-am interesat eu.

Qualt ridică din umeri.

— Doar că două lucruri vitale vor avea de suferit în decursul traducerii, poemele și cu mine.

— Am găsit un ceas de noapte, continuă brusc Anna.

Fără nici un fel de avertisment, masca jovială a profesorului dispăru cu viteza unui prosop ud aruncat pe jos. La simpla menționare dispozitivului deveni atent și concentrat. Puse jos cutia de bere și se aplecă înainte.

— Ce?

— Un ceas de noapte, repetă Anna. Într-o stare perfectă și după cît se pare gata de a fi folosit.

Qualt își mușcă gînditor buzele.

— Unde-i? L-ai văzut chiar dumneata?

Am încuviințat cu un semn.

— E plasat pe un vechi cadran solar în grădina nașei mele, de curînd văduvă. Soțul ei se ocupa de petrol, undeva

prin Arabia, și a colecționat o grămadă de relicve din Orientul Mijlociu. Nu știu, poate că l-a cumpărat și nu și-a dat seama niciodată ce reprezintă. Sau a crezut că era doar un cadran solar plin de ornamente...

Qualt clătină din cap.

— Nimeni nu vinde așa ceva în Arabia. Nimeni nu poate să pună mîna pe el dacă nu știe unde să caute și dacă nu este pregătit să plătească o mare sumă de bani. Cred că știți că sînt interzise.

— Da. Mi-a spus Anna. Dar tot nu-mi pot da seama de ce.

Qualt își scoase ochelarii de soare și mă fixă cu atenție cu ochii săi pătrunzători și inteligenți. Avea privirea lui James Mason, blazată și obosită pe de o parte, senzitivă și insultătoare pe de altă parte.

— Motivul interzicerii lor este că funcționează, spuse el cu simplitate. Specialiștii n-au reușit niciodată să se pună de acord *de ce* sau *cum*, dar au ajuns la concluzia că aceste ceasuri au ceva din puterile mistice ale Marilor Piramide. Se presupune că au fost inventate de vrăjitorii egipteni cu mii de ani înainte de nașterea lui Hristos.

Tulburat, am privit-o pe Anna.

— Dar dacă funcționează, atunci înseamnă că cineva încearcă să dea putere și forță spirituală amforei, și dacă cineva încearcă acest lucru în mod deliberat...

Qualt se încruntă la mine, apoi la Anna.

— N-ați vrea să mă puneți la curent cu ce se petrece? Ce încearcă cineva să facă în mod deliberat? Ce amforă? Ce tot îndrugați acolo?

Vorbind cînd unul cînd celălalt, i-am explicat tot ce știam despre Max Greaves și colecția sa, despre Amfora Djinului și despre misterioasele evenimente din ziua precedentă. Profesorul Qualt nu părea să ne asculte, deși încordarea evidentă a corpului îi trăda interesul și preocuparea. N-a

rostit un cuvînt pînă ce n-am terminat și chiar și atunci a rămas nemișcat, privind fix modelul viu colorat al păturii de plajă și reflectînd la cele auzite.

După un timp scotoci prin jacheta de pînză și scoase o mică pipă din rădăcină de iarbă neagră[1] și o pungă cu tutun. Își umplu luleaua și o aprinse, făcînd mîinile căuș deasupra scobiturii. Ținînd mușțiucul strîns între dinți, începu să vorbească numai în momentul cînd tutunul ardea constant.

— Cred că primul lucru pe care trebuie să-l menționez este că vă cred. Sînt cîteva chestii pe care nu puteați să le fi știut dacă nu le-ați fi văzut sau dacă nu ați fi fost profesor de civilizații ale Orientului Mijlociu — așa cum sînt eu. De exemplu, problema fețelor. Este vorba de un mijloc de apărare, extrem de puțin menționat în lucrări, folosit împotriva reînvierii unui djin și cunoscut doar de cîțiva vrăjitori persani din secolul al V-lea î.e.n. Ei îl numeau, pe cîte mi-aduc aminte, Sigiliul Chipurilor Proscrise. Așa cum v-ați dat probabil seama din cele ce s-au petrecut în casa nașei dumneavoastră, domnule Erskine, îndepărtarea tuturor tablourilor și a fotografiilor e un mijloc de contracarare a posibilei reapariții a djinului.

— Dar Max? am întrebat eu. De ce și-a tăiat fața, lăsînd-o în voia soartei pe Marjorie? Nu este oare posibil ca djinul să-și însușească chipul acesteia?

Profesorul Qualt clătină din cap:

— Nu știți prea multe despre mentalitatea arabilor, d-le Erskine. Pentru aceștia o femeie reprezintă o ființă inferioară, o sclavă. Nici un djin nu ar putea sau nu ar vrea să preia chipul unei femei. Djinul este un spirit puternic și dacă ar avea o astfel de față forțele sale ar scădea considerabil, iar pe deasupra s-ar mai acoperi și de rușine.

(1) Arbust mediteranean (Erica arborea) (n.tr.)

Am sorbit o înghițitură mare. După-amiaza era atît de caniculară încît cutia se încălzise deja, de mi se părea că beau un fel de supă îndoită cu apă.

— Ce are de gînd *să facă* acest djin? E evident că l-a înspăimîntat pe Max, dar ce pericol poate constitui un vechi nor de fum?

Profesorul Qualt trase din pipă.

— Nimeni nu poate spune; nu fără a ști ce djin se află în această amforă. Dar dacă e vorba cu adevărat de djinul lui Ali Baba, atunci pot să afirm că v-ați ales cu o mulțime de necazuri.

— Ce fel de necazuri? Asta vreau să știu.

— E aproape imposibil să separi adevărul de legendă, explică profesorul Qualt, totuși multe din cărțile și manuscrisele pe care le-am citit referitoare la duhul aflat în stăpînirea lui Ali Baba par să fie de acord asupra unui lucru.

— Și care ar fi acesta?

— Că avea o trăsătură caracteristică ce-l diferenția de toți ceilalți. Abilitatea de a-și schimba forma, de a fi orice dorea; desigur, între anume limite magice. Putea să fie un nor de fum, un miriapod uriaș, un lepros învesmîntat într-o mantie cu glugă, un leu sau orice altă specie magică de viețuitoare. Din cauza acestei capacități de a-și modifica înfățișarea a fost denumit Cei Patruzeci de Hoți ai Vieții. Prin prescurtare s-a ajuns la Cei Patruzeci de Hoți, deși mai corect ar fi fost Cei Patruzeci de Ucigași. Fiecare manifestare a djinului – fiecare din cele patruzeci, complet diferite între ele – poate produce moartea într-un anume fel. Prin asfixiere dacă duhul e un nor de fum, printr-o înțepătură dacă se hotărăște să se transforme într-o insectă uriașă, printr-o boală contagioasă dacă ia chipul unui lepros. Prin foc, înec, zdrobire, sufocare, spintecare, patruzeci de moduri diferite de a semăna moartea la alegere.

Anna pălise. Mi se adresă calm:

— Figura în mantia cu glugă! Se poate să fi fost... leprosul?

— Tot ce-i posibil, răspunse profesorul Qualt. Dar mi se pare că djinul nu a fost încă eliberat din amforă, deci probabil a fost numai un servitor fantomatic, una din acele ființe inferioare pe care duhul a reușit să le convoace pentru a-l ajuta în tentativa sa de evadare. Timpul și spațiul sînt pline de mizerabile spectre șovăitoare ce pot fi dominate și stăpînite de spiritele mai importante și mai celebre din viața de dincolo. Însuși djinii sînt slujitori ai spiritelor morților. Se spune că unele spirite țin pe lîngă ele djini, exact în felul în care dumneata sau cu am ține un cîine feroce.

Am scos o țigară.

— Vorbiți de parcă ați crede toate acestea.

Profesorul Qualt clătină din cap.

— De fapt, nu cred. N-am văzut niciodată o fantomă și bănuiesc că nici n-aș ști ce este chiar dacă aș întîlni vreuna. Dar nu asta-i important. Din punct de vedere academic, lucrurile pe care mi le-ați povestit au o singură explicație rațională. *Există* o amforă și ea conține cu adevărat un soi de influență fantasmică. Pare a fi una răuvoitoare, deci ar putea fi Cei Patruzeci de Hoți. Dacă așa stau lucrurile, atunci nu-ți mai rămîne decît să te îndepărtezi de această casă și amforă cît mai mult posibil. Nu te joci cu Cei Patruzeci de Hoți.

Anna păru neliniștită.

— Nu-l putem exorciza? sugeră ea. N-ar putea un preot să scape de el?

Profesorul Qualt mai îndesă niște tutun în pipă.

— Djinul este un spirit al culturii islamice. Nici un fel de preot creștin nu va fi capabil să-l influențeze în vreun fel. Cu toate regulile: Biblie, lumînări și celelalte? Nu cred așa ceva.

— Deci ce propuneți să facem? am întrebat eu.

Profesorul Qoalt își ridică privirea.

— V-am spus deja. Plecați dracului de acolo. Dacă acest djin va scăpa vreodată, tot ce veți obține ca răsplată pentru truda voastră, va fi unul din acele dezagreabile patruzeci de moduri de dispariție.

— Dar nu pot să fac așa ceva, am replicat eu. Nașa mea se află acolo. La fel și însoțitoarea ei.

— Ia-le cu dumneata. Și transformă întreaga casa în cenușă, exact cum a sugerat Max Greaves.

— Nu cred că vorbiți serios.

— Ba încă foarte serios!

— Dar n-are nici un sens. Lucrul pe care-l avem de făcut e să scăpăm de amforă, nu să închidem premeditat o ditamai casă veche și strașnică de pe malul mării.

— Depinde de dumneata, zise Qualt. Cred povestea pe care mi-ați spus-o și acest lucru nu face decît să înrăutățească toată afacerea. Dacă încercați să vă atingeți de amfora aceea – mai cu seamă acum, cînd djinul tînjește după libertate – vă veți trezi cu mai multe necazuri pe cap decît veți ști cum să le înfruntați.

Anna avea o privire abătută și decepționată. Era evident că se așteptase la un ajutor mai substanțial din partea profesorului Qualt. La urma urmei, se presupunea că e marele participant la astfel de cruciade, dedicat trup și suflet acțiunii de recuperare de către diverse țări a inestimabilelor lor patrimonii. Și acum, fără măcar să arunce o privire asupra Amforei Djinului, ne recomanda s-o distrugem.

— Profesore Qualt, începu Anna... Dar dacă ați veni cu noi și ați cerceta puțin amfora? O inspecție sumară și rapidă, doar pentru a ne încredința că nu comitem cumva o greșeală?

Qualt oftă adînc.

— Ei bine, începu el fără tragere de inimă, se presupune că am de redactat aceste note...

— Vă rog, domnule profesor, îl imploră Anna. Aruncați doar o privire asupra ceasului de noapte și a amforei. Mă mulțumesc și cu atît...

Profesorul Qualt reflectă cîteva clipe. Era limpede că punea mare preț pe timpul său liber și nu savura ideea unei călătorii cu mașina pînă la Cape pe acea căldură toridă de august, doar pentru a vedea o amforă veche. Dar nu *orice* amforă! Și mai era la mijloc și ceasul de noapte de cercetat – așa încît curiozitatea sa universitară trăgea mult în balanță.

În cele din urmă, se hotărî:

— În regulă. Lăsați-mă numai să-mi adun lucrurile și să mă îmbrac.

Anna și cu mine am răsuflat ușurați și l-am ajutat să-și împăturească pătura și să-și strîngă alte cîteva obiecte.

În drum spre Winter Sails, profesorul Qualt s-a aplecat spre noi de pe scaunul din spate și a început să ne dea amănunte despre legenda lui Ali Baba.

— Arabii obișnuiau să menționeze faptul că Ali Baba făcuse un pact cu teribila și strania sectă a necromanților, care trăiau în munți. Acești vrăjitori obișnuiau să se dedea la ritualuri extraordinare, vecine cu obscenitatea, unul dintre ele implicînd spre exemplu transportarea unei tinere fete pe un par lung, înfipt în vagin. Secta este cunoscută prin numele N'zwaa sau Unswa, alteori printr-o expresie de nepronunțat ce înseamnă Adoratorii Oribilului.

Qualt deschise fereastra și-și aprinse iarăși pipa.

— Ali Baba își pierdea traptat puterea magică. Un mare vrăjitor din Bagdad, Ali Shama, devenise favorit la curte, lăsîndu-l mult în umbră pe Ali Baba. Se spune că Ali Shama era în stare să învie morții și să transforme un simplu covor într-unul zburător. Ali Baba era foarte iritat deoarece, deși un bun vrăjitor, nu era capabil de nici unul din trucurile și

șiretlicurile rivalului său. Și atunci apelă la ajutorul sectei N'zwaa. Era riscant deoarece – din ceea ce se spune – membrii ei te ucideau cu aceeași ușurință cu care îți dădeau bună dimineața. Fu propus un pact: cîte o tînără fată urma să le fie adusă în fiecare an pentru ritualurile lor religioase și propria lor desfătare, în schimbul serviciilor personale ale unui atotputernic și teribil djin. Membrii sectei fură de acord și astfel puseră la dispoziția lui Ali Baba pe unul dintre cele mai înspăimîntătoare duhuri pe care le aveau – Cei Patruzeci de Hoți ai Vieții. Primiră în schimb o fată de treisprezece ani, fiica unui prieten al vrăjitorului. Nu se menționează nicăieri la ce lucruri dezgustătoare a fost supusă fată, sau celelalte care i-au urmat. Însă o veche legendă povestește că fiecare victimă a murit în chinuri ce au durat șapte săptămîni.

Anna se cutremură.

— Cumplit. Și Ali Baba și-a recucerit poziția pierdută?

— Așa se zice, răspunse profesorul. Nu mult după ce acesta s-a întors din munți, Ali Shama a fost găsit mort în patul său. În puterea nopții un fel de urechelniță i-a pătruns în ureche, croindu-și drum pînă în creier. Nimeni n-a comentat nimic, deși cei mai mulți au fost convinși că această insectă fusese djinul lui Ali Baba, metamorfozat în una din cele patruzeci de înfățișări ale sale.

Mi-am controlat ceasul.

— Încă cincisprezece minute și am ajuns. Am privit în retrovizor și am făcut o manevră bruscă să depășesc un camion cu remorcă.

— Aș vrea să știu, începu Anna, de ce djinul are atîta nevoie de un chip? Dacă se poate transforma într-un miriapod gigant, într-o urechelniță sau un nor de fum, de ce-i trebuie o față?

Profesorul Qualt își scoase pipa din gură.

— Îți voi spune doar ce știu din legende. Dacă un djin

este închis într-un recipient oarecare cu ajutorul Sigiliului Chipurilor Proscrise, atunci el devine incapabil de a lua ceea ce se numește forma *dominantă*. Cu alte cuvinte, chiar și un djin ce poate căpăta patruzeci de înfățișări diferite trebuie să aibă o formă fundamentală care, în cele mai multe cazuri, este umană sau oricum, cvasi-umană. Fără o formă dominantă e ca și cum ai cere unui compozitor să creeze patruzeci de variațiuni pe aceeași temă, fără a i-o face cunoscută pe cea principală.

Am rămas tăcuți tot restul drumului. Pe măsură ce ne apropiam de Winter Sails, simțeam cum mă cuprinde frica, în special pentru că lumina începuse să scadă și întunericul punea stăpînire peste pămînt. Am trecut de copacii cu coroanele înclinate peste șosea și brusc ne-a apărut în față casa lipsită acum de orice culoare, cu sinistrul ei foișor gotic și cu sfîrleaza de vînt în formă de iatagan. În spatele ei, marea era pătată cu dîre albe de spumă și ultimele bărci cu pînze se îndreptau spre țărm.

Anna se încordă dintr-o dată.

— Cine-i acolo? întrebă ea arătînd cu degetul spre o porțiune umbrită a căii de acces.

Am frînat brusc și am privit cu atenție prin parbriz. Un puști pe bicicletă. Era îmbrăcat într-un tricou cadrilat fără guler, cu o șapcă de baseball pe cap; fluiera printre dinți în timp ce pedala de zor. Am coborît geamul și am strigat:

— Ei, băiete!

Se opri lîngă mine. Avea un nas acoperit cu pistrui și-i lipseau doi dinți din față.

— Da, domnule?

— Ai fost le Winter Sails?

— Da.

— Pentru ce?

— Am adus ziarele și revista *Time*.

Profesorul Qualt se aplecă înainte.

— Și *Time?* întrebă el crispat.

— Bineînțeles. Asta au cerut cînd au telefonat la magazin. Ăsta a fost ultimul meu drum pe ziua de azi.

Profesorul Qualt se lăsă să cadă greu pe banchetă.

— S-ar putea să fi ajuns prea tîrziu, declară el îngrijorat. Ar trebui să uităm întreaga afacere și să ne întoarcem.

— De ce? se interesă Anna. Ce s-a întîmplat?

— Nu înțelegeți? *Time* e plin de fotografii, de chipuri. Acum cel ce se ascunde sub numele de Cei Patruzeci de Hoți ai Vieții are la dispoziție tot ce este necesar pentru a scăpa. Probabil că a și făcut-o deja. Această casă adăpostește acum duhul cel mai lipsit de inimă și mai cumplit care se poate imagina.

Ca și cum ar fi ascultat cuvintele profesorului, Marjorie, în lunga ei rochie neagră, dădu de perete ușa principală și începu să alerge de-a curmezișul peluzei principale cu brațele ridicate în aer. Fugea atît de repede încît părea că înălțimea ei se micșorează din clipă în clipă.

5

Urmăream cu o groază nedisimulată fuga împleticită a lui Marjorie peste peluză. Părea că încearcă să se apere sau să lovească ceva în aer, ceva ce se afla chiar în spatele ei. Nu ne puteam da seama despre ce e vorba, dar în momentul cînd o pală de vînt bătu în direcția noastră, am auzit-o țipînd. Un urlet strident, subțire.

Fără o vorbă am ambalat motorul, am ieșit de pe alee și am luat-o de-a dreptul prin iarbă. Mașina sărea și se balansa în toate direcțiile, iar profesorul Qualt și Anna se țineau strîns de mînerele banchetelor de parcă s-ar fi temut să nu-și piardă scumpele lor vieți. Am făcut o curbă și m-am oprit în fața lui Marjorie. Ea veni înspre noi în fugă și se prăbuși lîngă mașină continuînd încă să se apere de nevăzutul ei agresor.

Qualt și cu mine am sărit jos și am îngenuncheat lîngă ea. Ochii îi erau dați peste cap încît nu li se vedea decît albul; tremura de frică din toate mădularele și murmura ceva nedeslușit. Picioarele ei subțiri, în niște ciorapi cenușii și încrețiți, semănau cu două bețe rupte.

— Marjorie, am rostit eu blînd. Marjorie, sînt eu, Harry.

Nu păru să mă audă. Gemea și se tînguia, în timp ce brațele-i loveau încă ușor în teribilul lucru care nu se mai afla acolo. Era totuși straniu pentru că am crezut că disting sunetul sec și specific al unor aripi acoperite cu piele. Am ridicat iute privirea, dar în aer nu era absolut nimic. Doar cerul întunecat, umbrele înserării adîncindu-se din ce în ce, și conturul de o luminozitate ciudată a locuinței.

— Marjorie, am repetat eu, Marjorie, mă auzi? Sînt eu, Harry. Din nou nici un răspuns. Profesorul Qualt îi luă pulsul, apoi îi puse cu grijă mîna pe frunte.

— E bine? l-am întrebat eu.

Făcu o strîmbătură.

— Nu e moartă, dacă la asta te referi. Dar sînt de părere să chemăm un doctor.

— Există telefon înăuntru. Ar fi mai bine să-l anunțăm pe doctorul Jarvis. L-a îngrijit pe Max și știe ce se întîmplă pe aici.

Anna interveni:

— Unde-i domnișoara Johnson? M-ar interesa să știu...

— Cine-i asta? se interesă profesorul Qualt.

— Doamna de companie a lui Marjorie, am răspuns eu. Era și ea aici. Sper că nu...

Profesorul Qualt mă privi și am înghițit cuvintele pe care tocmai mă pregăteam să le rostesc.

— Să nu tragem concluzii pripite, replică el. Primul lucru pe care-l avem de făcut este să ne îngrijim de această femeie.

Am așezat-o cu grijă pe Marjorie pe bancheta din spate a mașinii, am întors și m-am îndreptat încet spre casă traversînd peluza. Ciudat, dar ușa prin care ieșise val-vîrtej cu cîteva minute în urmă era acum bine închisă. Am coborît, am traversat aleea de prundiș ce-mi scîrțîia sub picioare și am împins-o. Era încuiată de-a binelea. Am sunat, apoi am bătut cu pumnul în tăblie. Nici un răspuns. Marjorie, răstignită pe bancheță, începu iar să geamă.

— Cred că ar fi mai bine s-o ducem noi, zise Anna. Haide, Harry. Doctorul Jarvis nu locuiește departe. S-ar putea ca d-ra Johnson să fie înăuntru, dar nu pare să răspundă.

Am coborît de pe verandă fără tragere de inimă și m-am urcat în mașină. Nu știam ce naiba se petrecea și am început să nutresc senzația că nici nu țineam cu tot dinadinsul să aflu. Însă Marjorie se simțea rău și dacă era bolnavă, atunci trebuia să o îngrijim. Am trîntit cu zgomot portiera, am aprins farurile și am pornit să înfruntăm crepusculul ce se lăsase în jur.

În cea mai mare parte a timpului cît a durat scurta călătorie, Marjorie păru să doarmă sau să se afle într-o stare de inconștiență. Dar pe măsură ce ne apropiam de reședința doctorului Jarvis, începu să bolborosească și să suspine, dînd din picioare și din brațe ca și cum ar fi înfruntat cine știe ce ființă oribilă. Capul i se răsucea cînd într-o parte, cînd în cealaltă și își freca mîneca rochiei curățînd-o, de parcă ar fi fost acoperită cu un strat de mucozitate sau murdărie.

Doctorul Jarvis se întorsese de la o partidă de golf.

Îmbrăcat într-o elegantă haină de tweed, era la fel de impozant, plin de farmec și cărunt ca întotdeauna. Totuși avu un șoc văzîndu-o pe Marjorie. Ne ajută s-o transportăm în casă și s-o întindem pe o canapea în spațioasa sa cameră de consultații, tapisată cu lambriuri de mahon. Apoi o consultă cu abilitate și îi administră un calmant s-o liniștească.

— S-ar putea să fie un șoc întîrziat produs de moartea lui Max, declară el încet, observînd cum pacienta sa se cufunda treptat într-un somn agitat. Pe de altă parte sînt și unele simptome de anxietate isterică.

— Ce înseamnă aceasta? se interesă Anna.

Profesorul Qualt tuși.

— Frică. A fost înspăimîntată cumplit.

Doctorul Jarvis fu de aceeași părere.

— Simptomele par să ne conducă spre aceeași concluzie. Sînt cumva prea curios dacă vă întreb ce ar fi putut s-o aducă într-o astfel de stare?

Doctorul Jarvis îl privi pe profesorul Qualt, acesta pe Anna și apoi toți trei se uitară la mine.

— Dumneavoastră sînteți specialiștii, le-am spus eu. Dar dacă vreți să-mi cunoașteți opinia, cred că pînă acum au fost prea multe speculații și mituri și prea puține fapte concrete. S-o luăm de exemplu pe d-ra Johnson.

— Ce-i cu ea? întrebă doctorul Jarvis.

— Ei bine, nu știm nici cine este și nici de unde vine. Din cîte cunoaștem, nu-i exclus ca ea să fi pus la cale întreaga întîmplare. Pentru a încasa o asigurare, o moștenire sau pur și simplu pentru a juca o festă cuiva. Poate că e conștientă de valoarea amforei și vrea să o șteargă cu ea.

— Harry, *nu poate* fi vorba de o glumă, zise Anna. Amfora Djinului e ceva real. Știi acest lucru. Ai văzut tu însuți personajul învești mîntat în mantaua cu glugă. Și ai auzit muzica la fel de bine ca și mine.

— Dar nu contest faptul că ar fi reală, am insistat eu. Tot ce vreau este să nu ne lăsăm cuprinși de o panică nechibzuită doar pentru simplul motiv că nu înțelegem nimic din ce se petrece aici.

Profesorul Qualt își scoase din buzunar pipa și cu mișcări solemne începu s-o umple cu tutun.

— Cred că aveți dreptate, d-le Erksine. În același timp consider că există indicii evidente că această amforă exercită o influență nefastă asupra noastră și asupra casei de la Winter Sails. Nu sînt de părere că aceste dovezi sînt covîrșitoare, dar sînt destul de clare pentru a ne face să ne gîndim la niște precauții elementare.

— Ca de exemplu? Ce precauții ați lua dumneavoastră împotriva unui duh închis într-o amforă?

Qualt apropie un chibrit de pipă și trase cu sete în piept.

— Există multe mijloace de a ține în frîu un djin. Cel puțin așa pretind miturile și legendele. Dacă sînt eficiente cu adevărat, sau dacă sînt pur și simplu speculații fistichii, nimeni nu va afla vreodată.

Am dat din umeri.

— Le puteți întotdeauna testa eficacitatea asupra unui djin adevărat. Dar ce se întîmplă dacă dați greș?

Profesorul Qualt scoase un nor de fum.

— Dacă este cu adevărat djinul lui Ali Baba, atunci consider că cel care ar încerca să-l stăpînească fără să reușească n-ar mai avea de ce să caute răspunsul la întrebare.

— Iată veșnicul necaz cu universitarii, am conchis eu. Sînt mereu teribil de optimiști.

O bucată de vreme am urmărit gînditori corpul nemișcat și cuprins de somn al lui Marjorie, apoi doctorul Jarvis rupse tăcerea:

— Orice s-ar petrece, cred cu tărie că avem obligația de a ne asigura că nu i s-a întîmplat nimic domnișoarei Johnson. Ar fi prea mare deranjul dacă v-aș ruga să dați o fugă pînă acolo și să vedeți dacă e teafără?

— Am încercat să dăm de ea adineaori, interveni Anna, dar n-a deschis ușa.

— Ei bine, răspunse doctorul Jarvis, casa-i mare și probabil nu v-a auzit. Poate era la etaj.

— Tot ce-i posibil, am fost eu de acord. Dar dacă e așa, aș dori să știu unde anume.

— Ne duceți cu mașina? mi se adresă profesorul Qualt. Am cu adevărat impresia că trebuie să verificăm totul.

Eram pe punctul de a pleca cînd Marjorie începu să se agite. Buzele i se mișcau, mîinile începură să-i tremure și să se deschidă convulsiv. Doctorul Jarvis îi verifică imediat pulsul și respirația și-i ridică pleoapele să-i examineze ochii.

— Care-i situația? întrebă Anna.

Doctorul Jarvis se încruntă.

— Se află încă în stare de șoc. Nu e ceva serios, dar pare să persiste. Bănuiesc că voi fi obligat să chem o ambulanță.

— Chiar trebuie? am intervenit eu. Dacă anunțați spitalul, va afla și poliția. Știți care a fost atitudinea lui Marjorie față de starea lui Max și de felul în care și-a găsit moartea. Inevitabil, se vor pune întrebări.

— Dacă există un pericol cît de mic ce i-ar pune viața în primejdie, se vor pune oricum întrebări. Nu am de gînd să păstrez un secret cu prețul vieții unei femei. În special a vechii prietene care îmi este Marjorie.

În vreme ce tocmai rostea aceste cuvinte, nașa mea se cutremură și începu să murmure ceva. Doctorul Jarvis se aplecă asupra feței ei albe și brăzdate de riduri.

— Marjorie? Marjorie, mă auzi? Te simți bine?

Aceasta răspunse ceva, dar Jarvis nu dădu nici un semn că a înțeles-o. Se aplecă mai mult.

— Marjorie, te simți bine?

Murmurul se distinse din nou iar doctorul păru uluit.

Ridicîndu-se, ne spuse:

— Pare să vorbească într-un soi de limbă străină.

— Lăsați-mă pe mine, interveni Anna. Făcînd un schimb de locuri, își aplecă urechea cît mai aproape de buzele bătrînei femei.

— Doamnă Greaves, sînt Anna. Vreți să-mi vorbiți?

Marjorie începu iarăși să vorbească în șoaptă, cu o voce răgușită și cavernoasă. Vorbea coerent, însă n-am putut recunoaște cîtuși de puțin limba respectivă. Totuși, Anna păru că o înțelege pentru că imediat ce nașa mea redeveni tăcută, ea îi puse o întrebare în aceeași limbă.

— Ce spune? l-am întrebat pe profesorul Qualt.

Acesta, ce-mi lăsa impresia că înțelegea cel puțin o parte din conversație, duse două degete la buze.

— Vă spun imediat. E foarte important.

Era important – și dură mult timp. Anna și Marjorie șușotiră aproape zece minute pînă să termine. Deveneam din ce în ce mai nerăbdător și iritat. Din expresia întipărită pe fața profesorului, era evident că ceea ce se întîmpla era mai mult decît alarmant. Își mușca pipa, arătînd ca un buldog mare, negru și păros rozîndu-și lesa.

În cele din urmă, Marjorie începu să bată cîmpii. Vocea îi deveni neclară, încetă să se mai zvîrcolească și adormi. Doctorul Jarvis îi controlă din nou pulsul și conchise:

— Starea ei pare că s-a îmbunătățit. Cîteva ore de odihnă îi vor face bine. Dacă vreți s-o lăsați aici, vă asigur că totul va fi în ordine.

I-am mulțumit. Doctorul Jarvis o acoperi cu o pătură, apoi ne conduse în liniște în salon.

Ușile cu canaturi din sticlă ce dădeau spre grădină erau deschise; o ușoară briză adia prin cameră. Doctorul Jarvis trase trei mici fotolii de epocă și ne rugă să luăm loc. Îndreptîndu-se spre un dulăpior de stejar scoase patru pahare.

— După cele întîmplate, nu ne-ar strica să ne revenim puțin în fire. Am un excelent scotch; mi l-a adus fratele meu cînd s-a întors din vacanță.

În timp ce turna licoarea, ne-am aruncat privirea prin cameră. Era decorată într-un stil tradițional, dar cu gust – tapet cu flori, mici măsuțe antice, elegante, cămin din lemn sculptat. Pe pereți atîrnau cîteva peisaje învechite de vreme și o colecție de miniaturi din secolul al XVIII-lea. Era evident că renta să fii doctor în părțile bogate ale Massachusetts-ului.

Doctorul Jarvis ne servi, apoi se așeză și el. Am sorbit whisky-ul cu malț fără o vorbă, după care Anna zise stingherită.

— Bănuiesc că doriți să știți ce-am discutat cu Marjorie.

— Am înțeles cîte ceva, interveni profesorul Qualt. Folosea un dialect, nu? Unul din cele ale persanilor ce locuiau în munți?

Anna aprobă din cap.

— Este vorba despre o limbă foarte veche și puțin cunoscută, utilizată de un grup izolat de înțelepți despre care se crede că au trăit în exil, undeva în munții Persiei. O cunosc numai datorită faptului că a trebuit odată să traduc niște documente farmacologice legate de acest grup; aproape că a fost necesar să învăț pe dinafară părți din gramatica și din sintaxa limbii.

— Care sînt șansele ca Marjorie să o fi cunoscut? am întrebat. Adică suficient de fluent ca s-o vorbească atît de bine?

— Imposibil de spus fără a-i cere lămuriri cînd se va trezi, răspunse Anna. S-ar fi putut s-o învețe pentru a-și ajuta soțul în cercetările sale. Însă e ciudat. Nu există mai mult de zece persoane în întreaga lume care să vorbească așa cum a făcut ea. O înțeleg în cea mai mare parte, dar n-aș putea pune cap la cap mai mult de două sau trei propoziții.

Am luat o mică înghițitură de scotch.

— Marjorie ne-a declarat că antichitățile lui Max nu o interesau. Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce să facă efortul să-și însușească o limbă atît de ridicolă ca acesta?

— Poate că n-a învățat-o, interveni profesorul Qualt, încrucișîndu-și picioarele în pantaloni cadrilați. Poate că vorbea sub stare de hipnoză sau sugestie. S-au mai văzut cazuri.

— Se presupune că cei ce vorbesc sub hipnoză sînt posedați de spirite rele, șopti calm doctorul Jarvis. Dealtfel e unul din testele ce pun în evidență prezența demonilor.

Am scos o țigară din buzunarul de la piept și am aprins-o.

— Haideți să procedăm metodic. Mai întîi, Anna, ce ți-a spus?

Anna își îndepărtă o parte din părul negru ce-i căzuse pe față. În salonul luminat de lumina lămpii, părea mai frumoasă ca niciodată cu ochii ei șireți de vulpe. Înainte de a-și începe povestirea, își linse buzele făcîndu-le să strălucească.

— Este greu de tradus totul cu exactitate. Înțelepții care vorbeau acest dialect aveau concepții de viață complet diferite de ale noastre; așadar, unele idei n-au un echivalent cît de cît apropiat. În măsura în care am înțeles-o, Marjorie derula un fel de poveste. Profesorul Qualt ar putea să mă corecteze dacă greșesc. Povestea se referă la o tînără și frumoasă fată, favorita tatălui ei. Era pe punctul de a se căsători cu un tînăr bogat, ca să-și petreacă restul zilelor în lux și fericire. Deși totul fusese aranjat de părinți, cei doi se iubeau nespus, așteptînd cu nerăbdare ceremonia și noaptea nunții. Însă, într-o seară, cu cîteva zile înaintea evenimentului, un vrăjitor atotputernic pătrunse în casa frumoasei fete deghizat în cerșetor și o răpi. Transportată într-un loc tainic, a fost apoi dăruită unui grup de oameni bizari – sau sălbatici, nu sînt prea sigură de traducerea

cuvîntului respectiv.

— Fanatici, o corectă profesorul Quualt. Acesta este termenul cel mai potrivit. Cuvîntul este adesea utilizat în alte dialecte cu sensul de nebuni religioși.

— În orice caz, fata urma să fie supusă unor torturi lente și în cele din urmă ucisă. Avea însă o soră urîțică care, descoperind întîmplarea, l-a urmărit pe vrăjitor pînă la reședința acestuia. Aflînd ce soartă vitregă o aștepta pe frumoasa ei surioară, reuși într-un fel sau altul să încheie un pact cu cel mai puternic demon sau djin aflat în puterea magicianului. Înțelegerea suna că dacă viitoarea mireasă era eliberată neatinsă, sora cea știarsă urma să devină întreținuta duhului pe tot timpul vieții ei, necăsătorindu-se cu altcineva. Am înțeles bine pînă aici, domnule profesor?

Acesta aprobă din cap.

— În regulă deocamdată. Ceea ce a urmat apoi mă pune în încurcătură.

— Greu de înțeles; limba era complicată. Atît cît am deslușit, sora cea urîtă jură că într-o zi se va întoarce din lumea celor morți pentru a se răzbuna pe vrăjitor și pe djinul său pentru trădarea lor și pentru răul ce se abătuse asupra familiei sale. Este evident că, deși sora cea neatrăgătoare a devenit concubina demonului, fiind forțată la relații sexuale cu acesta sub diversele lui forme și înfățișări, frumoasa fată a fost totuși sacrificată, murind încet în niște chinuri teribile. Unul din lucrurile la care au supus-o acei fanatici a fost să-i despice pîntecul și să-i coase înăuntru un șarpe viu, uriaș; au mai fost și alte torturi și ceremonialuri prea atroce pentru a fi chiar și numai menționate.

Am rămas tăcuți după ce Anna și-a terminat relatarea. Am luat o înghițitură sănătoasă de scotch, bucurîndu-mă de plăcerea de a simți arsura plăcută a alcoolului pe gît. Doctorul Jarvis stătea țeapăn și tăcut, cu privirea pierdută undeva peste peluzele învăluite de amurg, în vreme ce

profesorul Qualt, ghemuit pe scaun, își îngropase capul în mîini. După un timp, se îndreptă.

— Ei bine, spuse el, știu la ce ne gîndim cu toții. Întrebarea e – o luăm sau nu în serios?

Anna puse jos paharul.

— Nu-mi prea dau seama cum am reușit să facem altfel. Ceea ce tocmai a povestit Marjorie în această limbă străveche și ciudată seamănă exact cu ce ne-ați spus dumneavoastră despre modul în care Ali Baba a devenit stăpînul Celor Patruzeci de Hoți. Fata sacrificată de secta N'zwaa. Totul se leagă.

Qualt își mîngîie gînditor bărbia și o fixă cu acea privire pătrunzătoare ce-l făcuse celebru pe James Mason.

— E adevărat, foarte adevărat. Dar oricine cunoaște cîte ceva despre vrăjitoriile celor din străvechiul Orient Mijlociu, trebuie să cunoască această poveste. Există o mulțime de cărți în casa nașei dumneavoastră, domnule Erskine. Și dacă ea cunoștea limba, ei bine... probabil că era la curent cu legendele și miturile vehiculate în dialectul respectiv.

Am strivit țigara în scrumieră.

— Singurul punct nevralgic al acestei explicații perfect plauzibile, profesore Qualt, este că Marjorie era o lingvistă mediocră și deloc interesată în antichitățile Orientului Mijlociu. Ea însăși mi-a declarat că Max obișnuia să le expedieze în cursul călătoriilor sale și că ea nici măcar nu catadicsea să le despacheteze. Mai dezinteresat decît atît nu poți să fii .

Doctorul Jarvis se întoarse cu mîinile adînc înfundate în buzunarele hainei de tweed.

— În acest caz, cum de a reușit să vorbească atît de fluent această limbă? E posedată de vreun spirit malefic? E sub hipnoză? Sau noi ne imaginăm pur și simplu niște lucruri?

— Cred că e imposibil, rosti simplu Anna.

— Ce anume-i imposibil? se interesă profesorul Qualt.

— Ca Marjorie Greaves să cunoască această limbă străveche. Pur și simplu n-are sens.

— Membri ai executivului și politicieni au ajuns să învețe rusește aproape peste noapte prin anumite metode, replică profesorul.

Am avut impresia că nu făcea decît să testeze tăria credinței fostei sale studente mai degrabă decît s-o critice.

Anna clătină din cap.

— Acest dialect nu poate fi însușit cît ai zice pește. Ar fi ca și cum ai deprinde tehnicile Kung-fu-ului fără a descoperi înțelesul lăuntric și sensurile culturii orientale. Desigur că poți stăpîni metodele de luptă ale acestui stil de arte marțiale, dar nu vei deveni niciodată un adevărat luptător Kung-fu dacă nu ajungi la pacea interioară și la disciplina riguroasă necesară. Și nu le vei obține într-o singură noapte, nici dacă ești politician sau aparții factorilor de decizie din diverse domenii. Mai cu seamă în aceste cazuri.

Profesorul Qualt trase din pipă cu un gest aprobator.

— În regulă atunci. Ce alternative mai avem?

Tăcere, întreruptă de doctorul Jarvis:

— Atît cît îmi dau eu seama, mai rămîn două. Fie că doamna Greaves era posedată de un demon care vorbea prin intermediul ei în propria lui limbă, fie că era hipnotizată de cineva ce o obligase să rostească niște cuvinte fără a le cunoaște înțelesul.

— Și ce variantă vi se pare mai verosimilă? se interesă profesorul Qualt cu tonul răbdător al unui universitar stimulîndu-și studenții spre o gîndire creatoare. Nimeni nu se simți ofensat. E reconfortant să ai pe cineva în preajmă care să te oblige să-ți încordezi facultățile analitice. De obicei logica mea consta în trecerea bruscă la o serie de concluzii oarecum bizare.

— Mi se pare mult mai probabil să fi fost hipnotizată, am conchis eu. Nu spun că nu cred în demoni, dar au fost mult

mai multe cazuri veridice de hipnotism decît de posedare demonică. Fără a mai socoti faptul că demonii mă fac să mă cutremur.

Profesorul Qualt zîmbi.

— O.K. Să presupunem că a fost hipnotizată. Cine a făcut-o și de ce?

— Ei bine, în măsura în care cunoaștem faptele, zise Anna, sînt încă alte două persoane la Winter Sails. Domnișoara Johnson și acea misterioasă figură învesmîntată în mantia cu glugă.

— Cea despre care nu știm absolut nimic, remarcă profesorul Qualt.

— Însă cunoaștem cîte ceva despre d-ra Johnson. Aveți vreo idee de ce ar hipnotiza-o ea pe doamna Greaves, admițînd că ar fi capabilă de așa ceva?

Tocmai ne gîndeam la răspuns cînd s-a auzit o ușoară bătaie în ușa salonului. Stăpînul casei strigă "Intră!" și își făcu apariția doamna Jarvis, o femeie micuță de statură, cu o față luminoasă și părul alb, îmbrăcată într-o rochie imprimată cu flori.

— Sper că nu vă deranjez prea mult, dar s-a înțepenit ușa.

— Care din ele? Sper că nu iarăși cea de la pivniță?

— Nu, dragă, cea de la cabinetul de consultații. Am vrut să iau temperatura și pulsul lui Marjorie, dar n-am putut s-o deschid.

— Nu-i încuiată, replică soțul ei. Nu la această oră; știi că o încui doar noaptea.

— Totuși aș prefera să vii să arunci o privire. Am încercat s-o trag spre mine, apoi s-o împing, fără să ajung la nici un rezultat.

Anna zîmbi.

— Harry, ești un tip solid. Poate că tu ești în stare s-o clintești din loc.

— Solid? La școală îmi spuneau așa pentru că semănam cu individul acela din clipul publicitar cu Charles Atlas. Dar cînd vreau să rup în două o carte de telefon, trebuie s-o fac pagină cu pagină.

Cu toate acestea, am urmat-o pe doamna Jarvis în coridor, spre cabinetul de consultații de un alb orbitor. Am încercat clanța; avusese dreptate. Era blocată. Mi-am proptit umărul în ușă, însă tot n-a vrut să se deschidă. Era atît de înțepenită încît părea să fi fost încuiată cu cheia de două ori. Am zgîlțîit cu putere de clanță și am strigat:

— Marjorie! Ești înăuntru?

Am așteptat. Nici un răspuns.

— Marjorie, tu ai încuiat ușa? Răspunde, Marjorie!

Din nou nici un răspuns – doar liniște deplină. Doamna Jarvis interveni:

— Ferestrele sînt și ele închise, altfel ați fi putut intra escaladîndu-le.

— Totuși se vede prin ele, nu-i așa?

Negă, clătinînd din cap.

— Ferestrele sînt vopsite în crem pînă la jumătate, pentru a-i împiedica pe trecători să privească înăuntru.

— Aveți o cheie?

O ridică în sus.

— Am încercat. Nu pare să meargă.

Am luat cheia și am vîrît-o în broască, învîrtind-o în toate părțile. În acest timp, am fost sigur că aud zgomote ușoare în cabinet. Am încetat să mai învîrt cheia și mi-am lipit urechea de tăblia ușii, dar zgomotele încetaseră. Am învîrtit-o din nou, și iar le-am auzit.

Sunetul sec și specific al unor aripi acoperite cu piele.

Am ascultat din nou; liniște. M-am adresat doamnei Jarvis.

— Mi se pare că va trebui să forțăm ușa. Aveți ceva împotrivă?

— Ei bine, dacă trebuie, trebuie. Cred că vom găsi o rangă pe undeva sub scări.

Deschise dulapul și scotocind printre vechi trofee de golf, rame rupte de tablouri, am găsit o rangă ruginită. Am șters-o cît am putut mai bine și m-am îndreptat spre cabinet. Pentru orice eventualitate, am mai apăsat o dată pe clanță învîrtind în același timp și cheia – pierdere de vreme.

Am introdus bara de fier sub o latură a ușii și am apăsat cu putere. Lemnul moale și pe alocuri putrezit de timp începu să se sfărîme și curînd ușa a început să cedeze. Un zgomot surd și se deschise larg.

Am privit împrejur. În cabinet era întuneric, deși lăsasem luminile aprinse. Am aruncat o privire rapidă spre canapea și am văzut picioarele lui Marjorie exact în poziția în care le văzusem ultima dată. Am aprins lumina și m-am îndreptat spre ea pentru a controla dacă se simțea bine.

— Oh, Dumnezeule, am rostit-eu. Era tot ce puteam gîndi.

Marjorie era moartă. Nu avea nici un fel de urme pe corp, însă mîinile și le ținea încleștate pe piept ca și cum ar fi vrut să pareze o lovitură. Ochii îi erau larg deschiși și holbați, iar gura îi era strîmbată într-un rictus oribil, purtător al unui urlet tăcut.

Doctorul Jarvis auzise trosnetul ușii și se găsea acum în spatele meu. Aruncă o scurtă privire peste umărul meu corpului lui Marjorie și-i cercetă imediat pulsul, respirația și alte semne vitale ce ar fi indicat că mai exista încă o șansă. De-abia după trei sau patru minute de verificări acerbe, lăsă din nou mîna subțire să cadă pe piept și se îndreptă de spate.

— Îmi pare rău, rosti el cu o voce gravă. Este moartă de-a binelea.

— Știți în ce fel? Simțeam cum mă ia cu gheață și cu leșin, dar trebuia să aflu răspunsul.

Doctorul Jarvis o acoperi cu un cearșaf alb, bine scrobit.

— A fost înspăimîntată. Se pare că ceva a îngrozit-o peste măsură.

— *Aici înăuntru?* Glumiți.

Jarvis se întoarse furios spre mine.

— Nu știu ce se petrece, nu mai mult ca dumneata, strigă el. Era foarte afectat. Uitați-vă singur. Sînt prezente toate simptomele morții prin spasme isterice. Se întîmplă foarte des! Chiar cei ce sînt spînzurați mor de frică înainte de a li se frînge gîtul!

M-am îndreptat spre fereastră și am verificat-o. Era închisă. La fel cea din partea opusă a încăperii. Orice ieșire pe acolo era exclusă.

Doctorul Jarvis se așeză nervos pe scaun și mă urmări în timp ce cercetam camera. Nimic nu era spart, nici un fel de urmă nicăieri. Nimic nu fusese deranjat.

— Nu înțeleg, declară el mai calm. Chiar că nu pot să pricep nimic.

— Ce anume nu puteți înțelege?

— Domnule Erskine, cînd mori de frică, de obicei te înspăimîntă ceva. Ce ar fi putut să-i producă lui Marjorie o astfel de reacție – aici?

Am aruncat o ultimă privire de jur împrejur. În acest moment intrară profesorul Qualt și Anna. M-am întors cu spatele în timp ce doctorul îi punea la curent cu cele întîmplate.

Eram prea șocat și prea neliniștit pentru a vorbi cu cineva atunci. Mi se povestise despre moartea lui Max, și nașa mea o văzusem înspăimîntată. Fusesem și eu înfricoșat de cîteva ori, în diverse ocazii, dar acum văzusem de ce era în stare un djin. Devenisem sigur – cu adevărat sigur – că oricare ar fi fost lucrul sau ființa închisă în amforă, era direct răspunzătoare pentru cele petrecute pînă în acel moment. Într-un fel sau altul trebuia să pătrundem în

reședința de la Winter Sails și să scăpăm de blestemata de oală, indiferent de pericole. Nu voiam să moară d-ra Johnson, și cu atît mai puțin Anna. Și nici profesorul Qualt sau doctorul Jarvis. Însă mai mult și mai mult nu gustam deloc posibilitatea ca acest lucru să mi se întîmple mie. Oricum, nu așa, nu cu ochii ieșindu-mi din orbite de groază și cu gura schimonosită într-un urlet pe care, de atîta frică, nici să nu fiu capabil să îl scot.

— Ce s-a întîmplat? întrebă profesorul. Ați văzut ceva?

Am clătinat din cap.

— Nu, dar sînt aproape sigur că am auzit ceva.

— Ați auzit? interveni doctorul Jarvis. Ce anume?

— Ei bine, am răspuns cu încet. Știți cum e cînd stați noaptea în pat și un fluture mare pătrunde în cameră, începînd să se învîrtească pe lîngă lumina lămpii, iar ție ți se face frică că s-ar putea să-ți zboare drept în față? E ceea ce am auzit. Ceva ce producea același zgomot.

Doctorul Jarvis, mușcîndu-și buzele, se îndreptă spre telefon și ridică receptorul.

— Ce faceți? am întrebat curios.

— Anunț poliția, ce altceva aș putea face? Nu putem permite ca acest lucru să mai continue mult timp.

— Și chiar vă gîndiți că poliția ne va crede? Și chiar dacă se va întîmpla așa, considerați cu adevărat că ar vrea sau ar fi capabili să întreprindă ceva? Dumnezeule, să fim realiști, domnule doctor.

Acesta arătă cu degetul spre cadavrul nașei mele.

— Dacă credeți că moartea lui Marjorie are o cît de mică legătură cu realitatea, atunci puteți fi cît de realist doriți. După mine e ceva supranatural. Și am de gînd să anunț poliția.

Profesorul Qualt se întinse și luă receptorul din mîna tremurîndă a doctorului Jarvis.

— Și pe cine o să chemați, zise cu o voce gravă și egală. Brigada Anti-fantomă?

Se făcuse aproape zece seara cînd ne-am hotărît să ne întoarcem la Winter Sails. Era complet întuneric, un întuneric compact și moale ca în cutia unei viori. Luna nu se ridicase încă și în aer plutea o liniște stranie și sufocantă. Ne-am urcat în liniște în mașină și am pornit motorul. Lumina verzuie a indicatoarelor de bord dădea o culoare nesănătoasă fețelor noastre.

— Este oare bine că l-am lăsat singur pe doctorul Jarvis? întrebă Anna.

— De ce nu? replică profesorul Qualt aplecîndu-se în față. E destul de mare ca să-și poarte singur de grijă.

— Desigur, dar dacă cheamă poliția?

Am aprins farurile, am privit în jur și am accelerat.

— A promis să n-o facă. Iar el e unul din acei gentlemeni de modă veche ce nu-și calcă niciodată cuvîntul. Nu fiți îngrijorați.

Am condus rapid prin tunelul de lumină săpat de farurile puternice în întunericul catifelat. Fluturi și alte insecte străluceau și se roteau în fața mașinii. Ieșind de pe strada pe care se afla locuința lui Jarvis, am luat-o pe autostrada principală, îndreptîndu-mă spre Winter Sails. Drumul era pustiu, așa încît am călcat tare accelerația și am parcurs distanța cu șaizeci de mile pe oră. Luna în creștere se ridica din mare. Lumina ei argintie învăluia peluzele și acoperișul, conferind o nuanță albicioasă – ca oasele unui schelet – casei și ferestrelor neacoperite. Am frînat în fața intrării principale și am oprit motorul.

Am rămas nemișcați cîteva minute. Nu se auzea nici un sunet cu excepția șuieratului ușor al brizei marine prin ierburile înalte și al scîrțîitului monoton al sfîrlezei de vînt.

— Mi se pare părăsită, rosti Anna cuprinsă brusc de o teamă excesivă.

— Cu atît mai bine, replică profesorul Qualt. Dacă nu-i nimeni împrejur, putem arunca în liniște o privire asupra amforei, fără să ne tulbure vreun nepoftit.

Am aprins o țigară cu bricheta de bord.

— Pariem? Zece la unu că prin umbrele fiecărui colțișor stă la pîndă o figură învesmîntată într-o mantie cu glugă.

Profesorul Qualt rîse forțat.

— Dacă n-aș ști că dați crezare acestor lucruri la fel ca mine, v-aș propune să o luați înainte.

În cele din urmă am coborît din mașină, traversînd cu grijă aleea de pietriș pînă la ușă. Am bătut cu pumnul, apoi am sunat pentru orice eventualitate, dar după o așteptare de trei sau patru minute, am decis că nu era nimeni acasă. Cel puțin cineva care să se deranjeze să dechidă ușa.

— Puteți s-o forțați? se interesă profesorul Qualt.

Ridicînd degetul mare în sus în semn afirmativ, m-am îndreptat spre scările verandei și mi-am recuperat șpițul abandonat acolo în momentul cînd Marjorie îmi ceruse să părăsesc domeniul. Ceilalți s-au dat înapoi și eu am dat o lovitură puternică în lemnăria veche și albă a ușii.

— Pătrunderea prin forță pare să fi devenit ultima ta specialitate, mă tachină Anna în timp ce vîrful șpițului se înfipse în toc, în apropiere de încuietoare.

De data aceasta fu mult mai greu decît în cazul cabinetului de consultație al doctorului. Ușa era bine ferecată, sus și jos, așa încît a trebuit practic s-o fac bucățele.

— Sper că scopul va justifica mijloacele, zise cu o oarecare nervozitate în glas profesorul Qualt. Încă un efort și ușa se lăsă într-o parte. Era întuneric și mirosea a mucegai; cu greu am distins dalele albe și negre ce alcătuiau modelul complicat al mozaicului din hol. Qualt făcu un pas înainte și privi cu atenție în jurul său.

— O.K., cred că nu-i nici un pericol. Putem intra.

— Nici un pericol? m-am adresat eu Annei în vreme ce

Qualt pornea în fruntea grupului. La ce s-a referit?

— Bănuiesc că încerca să descopere semne caracteristice farmecelor nefaste. Nu poți ști niciodată la ce capcane te poți aștepta din partea unui dușman.

Profesorul Qualt se afla deja în hol și, nerăbdător, ne făcu semn să-l urmăm.

— Grăbiți-vă. Dacă avem vreun avantaj, atunci acesta este surpriza, și poate faptul că intențiile noastre nu sînt încă clare. De există vreun djin prin apropiere, atunci va aștepta căutînd să descopere întîi ce vrem, înainte de a-și lua o cît de mică măsură de apărare.

L-am însoțit pînă la picioarele scărilor. Se înălțau în întuneric spre etajul superior, aspectul lor fiind la fel de îmbietor ca și gura de intrare a unui puț de mină bîntuită.

— Chiar o luați în serios, nu m-am putut eu abține. Sînteți sigur că nu ne facem de rîs?

Profesorul Qualt tuși.

— Mai bine să fiu considerat un nătărău decît să sfîrșesc ca nașul dumnevoastră, declară el cu delicatețe. Lucrul esențial este că nu știu ce forțe se pot ridica împotriva noastră, așa încît prefer să iau cît mai multe măsuri de precauție cu putință.

— E-n regulă atunci, am conchis eu. Cel mai bine este să urcăm și să vedem cu ochii noștri despre ce e vorba. În sus pe scări, de-a lungul coridorului, pînă ce acesta se înfundă, apoi la stînga pînă la ușa foișorului. Încuiată și sigilată. Iau șpițul pentru eventualitatea că nu vom reuși să rupem sigiliile prin alte mijloace.

Profesorul Qualt porni înainte și l-am urmat pe vechile scări de lemn scîrțîind la fiecare pas, ținîndu-ne de balustradă pentru a ne orienta mai ușor. Am propus să aprindem lumina, dar Qualt s-a împotrivit, căci astfel djinul ar fi putut afla cine sîntem și poate ce intenționam să facem. Și dacă *nu era* nici un djin ci un dușman în carne și oase, sosirea

noastră pe o întunecime neagră ca smoala ar fi avut același efect surprinzător.

Ajunși în capul scărilor, ne-am încordat privirile pentru a distinge ceva de-a lungul coridorului lung și îmbîcsit. Luna se ridica prin ușa deschisă a biroului lui Max și prin fereastra de la capătul cel mai îndepărtat al holului dînd spre drumul principal de acces; razele ei învăluiau totul într-o luminozitate lugubră.

— Cred că încep să fiu obsedată de posibilitatea apariției unor stafii în această casă, șopti Anna. Să nu cumva să menționați vreo figură învesmîntată în mantie cu glugă, dacă nu vreți să leșin chiar aici.

Ținîndu-ne aproape unii de alții, am înaintat încet de-a lungul coridorului. Scîndurile dușumelei erau vechi și scîrțîiau cumplit din cînd în cînd, iar sunetul înfundat al șobolanilor ce mișunau de partea cealaltă a tavanului de deasupra capetelor noastre nu aducea nici cea mai mică ușurare sufletelor celor de față. Anna se întinse și apucîndu-mi mîna mi-o strînse cu putere; chiar și curajosul profesor Qualt părea să păsească cu mai puțină vioiciune ca pînă atunci.

Brusc Anna se opri. La fel am făcut și eu, din cauza mîinilor noastre înlănțuite. Apoi l-am bătut pe umăr pe profesor.

— Ce este? întrebă acesta. Ce s-a întîmplat?

— Ascultați, ne atrase atenția Anna. *Ascultați.*

Ne-am conformat. Pentru moment n-am putut auzi absolut nimic. Apoi îmi ajunse la urechi un sunet prelung și șuierător, ca al unui vînt funebru rostogolindu-se peste buza unei amfore, sau ca și cel produs de un instrument cu coarde, ciudat și de o vechime necunoscută. Părea extrem de aproape – înconjurîndu-ne din toate părțile – așa încît toți am simțit cum frica ne îngheață sîngele în vine.

6

Sunetul atinse o înălțime și o vibrație neobișnuită și continuă fără încetare, monoton, straniu și insistent, ca și cînd ar fi încercat să atingă o frecvență imposibil de imaginat.

— Amfora, rosti Anna cu o voce surdă și înspăimîntată. E amfora!

Profesorul Qualt nu făcu nici un comentariu. Se mulțumi să ne prindă pe amîndoi de mîini și să ne conducă de-a lungul coridorului scăldat de lumina lunii, ce cădea piezișă ca un duș înghețat prin ușa deschisă a biroului lui Max Greaves. În cele din urmă ne-am oprit la ramificația în formă de T, un loc cufundat în fosforescența lugubră a Selenei, pătrunsă pe fereastra dinspre principalul drum de acces către Winter Sails. Priveam fascinați ușa puternic ferecată și sigilată a foișorului.

Sunetul, sau muzica, continua. Era greu de distins dacă provenea de la un instrument cu coarde sau de la o voce umană cu un timbru extrem de ascuțit și șuierător.

Profesorul Qualt se apropie de ușa foișorului și examină cu atenție sigiliile de ceară. În timp ce făcea acest lucru, muzica începu să se estompeze și după un minut sau două coridorul fu iarăși cufundat în liniște. Am rămas încremenit, cu urechile ciulite la cel mai ușor zgomot – în special provenind din *interiorul* foișorului – și am așteptat opinia specialistului.

— Nu mai încape nici o îndoială, șopti acesta după o

bucată de vreme. Sigiliile au fost puse pentru a întemnița un djin puternic. Gravurile de pe ele sînt foarte rare și vechi; unele îmi sînt complet necunoscute. Cea de acolo, cu figurile plasate într-un fel de triunghi, a fost interzisă în țările Orientului Mijlociu încă din secolul al treisprezecelea. Avem de-a face cu vrăjitorie de cel mai înalt nivel. Harry, nu putem ignora toate acestea. Nici măcar pentru o singură clipă.

Am tușit.

— N-am sugerat nici să le ignorăm, nici să le luăm în bătaie de joc, am replicat eu răgușit. Dar muzica? Ați auzit-o cu propriile urechi. De unde vine?

Profesorul Qualt își scărpină ceafa păroasă.

— Credeți că știu mai mult decît dumneavoastră? Cine știe? Cînd e vorba de vrăjitorie, nu ne gîndim *de unde* provin lucrurile, important este *cînd* și *cum* . Nici un lucru legat de vrăjitorii Orientului Mijlociu nu se bazează pe *unde*. Unde este Dumnezeu? Unde-i Raiul? Unde trăiesc îngerii? Toate sînt întrebări lumești care pur și simplu nu au sens.

— Credeți deci că această muzică reprezintă un soi de manifestare spirituală?

Qualt ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, nu știu ce să cred. Am citit despre muzică și sunete stranii, povestirile occidentale cu fantome sînt pline de ele, însă pînă astăzi n-am auzit niciodată așa ceva. Îmi amintește vag de o muzică de ceremonial din părțile nordice ale Saharei, dedicată zeului Pan[1].

— Este deci o muzică fermecată? întrebă Anna.

(1) Zeu pastoral în mitologia greacă, protector al turmelor și ciobanilor, al vînătorilor și crescătorilor de albine. Ca zeu al pădurilor, se credea că Pan inoculează în oameni o frică molipsitoare și nedeslușită (n.tr.)

— Nu știu. Din cîte mi-ați povestit, Max Greaves a auzit-o și el, și dintr-un motiv sau altul l-a neliniștit peste măsură.

Am ascultat din nou, încercînd să deslușim orice sunet straniu venit din foișor, dar liniștea era deplină. Se auzea doar scîrțîitul sfîrlezii și vîjîitul intermitent al vîntului suflînd din largul mării. Cînd și cînd, vechea casă trosnea din încheieturi ca și cum se cufunda într-un somn fără de sfîrșit însă plin de vise, unde apăreau toate persoanele – moarte acum – ce-i străbătuseră cîndva coridoarele.

— Ei bine, am zis eu, amfora se află înăuntru. Poate că ar fi mai bine să spargem ușa și să vedem ce se întîmplă înăuntru.

Am ridicat șpițul și am început să răzuiesc sigiliile cu vîrful lui. Îmi făcusem socoteala că patru sau cinci lovituri zdravene date în tăblii ne-ar fi deschis drumul, în ciuda barei de fier plasată de-a curmezișul și a nenumăratelor fîșii de hîrtie, sigilii sau fire de păr.

Ținînd bine în mînă șpițul am făcut un pas înapoi pentru a-mi lua avînt. Brusc, mi-am dat seama că mai era cineva lîngă mine. Nu profesorul Qualt și nici Anna. Altcineva. Cu o mișcare convulsivă, mi-am coborît brațul și m-am întors. Acolo, în lumina ușor mișcătoare a lunii, într-o rochie lungă ruginie de bumbac, se afla domnișoara Johnson. Fața îi era albă și rigidă, iar mîna întinsă spre mine într-un soi de implorare mută.

— Domnișoară Johnson? Vocea îmi era seacă, pe jumătate furioasă, pe jumătate îngrozită. Domnișoară Johnson, ce se întîmplă aici?

În tăcere, ea făcu un pas înainte. Lumina lunii nu-i mai cădea pe toată fața, ci numai pe ochelari, făcîndu-i să aducă cu două monede strălucitoare.

— Domnule Erskine, șopti ea, nu trebuie să vă atingeți de această ușă!

— Domnișoară Johnson, am replicat eu, e timpul ca cineva s-o facă. Știți că doamna Greaves este moartă?

Urmă o pauză. Apoi i se auzi din nou vocea:

— Bănuiam că așa urma să se întîmple. Îmi pare foarte rău.

— *Bănuiați?* interveni profesorul Qualt.

— Desigur, răspunse d-ra Johnson întorcînd capul spre el. Și-a băgat nasul în treburi care n-o priveau – și pe care nu le înțelegea – deci era obligatoriu să se întîmple așa ceva.

Tăcu cîteva momente, după care reluă:

— Vă asigur că moartea ei nu are nici o legătură cu persoana mea. Am bănuit pur și simplu, nimic mai mult. Nu știam ce avea de gînd să facă el.

— El? am reacționat eu. Care el?

Domnișoara Johnson își plecă capul și cele două monede strălucitoare deveniră două găvane întunecate.

— Cel mai bine ar fi să discutăm la parter, declară ea. Amfora, ceea ce este înăuntru, devine foarte instabilă dacă stăm atît de aproape de ea. Știe ce se întîmplă, fiți siguri de acest lucru. E și foarte capricioasă; nu poți să prevezi niciodată ce va face în clipa următoare.

Profesorul Qualt o întrerupse.

— Discutăm la parter dacă așa doriți. Dar cred că domnul Erskine, aici prezent, are dreptul la o explicație. Nu în fiecare zi se întîmplă să-ți pierzi nasul și nașa, și să cîștigi în schimb o doamnă de companie, așa-i?

Domnișoara Johnson șopti:

— Nu. Bănuiesc că nu.

Răsucindu-se pe călcîie, ne conduse pe scări în jos, în foșnetul rochiei de bumbac alunecînd pe podeaua de lemn de pin. Odată ajunsă în salonul spațios, aprinse lămpile cu gaz situate de jur împrejurul pereților, și curînd ne-am trezit stînd față în față, sub lumina galbenă și pîlpîitoare a

șapte sau opt astfel de obiecte emanînd fum.

— Nici un fel de lumină electrică? i-am aruncat eu o înțepătură.

Domnișoara Johnson încuviință din cap.

— Există, dar nu-mi place să o folosesc. Domnul Max obișnuia întotdeauna să spună că aparține diavolului și mă tem să nu-i ofer din greșeală putere personajului menționat.

— Vreți să spuneți că persoana despre care vorbiți, cea în treburile căruia s-a amestecat doamna Greaves... credeți că această persoană este însuși diavolul?

Domnișoara Johnson își coborî privirea.

— Știu că pare ridicol, însă cred cu adevărat acest lucru. Într-un anume sens.

Interveni profesorul Qualt:

— Deci credeți, ca și doamna Greaves, că amfora ascunde în ea un spirit nefast, nu-i așa?

Domnișoara Johnson continua să țină capul plecat, frămîntîndu-și degetele.

— Mai mult decît atît, domnule, șopti ea. Știu ce se află în amforă, și mai știu ce trebuie să fac. Dacă nu vă deranjează, aș vrea să acționez de una singură.

— Ce să faceți de una singură? întrebă Anna. Domnișoară Johnson, trebuie să înțelegeți că noi *știm* despre existența djinului și sîntem aici pentru a vă ajuta.

Femeia zîmbi strîmb.

— Sînt conștientă de acest lucru. Altminteri nu ați fi urcat pînă aici cu acel spit pentru a sparge ușa. Vă urmăresc de cînd ați sosit...

— Și atunci de ce dracu' nu ne-ați deschis? am ripostat eu. Am făcut bucățele o ușă în perfectă stare, numai și numai din cauza dumneavoastră.

În ciuda tonului meu nu prea politicos, d-ra Johnson rămase la fel de rece, demnă și detașată ca și pînă atunci.

Am început să-mi dau seama că sub acei ochelari se ascundea o față deloc urîtă. Ceea ce o făcea să arate ca o femeie șleampătă și fistichie era rochia demodată pe care o purta, lipsa oricărui machiaj, sprîncenele nepensate și pantofii cu cel puțin un număr mai mari.

— Domnule Erskine, v-am spus deja că știu ce se află în amforă și că știu ce trebuie să fac în această situație. Mă descurc singură. Oricine altcineva m-ar încurca.

— N-aveți decît să procedați după bunul dumneavoastră plac. Ce trebuie să faceți?

Răspunse liniștită, fără să-și ridice privirea.

— Poate că ați auzit povestea lui Ali Baba și a Celor Patruzeci de Hoți. *Adevărata* poveste, nu născocirea din O Mie și Una de Nopți. S-ar putea să cunoașteți și legenda cu tînăra prințesă răpită de Ali Baba și cedată acelui trib în schimbul celui mai înfricoșător dintre djini.

— N'zwaa, interveni calmă Anna.

— Într-adevăr, fu de acord d-ra Johnson. Ei bine, dacă n-ați cunoaște aceste lucruri, n-ați fi acum aici. Numai cei ce cunosc adevărata poveste a Celor Patruzeci de Hoți se tem de Amfora Djinului.

— Și cu ce vă implică aceasta? nu m-am putut eu abține. Credeam că sînteți doar însoțitoarea lui Marjorie și nimic mai mult.

Domnișoara Johnson încuviință din cap.

— Oficial da, asta-i tot ce sînt și tot ceea ce aș fi rămas pentru totdeauna.

— Și neoficial?

Își ridică privirea. Apoi își scoase ochelarii, și bănuielile mele s-au adeverit. Fără ei și în ciuda straniei priviri pe care toți miopii o au în astfel de cazuri, era destul de atrăgătoare.

— Neoficial, sînt o descendentă directă a acelei fete persane care a încercat să-și sacrifice onoarea și fecioria pentru a salva viața surorii sale. Cunoașteți legenda, nu-i așa? Cum prințesa cea frumoasă urma să se căsătorească, și cum sora ei urîtă și-a oferit trupul djinului, pentru tot restul vieții ei pămîntești? Ei bine, mult după ce frumoasa fată a fost torturată pînă la moarte, cealaltă a dat naștere unei fetițe care la rîndul ei s-a căsătorit și astfel, de-a lungul a generații și generații de femei, povestea a fost transmisă din gură în gură, pentru ca datoria să fie dusă la bun sfîrșit.

— *Datorie?* întrebă profesorul Qualt. Ce datorie?

Domnișoara Johnson își puse din nou ochelarii.

— Am fost însărcinate să găsim djinul lui Ali Baba, oriunde ar fi, oricînd ar reveni la viață și să ne răzbunăm.

— Nu înțeleg, își exprimă nedumerirea Anna. Cum așa? Vreau să spun, cum s-a transmis povestea?

Domnișoara Johnson clătină ușor din cap.

— În același mod în care circulă legendele și întîmplările, de la mamă la fiică. Bunica mea, emigrantă persană, i-a spus-o mamei, care la rîndul ei mi-a spus-o mie. A accentuat faptul că orice s-ar întîmpla, eu trebuie s-o povestesc fiicei mele, iar dacă nu voi avea o fiică, celei mai tinere rude de sex feminin. Este o răzbunare cu totul și cu totul femeiască, dacă înțelegeți la ce mă refer. Un secret ce a fost apărat cu strășnicie de femei de o mie de ani încoace într-un mod în care nici un bărbat n-ar înțelege.

M-am strîmbat.

— Sînt foarte bucuros că n-am supărat-o pe bunica dumneavoastră de a suta spiță.

Remarca nu smulse nici un zîmbet domnișoarei Johnson.

— Domnule Erskine, dacă luați în considerare toate cîte i s-au întîmplat acelei fete, ce a trebuit ea să sacrifice de dragul vieții surorii sale, ca pînă la sfîrșit să descopere că a fost zadarnic, atunci poate veți ajunge să vă dați seama că o mie de ani nu înseamnă prea mult cînd porți pică cuiva.

— Ce a avut de îndurat? își arătă curiozitatea profesorul Qualt. V-a spus vreodată mama sau bunica dumneavoastră?

Domnișoara Johnson privi într-o parte.

— În măsura în care putem da crezare legendelor, domnule, a fost vorba de umilințe de ordin sexual mult mai cumplite decît cele impuse vreodată de vreun duh. Puterea acestui djin întrecea orice imaginație și sora cea urîtă a avut de suportat, după spusele mamei mele, chinuri și umilințe ce depășesc cu mult cele la care ar fi supus-o un siluitor pămîntean.

— Înțeleg, spuse Anna.

Domnișoara Johnson își ridică capul.

— *Nu înțelegeți.* Nu înțelegeți nici măcar pe jumătate ce înseamnă să ți se încredințeze ducerea la bun sfîrșit a unei răzbunări ce datează de secole; e o datorie sacră. Chiar dacă nu s-a mai auzit nimic despre acest djin timp de sute de ani, femeile din familia mea nu au uitat niciodată ce au jurat. De aceea trebuie să fac totul eu singură.

— Cum de ați știut că djinul se află aici? m-am interesat eu. Cum de ați reușit să obțineți slujba ca doamnă de companie a lui Marjorie?

Domnișoara Johnson dădu din umeri.

— În parte datorită coincidenței, dar și unui plan bine pus la punct. Știam că domnul Greaves avea în colecția sa amfora respectivă. Unul din lucrurile importante aflate de la mama mea e modul în care putea fi recunoscut djinul cînd avea să iasă la lumină din obiectul unde fusese închis: o amforă împodobită cu flori albastre de mac și cai fără de ochi.

— Caii lui Nazwah Magicianul, zise cu o voce moale Anna.

— Cu cîtva timp în urmă o revistă profilată pe decorații interioare a publicat cîteva imagini ale colecției de anti-

chități a domnului Greaves. Era prezentat modul în care ele se armonizau cu mobila de stil. Am dat din întîmplare peste materialul respectiv și vă închipuiți ce am simțit cînd am văzut fotografia Amforei Djinului. Am fost sigură că era cea adevărată. Ilustrația era color, astfel că am constatat că florile de mac erau albastre iar caii nu aveau ochi. Abia atunci am încercat să aflu mai multe despre domnul Greaves. Am descoperit că soția sa căuta o doamnă de companie și am contactat agenția locală. Am fost angajată.

— Și totuși, am zis eu cu o nuanță de suspiciune în glas, nu aveați garanția că Marjorie vă va accepta.

În lumina pîlpîitoare a lămpilor cu gaz, d-ra Johnson păru jenată.

— Am făcut ceva ce n-am mai făcut niciodată în viață, recunoscu ea. L-am mituit pe tipul de la agenție ca să mă recomande.

Profesorul Qualt rîse.

— Sînteți o tînără extrem de voluntară, domnișoară Johnson. Acest obiect de artă înseamnă atît de mult pentru dumneavoastră?

Domnișoara Johnson rămase tăcută un moment, apoi răspunse:

— Amfora Djinului reprezintă totul pentru mine. Nu sînt o femeie drăguță. Nu m-am gîndit niciodată la căsătorie și nu cred că o voi face vreodată. Dar cel puțin voi fi în stare să realizez un lucru în viața mea – comiterea, după mai bine de o mie de ani, a unui act sfînt de răzbunare. Dacă femeile nu ar fi privit atîta timp cu îngăduință nedreptățile la care au fost supuse, tot ce au avut ele de pătimit din partea bărbaților ar fi fost plătit cu vîrf și îndesat de mii de ori.

Anna se ridică de pe scaun.

— Pînă acum totul este foarte limpede, d-ră Johnson, dar ce aveți de gînd să faceți în continuare?

În spatele ochelarilor, femeia clipi rapid din ochi.

— Să fac? Nu vă înțeleg.

— Cum aveți de gînd să vă duceți răzbunarea la bun sfîrșit? Ce-i veți face djinului? Știți doar că este un duh foarte puternic. Nu ne jucăm cu el ca și cînd ar fi vorba de niște dovleci de Halloween[1].

Domnișoara Johnson aprobă din cap.

— Cunosc asta, domnișoară...

— Modena. Anna Modena.

— Cunosc aceasta, domnișoară Modena. Dar printre instrucțiunile pe care mi le-a lăsat mama mea, erau și unele precise ce se referă la modul în care djinul poate fi distrus.

Profesorul Qualt păru impresionat.

— Iată că ajungem și la un punct interesant. Vă deranjează dacă ne împărtășiți și nouă modul prin care poate fi anihilat un djin?

Domnișoara Johnson începu să tragă, cu un gest nervos, de nasturii rochiei sale ruginii.

— Trebuie să înțelegeți că numai eu îl pot distruge în acest fel. Totul trebuie să fie făcut de o persoană care-l dușmănește de mult timp. Vraja este eficace numai în acest caz, cînd o folosește cineva care a pătimit foarte mult din cauza djinului.

— Adică eu n-aș putea-o duce la capăt? se miră profesorul Qualt. Pentru că djinul nu mi-a făcut nimic niciodată?

— Așa este, răspunse d-ra Johnson. Conform celor spuse de mama mea, duhurile Orientului Mijlociu – asemeni vechilor zeități ale Greciei și Romei – erau extrem de corecte cînd era vorba de răzbunare sau dreptate. O viață pentru o viață. Dacă vei căuta răzbunare pentru o nedreptate adevărată, atunci vei avea de partea ta puterile celor

(1) Sărbătoare ce se desfășoară în ajunul zilei de 1 noiembrie (Sărbătoarea tuturor sfinților) (n.tr.)

mai mari zei. Dar dacă te amesteci fără nici un drept, vei avea de suferit consecințele faptei tale nesăbuite.

Am aprins o țigară și am închis cu zgomot bricheta.

— Să fie un avertisment voalat?

Domnișoara Johnson se întoarse către mine.

— Eu nu sînt genul de persoană care să avertizeze pe cineva, domnule Erskine. Dar aș vrea foarte mult să mă lăsați să mă răfuiesc în felul meu cu acest djin.

— După ceea ce i-a făcut lui Max și lui Marjorie? Sînteți convinsă că vă veți descurca?

— Da, misiunea mea e sacră. Tot ce am de făcut este să sfîrșesc un iatagan folosind o serie de rugăciuni din religiile străvechi – care, pentru că veni vorba, pot fi găsite în cărțile domnului Greaves, și să tai apoi unul din cele patruzeci de capete ale duhului.

Am tras adînc din țigară.

— Asta-i tot? am întrebat-o eu fără a căuta să-mi ascund cîtuși de puțin sarcasmul din voce.

— Asta-i tot, răspunse ea simplu.

— Chiar așa, luați orice iatagan vechi, îl sfințiți și începeți să ciopîrțiți?

Domnișoara Johnson era insensibilă la ridicol. Spuse calmă:

— Domnul Greaves are la etaj un iatagan ce a aparținut cîndva unui derviș sfînt din deșertul Nefud. Pe acesta îl voi folosi.

Profesorul Qualt se ridică și se îndreptă spre cămin. În lumina pîlpîitoare căpătase o înfățișare sumbră și autoritară. Încrucișîndu-și brațele musculoase, spuse:

— Domnișoară Johnson, dacă urmează să decapitați djinul, presupun că mai întîi trebuie să-l eliberați.

— Să-l eliberez? replică ea nervoasă.

— Bineînțeles. Din amforă. Cum aveți de gînd să procedați în acest scop?

Domnișoara Johnson rămase o clipă descumpănită, dar nu dezarmă. I-am admirat curajul. Cu cît vorbea mai mult despre sacra și istorica ei misiune, cu atît mai mult am început să cred în ea, deși nu eram deloc încîntat de femeile care păstrează în sufletul lor timp de o mie de ani dorința de răzbunare. După părerea mea, reprezentantele sexului slab pricinuiesc bărbaților la fel de multe umilințe și necazuri, însă n-am auzit ca vreunul dintre noi să le poarte ranchiună secole întregi. Probabil că d-ra Johnson avea un dinte împotriva bărbaților deoarece nu avusese niciodată unul pentru ea.

— Voi rupe sigiliile de pe ușă, apoi voi deschide amfora folosind cuvintele potrivite.

— Și ce se întîmplă dacă djinul vă face *el* de petrecanie înainte?

— Știu eu ce fac, declară solemn d-ra Johnson.

La fel de ceremonios păru și profesorul Qualt cînd îi răspunse:

— Sînt întru totul de acord că știți ce faceți, domnișoară Johnson, dar asta nu înseamnă că mi-ați răspuns la întrebare. Dacă sloboziți djinul și nu reușiți să-l distrugeți, atunci numai Dumnezeu știe ce forță malefică puneți în libertate. Cu siguranță că vă va ucide, și încă într-un mod pe care nu-l veți aprecia cîtuși de puțin. Nu cred că va fi foarte distractiv să fiți prima femeie a timpurilor moderne care să sufere una din cele patruzeci de modalități străvechi de execuție.

— Îi voi de hac, insistă d-ra Johnson. Știu foarte bine că o pot face.

— Și cum rămîne cu ceasul de noapte? întrebă Anna.

Domnișoara Johnson nu răspunse.

— Știați de existența lui, insistă Anna, ce este și la ce folosește, nu-i așa?

Domnișoara Johnson aprobă din cap.

— Desigur că știu. Doar eu îl manevrez.

Profesorul Qualt îmi aruncă o privire îngrijorată și eu i-am întors una întrebătoare.

— Îl manevrați? Vocea profesorului era răgușită. De ce?

— Am nevoie de ajutor și sfaturi. Am folosit ceasul pentru a obține... asistență.

— De ce fel? Bărbați învești în mantii cu glugă?

Domnișoara Johnson încruntă din sprîncene.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea cu puțin mai multă frenezie decît ar fi fost potrivit.

— Haideți, d-ră Johnson. Doar eu însumi l-am văzut pe tip. Prima dată cînd dumneavoastră și Marjorie ați ieșit la plimbare; era în ziua cînd a avut loc înmormîntarea. A doua oară stătea în cadrul ușii, în spatele dumneavoastră.

— Habar n-am. Nu știu la ce vă referiți. În această casă n-a mai intrat niciodată nimeni în afară de mine și doamna Greaves.

— L-am văzut și eu, interveni Anna. Destul de înalt, într-o mantie lungă cu glugă, ceva asemănător cu o djellabă.

Domnișoara Johnson clătină cu putere din cap.

— Probabil v-ați imaginat. Poate a fost numai o umbră. În momentul acela țineam în brațe halatul de baie. Probabil că l-ați zărit pe acesta și v-ați închipuit...

— Domnișoară Johnson, am întrerupt-o eu cu blîndețe, nu cred că ne-am înșelat cîtuși de puțin. Ar fi mai bine să ne mărturisiți dacă se mai află cineva în această casă.

Urmă o tăcere prelungă, întreruptă de glasul domnișoarei Johnson.

— Nu mai este nimeni altcineva.

Profesorul Qualt își aprinse pipa. Printre rotocoale de fum, rosti cu vocea sa gravă și puternică:

— Știți de ce suferea doamna Greaves?

O nouă clătinare din cap.

— Nu eram la curent.

— Dar dumneavoastră însivă ați afirmat că nu constituia o surpriză faptul că murise. Ați spus că și-a băgat nasul în treburi care n-o priveau și pe care nu le înțelegea și de aceea a murit.

Era evident că d-ra Johnson devenea din ce în ce mai neîncrezătoare și că abia aștepta să termine întrevederea. În schimb, noi eram nerăbdători să cunoaștem adevărul. Aș fi putut fi destul de fantezist ca să accept existența unor duhuri închise în amfore vechi, sau a unor cadrane solare care funcționează în toiul nopții, dar și imaginația mea are niște limite. Una din ele e încrederea în ce văd cu proprii mei ochi și aud cu propriile mele urechi.

Îndreptîndu-se în scaun, d-ra Johnson declară sec:

— Cred că djinul a dus la moartea doamnei Greaves. Prezența sa făcuse de nesuportat viața în această casă.

— De nesuportat? am repetat eu. După părerea mea, o făcuse al naibii de periculoasă!

— Doamna Greaves se afla într-o tensiune nervoasă continuă – în special după sinuciderea domnului Greaves. Era extrem de neliniștită din cauza amforei, căci soțul ei o avertizase să nu se apropie niciodată prea mult de ea; de aceea se hotărîse să dea foc întregii reședințe.

— N-ați fost de acord cu această idee? întrebă Qualt.

— Nu credeam că e necesar, insistă d-ra Johnson. Dacă mă lăsați să urc în foișor – ceea ce am de gînd să fac oricum – voi deschide amfora și voi distruge pentru totdeauna Djinul lui Ali Baba.

— Intenționați s-o faceți în această seară? se interesă Anna.

— Da. De fapt, *trebuie* să fie diseară.

— De ce? întrebă Qualt.

Domnișoara Johnson se ridică netezindu-și rochia ruginie. În ciuda ochelarilor avea o mină care-mi amintea de o

preoteasă, sau de o călugăriță aparținînd unui străvechi ordin religios.

– Trebuie să se întîmple pentru că influențele stelelor sînt cele mai puternice în această noapte. Mă folosesc de ceasul de noapte pentru a dobîndi o anumită putere, și astăzi ele mi-o vor oferi pe cea mai mare posibilă. A sosit momentul cînd voi răzbuna o sută de generații de femei umilite.

De la distanță se auzi din nou muzică aceea jalnică, tulburătoare, ce se strecura tiptil prin vechile coridoare ale reședinței de la Winter Sails, cu modulațiile ei neschimbate și fără de sfîrșit, producîndu-ți adevărați fiori de groază prin tot trupul.

— În *această noapte,* repetă d-ra Johnson. Nu trebuie să mă împiedicați.

În timp ce domnișoara Johnson intrase în bucătărie pentru a ne aduce cîte o cafea fierbinte, profesorul, Anna și cu mine am ținut un consiliu de război rapid și în șoaptă. Qualt era de părere că d-ra Johnson trebuia să fie lăsată să acționeze în voie, considerînd că era conștientă de riscuri și cunoștea destule descîntece și cuvinte magice pentru a-și proteja propria persoană. Pe de altă parte, Anna susținea cu încăpățînare ca noi înșine să desigilăm amfora.

— În afară de orice alte considerente, declară ea cu ochii negri scînteind în lumina lămpilor, amfora este de o valoare inestimabilă și aparține Iranului. Este de ajuns ca d-ra Johnson să scape capacul și totul e pierdut.

Profesorul Qualt replică:

— Anna, sînt la fel de preocupat de soarta amforei ca și dumneata. Dar nu credeți că ar trebui să dăm întîietate priorităților? Dacă o bombă amorsată s-ar afla într-un scrin cu geamuri, stil Ludovic al XVI-lea, n-ați ezita să le spargeți pentru a ajunge la ea, nu-i așa?

— Nu am încredere în tipa asta.

Am strivit mucul ţigării pe care tocmai o terminasem.

— O remarcă pertinentă şi extrem de adevărată.

— Ei bine, continuă cu înflăcărare Anna, să luăm de exemplu aceste evenimente stranii legate de personajul cu mantie. Încă nu ne-a furnizat un răspuns credibil.

— Ne-a spus că nu mai e nimeni altcineva în casă, ne reaminti Qualt.

— Ei şi! Noi *am văzut* pe cineva. Cu siguranţă. Şi nu era un halat de baie umblător.

Profesorul se lăsă pe spate pe canapeaua veche.

— Harry, care-i opinia dumitale?

Am ridicat din umeri.

— Cred că ar trebui s-o lăsăm să încerce. La urma urmei pare să ştie ce face. Singurul lucru care mă sîcîie este ce se va întîmpla dacă nu reuşeşte. Nu mă încîntă nici un singur mod special de a-mi găsi moartea, darămite patruzeci.

— Sînt metode prin care ne putem proteja, declară Qualt. Aţi văzut cum utilizează creştinii pentagramele magice pentru a-l ţine la distanţă pe Satana. Ei bine, sigilii şi semne similare există în vechile religii ale Orientului Mijlociu. Unul din cele mai puternice îl reprezintă semnul lunii în creştere, aşa încît vom desena unul pe podeaua acestei camere să fim la adăpost de orice pericol major.

L-am privit cu o expresie oarecum uimită.

— Nu mă interesează să mă feresc de un pericol major, ci de orice fel de pericol.

Anna ne întrerupse.

— Şi totuşi nu cred că ar trebui s-o lăsăm să acţioneze aşa cum vrea, zise cu o voce insistentă. Nu ştim nimic despre ea. Nici măcar dacă această poveste de răzbunare e adevărată ori nu. Gîndiţi-vă un moment: cum poate aşa o poveste să fie transmisă de la o femeie la alta timp de mii de ani? Cîte întîmplări de acest gen mai cunoaşteţi? Ceva

în legătură cu d-ra Johnson mă face să cred că ea... ei... nu ştiu... n-aş îndrăzni să afirm că minte, dar nu spune întregul adevăr.

Distrat mă jucam cu o scrumieră de aramă, aflată pe o măsuţă lîngă canapea.

— Ce consideri că a omis? Ceva de importanţă crucială?

Anna oftă.

— Nu ştiu, Harry. Însă ar trebui să ducem noi singuri la bun sfîrşit treaba, fără ajutorul domnişoarei Johnson. O mulţime de lucruri referitoare la persoana ei nu sună convingător. Spre exemplu, de ce a lăsat-o pe naşa ta să fugă din casă ca şi cum ar fi urmărit-o toţi diavolii din iad, fără a încerca s-o împiedice? Şi ce face cu ceasul de noapte? Cum de ştie să-l manevreze? Cum de a ajuns aici – şi de unde? Sînt prea multe semne de întrebare ca să poată fi pe gustul meu.

Profesorul Qualt îşi mută privirea de cîteva ori cînd la mine cînd la Anna.

— Se pare că singurul mod de a decide este de a supune la vot. Toţi cei pentru d-ra Johnson, mîna sus!

Qualt şi cu mine am ridicat mîinile.

— Şi acum cei împotrivă.

— Oh, minunat! nu se putu abţine Anna. Un vot democratic nu are ce căuta aici. Am o sarcină de dus la bun sfîrşit – transportarea amforei intacte în Iran. Nu mă deranjează dacă este deschisă, sau dacă djinul e eliberat şi apoi distrus. În schimb mă deranjează că oricărui nenorocit de amator i se permite să pună mîna pe unul din cele mai celebre exemplare de ceramică antică, cînd în orice moment există posibilitatea să o facă bucăţi. Pe ea se află ultima reprezentare din întreaga lume a cailor lui Nazwah Magicianul. Cum o putem lăsa pe neîndemînatica asta de fată bătrînă să atingă o relicvă inestimabilă?

Tocmai acel moment îl alese d-ra Johnson ca să intre în

cameră, purtînd o tavă cu cești de cafea aburindă și cîteva prăjituri asortate. Era evident că auzise cuvintele Annei, deoarece fața îi era întunecată și împietrită.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu grosolană. Dar cînd văd un amator atingînd antichități autentice, pulsul îmi crește brusc la două sute pe minut.

Profesorul luă ceașca din mîna domnișoarei Johnson și îi mulțumi cu o ușoară mișcare a capului.

— Știu ce ai vrut să spui, Anna. Dar sînt sigur că d-ra Johnson va face tot ce-i stă în putință pentru a păstra amfora intactă. Așa-i, domnișoară Johnson?

Aceasta aruncă o privire glacială Annei.

— După părerea domnișoarei Modena am fost capabilă să-mi apăr fecioria, așa încît va fi floare la ureche să păstrez mai mult sau mai puțin intactă o veche piesă de ceramică.

Mi-am amestecat îndelung cafeaua. Ultimul lucru pe care-l doream acum era ca cele două femei să se ia de cap, așa încît am încercat să canalizez discuția spre un compromis cît mai rapid posibil.

— Ce-ar fi s-o lăsăm pe d-ra Johnson să rezolve problema cum crede de cuviință, cu condiția ca noi să fim observatori, intervenind numai în caz de absolută nevoie?

— Iată o propunere rezonabilă, declară profesorul.

Domnișoara Johnson fu evident descumpănită, dar nu avea de ales. Eu aveam mai multe drepturi de a hotărî în casa aceea decît ea, și era conștientă de acest fapt. În plus, era mai important pentru propria ei persoană să distrugă djinul, decît să piardă vremea cu tot felul de argumente ce ar fi putut să întîrzie, sau chiar să împiedice supremul ei act de răzbunare. Nu eram psihiatru, dar cunoșteam lucrurile după care tînjea cineva. În cazul domnișoarei Johnson era vorba de răzbunare, de nimic altceva. Cel puțin asta era părerea mea.

— Foarte bine, acceptă d-ra Johnson, dar cu o condiție.

— Nici un fel de condiții, am decretat eu. Așa-i înțelegerea. Dacă vreți să rămîneți aici și să vă măsurați forțele față-n față cu istoricul dumneavoastră inamic, atunci va trebui s-o faceți în limitele impuse de mine.

— Tocmai voiam să spun că dacă lucrurile îmi scapă de sub control...

— Cum adică?

— Să presupunem că nu biruiesc djinul?

Profesorul Qualt rîse.

— Dacă nu veți reuși, d-ră Johnson, nu cred că veți mai fi în stare să vă impuneți condițiile. Dacă se va întîmpla așa ceva, atunci fiecare dintre noi se va descurca cum poate. Nu există lege care să conducă instinctul de supraviețuire.

Domnișoara Johnson nu arăta încîntată.

— Nu, bănuiesc că nu.

Ne-am sorbit cafelele în liniște. Nu-mi aduc aminte dacă aveau vreun gust sau nu. Aveam fiecare nevoie de un pretext pentru a ne refugia în noi înșine și a cumpăni cu grijă ce urma să se întîmple în continuare. În timp ce-mi goleam ceașca, am fost sigur că aud undeva în cameră acordurile acelei muzici monotone și bizare, dar de cîte ori ciuleam urechile pentru a o distinge mai bine, părea să se topească în neant. Am privit-o pe Anna, încordată și frumoasă, elegantă și provocatoare în bluza crem de bumbac; m-am uitat la profesorul Qualt, în cămașa cu dungi roșii și verzi și șortul kaki boțit, apoi m-am holbat la d-ra Johnson, la rochia ei simplă și la ochelarii de pe nas. Trei străini ale căror destine se împleteau inextricabil cu al meu, dar și cu acela al Amforei lui Ali Baba.

Ne-au trebuit cinci sau zece minute pentru a ne termina cafelele, deși ni s-a părut că trecuse o jumătate de oră. În cele din urmă, d-ra Johnson se ridică și spuse:

— Este aproape miezul nopții, momentul cînd forțele conjugate ale stelelor ating valoarea maximă. Trebuie să

mă pregătesc. Iataganul, vrăjile, descîntecele magice. Vă rog să aşteptaţi aici cîteva momente. Nu voi întîrzia mult.

Se îndreptă spre hol şi închise uşa în urma ei. Mi-am aprins altă ţigară şi am suflat fumul spre tavanul îngălbenit de vreme, urmărindu-i volutele în lumina lămpilor cu gaz. Anna, adînc jignită, şedea ţeapănă şi rece, în timp ce Qualt afişa o nepăsare studiată, însă plină de încordare. O serie de foşnete ciudate, asemănătoare cu cele produse de un şobolan alergînd de-a lungul peretelui, în spatele lambriurilor, mă făcură să mă cutremur.

Am aşteptat într-o tăcere deplină preţ de vreo zece minute. Apoi încă cîteva. Privindu-şi ceasul, profesorul Qualt spuse ca pentru sine:

— E douăsprezece jumătate. Mă întreb oare ce o determină să întîrzie atît de mult?

— Poate că a crezut necesar să-şi "aranjeze" faţa înainte de a elibera djinul din amforă, rosti sarcastic Anna. Nu ştii niciodată la ce poţi să te aştepţi. După faptă şi răsplată.

— Oh, prostii, replică amabil Qualt. Harry, ce-ar fi să arunci dumneata o privire împrejur. Trebuie să fie pe undeva...

— O.K., am fost eu de acord, îndreptîndu-mă spre uşa ce dădea în hol. Am încercat s-o deschid dar era încuiată. Am bătut toba cu degetele, apoi am dat cu pumnul în tăblie, însă nu încăpea nici o îndoială că fusese zăvorîtă. M-am întors spre ceilalţi; feţele lor reflectau aceeaşi tulburare şi îndoială ca şi a mea.

— Încearcă uşa de la sufragerie, sugeră Anna.

M-am îndreptat cu paşi repezi într-acolo şi m-am proptit în ea. Şi aceasta era încuiată, iar o inspecţie rapidă a ferestrelor relevă faptul că fiecare fusese oblonită şi asigurată cu un zăvor de siguranţă. Eram prinşi în capcană, prin cel mai vechi şiretlic din lume.

Am rămas împreună în mijlocul camerei, ascultînd. Se

auzea scîrţîitul podelelor de la etaj şi paşii furişaţi ai şoarecilor sau şobolanilor. Vîntul bătea încontinuu în ferestre, mişcîndu-le uşor în cercevele ca şi cum cineva ar fi ciocănit cu insistenţă şi în surdină în ele, cerînd să fie admis înăuntru neîntîrziat.

— Dumnezeule! exclamă Anna. Presupunînd că eliberează djinul în timp ce noi sîntem blocaţi aici...

Profesorul Qualt păşi spre uşă şi o încercă la rîndul său. Ca oricare alta aflată în reşedinţa de la Winter Sails, era confecţionată din scînduri solide de pin şi prevăzută cu balamale de aramă; ar fi fost nevoie de un umăr mult mai solid decît acela al lui Qualt pentru a o sparge.

— Ei bine, asta e. Ce putem face acum?

— Nu ştiu, am putea sparge o fereastră. Vreţi să încercăm?

— Aşteptaţi, zise profesorul. Să vedem ce se întîmplă mai întîi.

Anna păru să-şi iasă din fire.

— *Ce se întîmplă?* izbucni ea. Ştim al dracului de bine ce urmează să se întîmple! Va elibera djinul din amforă şi dacă nu va reuşi să-l distrugă, va căuta să-l împace oferindu-ne pe *noi* drept tribut. V-am prevenit să nu aveţi încredere în ea. De ce oare bărbaţii n-au nici pic de intuiţie cînd e vorba de o femeie?

Am aprins o ţigară.

— Adică vrea să ne ofere ca sacrificiu?

Anna începu să măsoare în sus şi-n jos camera ca o tigroaică furioasă într-o cuşcă, şi dădu cu înverşunare din cap.

— Exact aşa are de gînd să procedeze. Sper şi mă rog din tot sufletul că ştie ce face. Şi că a spus adevărul.

— În special referitor la ce? interveni Qualt.

— La anihilarea djinului şi la bazaconiile legate de el. După cîte ştim acum, nu-s decît nişte minciuni gogonate.

Dar dacă intenționează să-i dea drumul ca să-i ceară să o facă bogată, frumoasă sau celebră, așa cum procedează de obicei duhurile din basme?

M-am așezat pe canapea și am început să trag cu sete din țigară.

— Să presupunem că *nimic* din toate acestea nu este adevărat! Să presupunem că nu există nici djin, nici amforă și nici altceva și am fost duși de nas?

— Oh, Harry, și dumneata acum! Gluma-i glumă, dar se pare că asta a mers prea departe.

M-am zgîit la el cu un aer ursuz.

— S-ar putea să aveți dreptate. Dar dacă-i o glumă, atunci unde-i poanta?

Între timp Anna scotocea sîrguincioasă într-un raft plin cu ziare. Era burdușit în special cu numere vechi, îngălbenite și mutilate de foarfecele lui Max Greaves. Trase afară cîteva reviste, le frunzări și spuse în cele din urmă:

— Am găsit!

Ținea în mînă un exemplar nou din *Time*, ușor de remarcat pentru că nu avea nici coperta ruptă și nici fotografiile decupate. Trebuia să fi fost numărul pe care-l adusese în acea după-amiază puștiul întîlnit pe drum, și care-l determinase pe profesorul Qualt să creadă că djinul era pe punctul de a se elibera.

— Să vedem, spuse profesorul Qualt și Anna puse revista mototolită pe masă. Frunzări în grabă paginile, verificînd fiecare fotografie pentru vreo figură lipsă sau un spațiu gol acolo unde nu trebuia să fie nici unul. Ajuns la anunțurile mortuare, se opri și indică cu degetul:

— Aici!

Una din fotografiile de pe pagină fusese decupată cu grijă. Sub locul gol acum se afla legenda: *Max Greaves în zilele expansiunii industriei petroliere.* Qualt închise gînditor revista și se așeză.

— Ce este? am întrebat eu. Ce înseamnă aceasta?

Qualt își ridică privirea.

— Pur și simplu că d-ra Johnson a tăiat figura lui Max Greaves din *Time* pentru a o oferi djinului. Cînd acesta va reînvia ieșind din amforă, va avea înfățișarea lui Max. Diavolul acesta a fost odată frustrat, neîngăduindu-se să apară astfel muritorilor, însă acum d-ra Johnson a dorit să fie sigură că acest lucru nu se va mai repeta.

În timp ce rostea aceste cuvinte, am devenit conștient că o anumită liniște se abătuse asupra camerei. Una din lămpile cu gaz trosni și se stinse. O a doua pîlpîi și făcu la fel. Curînd ne aflam în penumbră și nu trecu mult pînă ce și ultima lampă își dădu duhul, iar bezna ne învălui din toate părțile.

Anna se întinse și prin întuneric îmi apucă mîna. Qualt întrebă șovăitor:

— Harry, poți să aprinzi bricheta? Bănuiesc că a mea a rămas pe poliția de deasupra căminului. Cred că e ceva...

Ne-am ținut respirația și am ascultat. La început nu am putut fi siguri dacă auzeam ceva cu adevărat. Dar apoi, într-un fel sau altul, dominînd murmurul ușor al brizei marine și trosniturile lemnăricii casei de la Winter Sails, am fost convins că în cameră se mișca ceva. Ceva care făcea corp comun cu tenebrele înconjurătoare. Ceva care *filfîia*, cu niște aripi solzoase...

7

Am aprins vechea mea brichetă făcînd flacăra cît mai

mare. Sunetul auzit – un fel de fîlfîit, de freamăt – era similar cu cel scos de un liliac încurcat în faldurile unei draperii de la fereastra dormitorului. Am aruncat o privire rapidă și nervoasă de jur împrejurul spațiosului salon, ridicînd bricheta cît puteam mai sus, însă întunericul era prea compact și plin de umbre mișcătoare ca să se observe dacă în cameră se afla cineva sau nu. Nu trecu mult și bricheta se încălzi prea tare ca s-o mai țin între degete; am stins-o și am rămas în întuneric de mînă cu Anna, ascultînd și așteptînd manifestarea celui mai mic zgomot sau fîlfîit straniu de aripi.

— *Ce-i asta?* șopti Anna cu o voce încordată și seacă.

— Ssst, făcu Qualt. Habar n-am. Un djin puternic poate crea orice fel de monstru dorește.

— Să înseamne că e deja *liber*? am rostit eu agitat. Profesore, oare i-a dat deja drumul din amforă?

— Vă rog, nu vorbiți atît de tare ! E undeva în această cameră! Nu, nu înseamnă că djinul este liber. S-ar putea, deși eu mă îndoiesc. Trebuie să fie un soi de creatură chemată de d-ra Johnson cu ajutorul unor forțe exterioare. E vorba de o bestie sau spirit care o va ajuta să-l pună în libertate pe duhul lui Ali Baba fără nici un fel de greutate. Un fel de cîine de pază chemat din lumea spiritelor; sper că ați înțeles ce-am vrut să spun.

Din nou am distins un fîlfîit ce te băga în toți sperieții.

— Halal cîine de pază ! am șoptit eu. Inima îmi palpita ca și cum ar fi fost prinsă pe un elastic, iar fața mi se acoperise cu broboane reci de sudoare. Anna mă strîngea atît de tare de mînă, încît simțeam cum unghiile ei îmi pătrund în carne.

— *Acolo!* îngăimă ea aproape sufocîndu-se. E acolo, lîngă cămin!

Am aprins bricheta și am ridicat-o în sus. Am văzut... Acum eram sigur că am văzut *ceva*, dar nu îndeajuns pentru a-mi da seama ce anume. Și dacă totuși semăna cu o creatură, era un fel de copil pocit, chircit lîngă cămin printre tenebrele adînci. Se mișcă cu același fîlfîit sec și în replică, nervos cum eram, am azvîrlit cu bricheta aprinsă spre el. Aceasta căzu undeva pe la mijlocul distanței și monstrul dispăru din nou în întuneric.

— *Afară!* urlă profesorul Qualt. *Trebuie să ieșim de aici!*

Ne dădu un brînci pe ghicite și ne împinse spre ferestre. Am lovit un scaun cu piciorul răsturnîndu-l, apoi am simțit cum Anna se împiedică de covorul ros; totuși am reușit pînă la urmă să traversăm camera. Fîlfîitul aripilor era mai frenetic în prezent și aproape am avut senzația unor gheare zgîriindu-mi și atingîndu-mi fața și hainele. Am lovit la întîmplare cu pumnul, dar n-am întîlnit decît aerul.

— Ajutați-mă! porunci Qualt.

M-am întors cu spatele la fereastră, iar el s-a sprijinit de mine și a izbit puternic cu piciorul în sticlă. Se auzi un zgomot prelung și țăndările se răspîndiră în toate părțile. După alte patru sau cinci lovituri zăvorul cedă și obloanele de lemn se deschiseră larg, lăsînd drum liber brizei reci și neîntrerupte a oceanului.

— Anna! am strigat eu apucînd-o de mînă.

Ne-am urcat pe pervazul plin de cioburi și am sărit în întunericul de afară. Am aterizat în nisipul moale și năpădit de iarbă, rostogolindu-ne de cîteva ori.

Qualt urla cît îl ținea gura în timp ce țîșni și el pe fereastră. Deși întuneric, mi s-a părut că de umerii săi era agățată o figură gălbejită. Profesorul căzu ca un bolovan și se dădu de-a dura de două sau trei ori înainte de a se opri la poalele pantei aflate sub geamurile salonului. M-am ridicat și m-am îndreptat greoi prin nisip spre el.

— Qualt ! Sînteți teafăr?

— Aproape, rosti el gîfîind. În lumina lunii i se vedea fruntea îmbrobonită de sudoare. L-am ajutat să se așeze

jos și i-am pipăit gleznele să văd dacă nu cumva își scrîntise vreuna.

— Cred că *am văzut* ceva, zise Anna. Pe spatele dumneavoastră cînd săreați pe fereastră.

— Sigur că da. Și iată ce m-a salvat, răspunse profesorul arătînd cu degetul spre cer. Am cercetat împrejurimile, dar nu ne-a căzut fisa. Nori, cîteva stele, cîțiva copaci în depărtare. Luna, ne lămuri șoptit Qualt. În această seară este o frumoasă lună nouă. Craiul nou constituie unul din lucrurile care îndepărtează spiritele rele – și această lună l-a făcut să dispară din primul moment cînd și-a aruncat strălucirea asupra lui.

Anna fu scuturată de un fior.

— Vreți să spuneți că dacă n-ar fi fost lună plină, ați fi...

Qualt se ridică greoi în picioare.

— Nu știu... Nu știu ce era acel lucru și sper să nu aflu vreodată. Avea gheare ori degete mici și ascuțite ce-mi pătrundeau treptat în gît, încît am crezut că avea de gînd să mă sugrume. Nu mă întrebați nimic. Atît timp cît spiritele sînt de partea mea, indiferent cît de scurt este acest răstimp, mi-e suficient.

Ne-am îndreptat agale spre plajă. De aici, de pe țărmul scăldat în lumina argintie a lunii, aveam o bună perspectivă asupra foișorului gotic, situat în partea dinspre ocean a reședinței de la Winter Sails. Razele lunii băteau în geamurile sale, transformîndu-le în pătrate prin care nu se putea distinge nimic. Undeva, în altă parte a casei, o lumină portocalie slabă străbătea în afară, ceea ce însemna probabil că d-ra Johnson continua încă să-și pregătească marele act de răzbunare ocultă.

— Bănuiesc că sfințește iataganul, rupse tăcerea profesorul Qualt. Cunosc aceste vechi ceremonii persane; sînt de obicei de lungă durată și complicate. Dacă ne grăbim, ne putem întoarce în casă înainte ca ea să înceapă...

— *Să ne întoarcem?* am repetat eu dezgustat. Dar abia am reușit să scăpăm de acolo!

Anna mă apucă de mînă.

— Harry, trebuie să pătrundem înăuntru. Trebuie s-o împiedicăm pe d-ra Johnson să deschidă ea însăși amfora. Crede că știe ce face, dar de fapt nu cunoaște nici jumătate din adevăr. Te rog, am nevoie de ajutorul tău.

Am oftat. Era foarte frumoasă și briza mării îi învolbura părul negru într-un mod extrem de atractiv. Răsuflu din greu după cele întîmplate în cameră, și sînii ei bine făcuți se ridicau și coborau într-un ritm pe care nu-l putusem niciodată ignora. În plus, dezaprobam total faptul de a fi fost încuiat în casa propriilor mei năși de către o fată bătrînă cu dinți de cal și începeam să simt nevoia unei răzbunări proprii. Deasupra noastră sfîrîeaza scîrțîia jalnic pe acoperișul foișorului, în vreme ce vîntul sufla trist peste țiglele și ulucele rupte ale întregii reședințe de la Winter Sails.

— Foarte bine, am declarat eu. Dacă trebuie, haideți să mergem.

Am ocolit latura dinspre ocean a casei și am luat-o peste peluza principală. Buruienile uscate ne biciuiau picioarele pe măsură ce ne croiam drum prin ele; fiecare greier și șoricel ce foșnea prin iarbă făcea ca părul să mi se ridice pe ceafă și inima să-mi bată mai repede. Un norișor negru trecu prin dreptul lunii și împrejurimile deveniră și mai sumbre. Casa își păstra strania aureolă albicioasă, de schelet, așa cum fac toate casele vechi ale căror lemnării sînt uscate de soare și mare.

Mergeam atît de aproape de perete, încît la început nu am privit de-a curmezișul peluzei spre cadranul solar. Dar pe cînd ne apropiam de treptele conducînd spre drumul de acces, profesorul Qualt se întinse brusc și mă apucă de braț.

— Priviți, șopti el. Ceasul de noapte.

M-am întors și aproape am sărit în sus datorită șocului. Pe iarba umbrită de nori, lîngă cadranul din piatră albă, se afla o figură înaltă, aplecată cu o concentrare extremă peste ceasul arab. Silueta era învesmîntată într-o lungă mantie prevăzută cu glugă, atît de largă încît în ea nu se distingea nimic în afară de un hău negru.

— Oh, Dumnezeule! rosti Anna. Există cu adevărat. E aici. Oh, Doamne!

— De ce nu *face* nimic? am șoptit eu adresîndu-mă profesorului Qualt. Nici măcar nu pare să ne fi observat.

Qualt își încordă privirea încercînd să străpungă mai bine întunericul.

— Pune în funcțiune ceasul de noapte. Cînd faci așa ceva, nu te mai preocupă nimic din cele lumești. Vedeți ce face? Acumulează putere de la stele, de la marea lume de dincolo și o îndreaptă spre foișor. E puterea de care are nevoie djinul lui Ali Baba ca să reînvie.

— Atunci trebuie să-l împiedicăm, am zis eu tăios. Nu am nimic împotriva unui djin obișnuit, dar nu vreau să înfrunt unul atotputernic. Ce ziceți?

N-aș putea spune că nu eram înfricoșat, dar uneori este mai bine să faci față unei spaime mai mici pentru a te salva de la una mai mare. Am început să alerg de-a curmezișul peluzei spre silueta înaltă și acoperită cu glugă, gîfîind și răsuflînd din greu, rugîndu-mă la Dumnezeu să nu fie vorba de un spirit prea hidos și prea puternic, care să mă trăsnească în timp ce mă apropiam de el.

La început figura nu păru să-și dea seama de prezența mea. Apoi Qualt începu și el să alerge în aceeași direcție și atunci silueta își înălță capul acoperit de glugă și mă privi cu o față impenetrabilă și ireală. Pentru un motiv oarecare – probabil pur și simplu din teroare – am început să zbier și să strig, fluturîndu-mi brațele în vreme ce alergam.

Silueta rămase cîteva momente nemișcată, apoi începu

să alunece, îndepărtîndu-se de noi spre copacii aflați la marginea peluzei. În clipa în care am ajuns lîngă ceasul de noapte, dispăruse în întuneric.

Ne-am tras răsuflarea preț de cîteva clipe. Eram un clarvăzător, nu un atlet concurînd la Olimpiadă și acea distanță de optzeci de iarzi[1] aproape îmi incendiase plămînii. Nici Qualt nu era într-o condiție fizică mai bună; tușea și horcăia, dorind fără îndoială să nu fi pus niciodată o pipă în gură. Anna se apropie de noi, palidă, nesigură pe sine în lumina mohorîtă a lunii.

— Ați văzut ce era? întrebă ea moale.

Încă gîfîind, am clătinat din cap.

— Era prea întuneric și gluga îi acoperea complet fața.

— A fost greșeala mea, recunoscu profesorul Qualt. Dacă te-ai fi apropiat singur, probabil nu te-ar fi simțit pînă ce nu ajungeai alături.

Am răsuflat adînc, trăgînd în piept valuri de aer proaspăt.

— Nu trebuie să vă faceți reproșuri. Ultimul lucru pe care-l doream cu adevărat era să fac cunoștință cu el.

Qualt se îndreptă spre ceas și începu să-l examineze. Mi-a făcut semn să mă apropii și am privit fix ciudatul cadran arab cu cifrele sale oculte și cu gravurile specifice reprezentînd animale și oameni-fiare. Părea că radiază o fluorescență extraordinară de-a lungul tuturor liniilor conturului și, în momentul cînd am atins laturile cadranului, piatra însăși părea caldă.

— Energia spirituală ce trece prin el este enormă, spuse Qualt.

— N-am crezut niciodată că am să întîlnesc așa ceva, ca să nu mai vorbim de prilejul de a-l vedea funcționînd. Toate

(1) Unitate de lungime egală cu 0,9144 m (n.tr.)

energiile zodiacului sînt concentrate în acest loc, ca într-un fel de rază laser spirituală. Aș îndrăzni să spun că, în afară de bomba atomică, acesta e cel mai puternic dispozitiv din întreaga lume.

L-am privit cu mare atenție.

— Mai funcționează? Vreau să zic, încă mai furnizează putere djinului?

— Acum nu, răspunse Qualt. Are nevoie de operatorul său, prietenul nostru cu glugă, înainte de a fi capabil să acționeze. În acest moment merge în gol și energia pe care o dezvoltă se pierde în zadar.

— Putem să-l scoatem din funcțiune? Să-l sabotăm?

Qualt se uită la Anna.

— Ce crezi? Din cîte știu eu despre ceasurile de noapte, ar fi mai bine să nu-l atingem.

Anna încuviință din cap.

— Mai bine să nu îndrăznim, cel puțin atîta timp cît nu știm dacă cineva se află sau nu sub influența sa. De fapt probabil că se află. Dacă am distruge acum ceasul de noapte s-ar putea să o condamnăm la o soartă la care mai bine nici nu ne-am gîndi.

— De acord, spuse Qualt. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face atunci ar fi să intrăm în casă și să o împiedicăm pe d-ra Johnson să desigileze singură amfora. Oricum, bănuiesc că pentru o bucată de vreme l-am speriat pe prietenul nostru cu glugă.

Am tușit.

— *Noi l-am speriat?* Glumești probabil.

— Haideți odată, ne îndemnă Qualt. Nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziție.

Pășind rapid am lăsat în urmă ceasul de noapte și ne-am croit drum spre casă. Am traversat aleea pietruită și ne-am apropiat de verandă. Ușa mai atîrna încă în balamale și cu foarte mare grijă am pășit peste prag în holul pavat cu dale

albe și negre. Era cufundat în întuneric, ca și scările dealtfel, iar aerul era saturat de un miros ciudat, asemănător cu fumul de tămîie sau cu miresmele de flori arse.

Qualt își înălță capul și aspiră cu zgomot pe nări.

— Parcă miroase a mac, rosti el calm.

— Cred că d-ra Johnson e aproape gata să deschidă amfora.

— Mac?

— Desigur, răspunse Anna. În ceremonialul sfințirii iataganului, ultimul act este purificarea lamei prin trecerea ei prin fumul emanat de petale de mac amestecate cu pastă de opiu.

Am aruncat o privire spre scară, încercînd să disting ceva în întunericul ce domnea la etajul superior.

— Atît timp cît d-ra Johnson nu se hotărăște să-și purifice sabia trecînd-o prin corpul meu, treaba ei ce face, nu mă deranjează absolut deloc.

Anna se cutremură.

— Nu mai vorbi așa, mi-e destul de frică și fără să te mai aud rostind tot felul de enormități.

Am traversat fără zgomot holul, îndreptîndu-ne spre șirul de trepte. Qualt deschidea drumul. De undeva de departe se auzea muzica monotonă și țiuitoare a djinului, ademenitoare dar și tînguitoare. Luna fiind ascunsă în nori, scările erau cufundate într-o beznă totală încît trebuia să înaintăm pe pipăite. Ne-am împiedicat de cîteva ori de vechile traverse de lemn, ceea ce ne-a făcut să înghețăm locului, așteptînd ca în orice moment să auzim zgomot de pași sau fîlfîit de aripi.

În cele din urmă am ajuns sus și ne-am oprit la capătul coridorului. Probabil că norii erau pe punctul de a se risipi, deoarece cîteva raze difuze de lună pătrundeau deja prin ușile deschise din cele două părți ale culoarului. Atenția ne-a fost atrasă de ceva ce se întîmpla chiar la capătul

coridorului. Lumina pîlpîitoare și portocalie a unei lămpi cu gaz, venind din partea stîngă a bifurcației, ne arăta că d-ra Johnson se afla deja în fața ușii foișorului pregătindu-se să rupă sigiliile și încuietorile.

— Repede, rosti profesorul Qualt.

Ținîndu-ne apropiați unii de alții și păsind în vîrful picioarelor pentru a nu face zgomot, ne-am îndreptat în grabă spre capătul culoarului și am dat colțul.

În lunga ei rochie ruginie, dar purtînd acum o pălărie asemănătoare cu o perucă de argint, d-ra Johnson stătea în fața ușii după care se afla djinul. Într-o mînă ținea un iatagan lung și scînteietor, a cărui lamă era încrustată cu simboluri mistice și cu motive florale. În cealaltă, un vechi vas de aramă plin cu tămîie aprinsă din care se ridicau valuri de fum albastru, înmiresmat.

— Dumneavoastră sînteți? se interesă ea cu o voce monotonă.

Profesorul Qualt încruntă din sprîncene și ne privi pe rînd. Apoi răspunse :

— Da, *eu* sînt.

Domnișoara Johnson nu se întoarse și nici măcar nu căută să verifice cine era cel ce vorbise. Brusc mi s-a părut că se găsea într-o transă, într-o hipnoză profundă din cauza căreia ne confunda cu altcineva. Poate că-l aștepta pe amicul ei învesmîntat în acea robă ciudată cu glugă. Oricum, oricine ar fi fost, ea continua să miște ritmic vasul cu tămîie și să descrie elaborate volute în aer cu paloșul ei scînteietor.

Am șoptit în urechea părooasă a profesorului Qualt.

— Și acum ce facem? Ne năpustim asupra ei?

Acesta îmi întoarse șoapta:

— Nu-i nevoie. Știe ea ce face. Tot ce trebuie să întreprindem în acest moment e să ne asigurăm că lucrurile se desfășoară așa cum se cuvine. Dacă nu reușește să distrugă

djinul, poate vom reuși noi, pornind de acolo de unde a ieșit ea din scenă.

— Nu pun mare preț pe șansele mele, am replicat eu. Am luat doar trei lecții de jiu-jitsu în toată viața mea.

Anna interveni:

— Jiu-jitsu nu ajută în fața djinului lui Ali Baba, Harry. Și acum fii atent ce face tipa!

Domnișoara Johnson se clătina și se cutremura toată. Continua să se aplece înainte și să-și miște capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă. Din locul unde stăteam, în colțul coridorului, puteam vedea cum limba îi atîrnă printre dinți și cum ochii i se rostogolesc în orbite. Fața îi era aproape acoperită din cauza fumului de opiu, iar o spumă albă îi curgea pe bărbie. Spinteca aerul cu atîta furie cu iataganul încît m-am temut că se va tăia singură. Aceste paloșe antice sînt destul de ascuțite pentru a despica în patru un fir de păr ce plutește printr-o încăpere.

Începu să psalmodieze cu o voce plîngăreață și să bată cu piciorul în podea. Rosti de cîteva ori numele lui Nazwah – restul cuvintelor incantației nu le-am putut desluși. Apoi își trecu degetul peste sigiliile de ceară ce-l țineau pe djin prizonier în interiorul foișorului – și peste însemnele, înscrisurile și fîșiile de hîrtie de pe ușă.

Se întîmplă un lucru extraordinar! În timp ce degetul ei atingea marginea exterioară a ușii, ceara începu să se topească și să se scurgă în șiroaie prelungi. Simbolurile și sigiliile sacre se transformau în picături fără de formă, iar atotputernicele triunghiuri și figuri ce-l ținuseră închis la loc sigur pe djinul lui Ali Baba începură să dispară. Am devenit extrem de nervos văzîndu-le cum se topesc ca din senin și am început să arunc priviri tot mai dese peste umăr să mă încredințez că retragerea de-a lungul coridorului nu era cumva tăiată. Dacă d-ra Johnson aștepta pe cineva, nu voiam să-l am în spatele meu în momentul cînd duhul urma

să fie eliberat din străvechea amforă.

Domnișoara Johnson tremura ca un țînțar pe scîndurile unei verande, vara. Balansa cu putere cadelnița pînă ce întreg coridorul fu umplut de culoarea albastră a fumului de mac, în timp ce cu iataganul arunca parcă fulgere, descriind în aer modele din ce în ce mai neobișnuite. Pe laturile ușii nu mai rămăsese nici o picătură de ceară, iar sigiliile dispăruseră și ele. Doar bara groasă de metal o mai despărțea pe d-ra Johnson de djinul pe care căuta să îl distrugă.

— Cum are de gînd s-o facă? am șoptit eu. Cum are de gînd să-și croiască drum?

Anna se lipi de mine.

— *Sssst!*

Domnișoara Johnson intona un lung și obositor descîntec arab. Vocea îi ajunsese un fel de mormăit gutural, înăbușit, în vreme ce mișcările îi deveneau tot mai spasmodice. În cele din urmă cîntecul se termină, iar ea atinse cu vîrful iataganului centrul barei de fier, invocînd numele lui Nazwah Magicianul.

Și bara se frînse! Pot să jur – am văzut cu ochii mei. Domnișoara Johnson rosti numele lui Nazwah și drugul masiv se rupse în jumătate, ca un simplu băț de chibrit. Cele două bucăți căzură cu zgomot pe podea; nici un fel de încuietoare nu mai ținea ferecată ușa foișorului gotic.

— Ei bine, respiră ușurat profesorul Qualt, iată-ne și aici!

Domnișoara Johnson făcu un pas înainte și răsuci mînerul. A trebuit să împingă din răsputeri în tăblia solidă din lemn de pin, dar în cele din urmă ușa scîrțîi, se crăpă și se deschise. Am încercat să privesc în încăpere peste umărul ei, dar m-a împiedicat fumul mult prea dens de tămîie.

Cu fruntea sus și pasul măsurat, d-ra Johnson intră în foișor. Pentru cîteva clipe am văzut, la lumina lunii ce

pătrundea înăuntru din trei părți, conturul frumos profilat al Amforei Djinului cu florile ei de mac și cu armăsarii fără de ochi. Mi s-a părut că era mai mare decît vasul pe care mi-l aminteam din copilărie. Porțelanul rece strălucea, tăcut și sinistru. Apoi ușa se închise și nu am mai văzut nimic.

— Și acum ce facem? întrebă Anna cu o voce șuierată.

Profesorul Qualt se apropie tiptil de ușă și-și lipi urechea de ea.

— Cred că trebuie să așteptăm, răspunse el. Dacă deschidem în acest moment ușa și năvălim în cameră, s-ar putea să stricăm totul. Se pare că d-ra Johnson e stăpînă pe situație.

Am aruncat o privire scrutătoare spre coridorul din spatele nostru.

— Sper că nu va dura prea mult. Am ajuns la capătul răbdărilor; nu-mi mai rezistă nervii.

Profesorul Qualt mă privi grav.

— Tocmai a început incantația. Nu va dura mult, în cel mai rău caz cinci minute.

La început, din locul unde mă aflam nu puteam distinge nimic. Apoi, prin ușa foișorului am auzit din nou acea muzică tînguitoare – tipic arabă – dar și o voce subțire ce părea să cînte în ton cu ea. Totul îmi amintea de muezinii anunțînd din minarete ora rugăciunii. Cîntecul era jalnic dar și sacru, plin de invocații adresate spiritelor, spectrelor și demonilor ce populează noaptea. Am devenit conștient de încă un lucru: începuturile unei vibrații ușoare, ritmice, propagîndu-se prin lemnăria întregii case, o vibrație mai degrabă *simțită* decît auzită.

Muzica deveni din ce în ce mai frenetică și mi s-a părut că disting două sau chiar trei voci cîntînd la unison. Domnișoara Johnson își rostea cît putea de tare descîntecul în timp ce prin crăpătura ușii începură să pîlpîie o serie de lumini intermitente.

Eram atît de încordat şi de absorbit de ce se întîmpla în jur încît am uitat să mai verific coridorul din spatele meu. Invocaţiile stranii continuau fără a se mai sfîrşi, vibraţia devenea din ce în ce mai puternică, în vreme ce atenţia îmi era atrasă ca un magnet de luminile nepămîntene de sub uşă. Nu ştiam cum trebuia să arate un djin, nu înţelegeam nici măcar ce treabuia el să facă, dar evidenta frică şi nelinişte pe care o arătaseră Anna, profesorul Qualt şi Max Greaves faţă de această întruchipare a răului era suficientă ca să mă convingă că, orice s-ar fi întîmplat, trebuia nimicit.

Pentru o clipă intensitatea muzicii păru să scadă. Vibraţia se menţinea, dar se simţea că d-ra Johnson îşi încheiase prima parte a lungii incantaţii, deşi din interiorul foişorului încă se distingea un fel de şoaptă înăbuşită, la fel de dătătoare de fiori ca şi descîntecele vrăjitoreşti.

M-am întors să privesc coridorul şi sîngele mi-a îngheţat în vine. Pe la jumătatea acestuia, mişcîndu-se încet spre mine, se afla figura învesmîntată în mantia cu glugă. Era scăldată în lumina difuză a lunii, dar faţa îi era ascunsă în întunericul negru ca smoala.

— Profesore, am rostit eu simplu, iată-l c-a ajuns...

Qualt făcu un pas înapoi şi aruncă o privire peste umăr. Îşi linse buzele ce păreau să se fi uscat brusc, apoi înghiţi cu zgomot. Figura învăluită în lunga mantie rămase pe loc, tăcută şi ameninţătoare, nălucă funebră sosită tocmai de la hotarele neştiute ale nopţii.

Qualt întrebă cu o voce nefirească:

— Cine sînteţi? Ce doriţi?

Figura nu răspunse. Stătea pur şi simplu nemişcată în lumina argintie a lunii, calmă şi fără de chip. Din cîte îmi puteam da eu seama, putea să fi fost doar o mantie şi o glugă, alunecînd de-a lungul coridoarelor din Winter Sails, purtată doar de puterea propriei voinţe.

Profesorul Qualt făcu un pas spre ea şi aceasta tot nu se

mişcă.

— Domnule profesor, şopti Anna, pentru numele lui Dumnezeu, amintiţi-vă ce s-a întîmplat în salon.

Qualt nu spuse nimic ci mai făcu un pas spre figura învesmîntată în mantie. Ea rămase pe loc. Un uşor curent de aer mişcă faldurile în jurul picioarelor invizibile, în timp ce gluga însăşi păru să palpite.

Profesorul continuă să înainteze, pas cu pas, pînă ce ajunse doar la cîţiva centimetri de celălalt. În acest moment întrebă pe un ton sec:

— Ce doriţi?

Figura încercă să se întoarcă, însă Qualt continuă:

— Ştiţi, eu cunosc cine sînteţi.

Întrerupîndu-şi mişcarea, vizitatorul se opri.

— Amfora este aproape deschisă, zise profesorul. Nu vă puteţi permite să pierdeţi evenimentul, nu-i aşa?

Tăcere. Qualt se îndreptă drept spre celălalt şi privi cu atenţie în deschizătura glugii.

Şi atunci figura deschise gura. Vocea îi era răguşită, tristă şi extrem de obosită. Părea tocmai atunci ieşită din-tr-un mormînt, o voce ce cunoscuse mai multă nenorocire şi suferinţă decît şi-ar fi putut închipui vreo fiinţă omenească. Era şi ciudat de distorsionată, ca şi cum ar fi vorbit în contra vîntului nevăzut.

— *Chiar ştiţi?* rosti el simplu. *Ei bine, dacă mă cunoaşteţi, atunci trebuie să ştiţi cît de mult înseamnă asta pentru mine.*

— Vreţi să vă las să treceţi? Asta îmi cereţi?

— *Trebuie să trec*, răspunse figura învesmîntată în mantia cu glugă. *Dacă nu, sînt blestemat pe vecie.*

— Nu vă voi permite, replică Qualt. Ştiţi la fel de bine ca şi mine cît rău poate să producă.

Figura îşi plecă capul.

— *Cine sînteţi dumneavoastră pentru a-mi vorbi de rău?*

Ce știți despre așa ceva? Ce știți despre întrupările străvechi ale răului și puterea pe care ele le au asupra celor copleșiți de necazuri? Ce știți dumneavoastră?

Profesorul Qualt nu se clinti din loc.

— S-ar putea să nu cunosc prea multe, declară el calm, dar știu cine sînteți și mai știu ce încercați să faceți.

Figura învesmîntată în mantia cu glugă rămase tăcută pentru un scurt moment. Din interiorul foișorului se simțea tot mai insistent vibrația produsă de djinul revenit la viață. Vocea domnișoarei Johnson și celelalte, stranii așa cum erau, se repercutau ca un ecou prin ușa groasă din scînduri de pin. Nu mai aveam mult timp la dispoziție și eram conștienți de acest fapt.

— Auziți? întrebă profesorul Qualt. Încă puțin și djinul va fi în libertate. Ea nu-și dă încă seama că nu ești prezent acolo. Nu știe că totul se va termina cu o catastrofă.

— *Ce doriți de la mine?*

Profesorul se întoarse și arătă cu degetul spre ușa foișorului.

— Doresc să faceți ceea ce trebuia să fi făcut demult. Să exorcizați djinul. Doresc să-l ferecați pentru eternitate și să-l azvîrliți într-un loc de unde să nu mai poată să-și arunce vrăjile-i nefaste asupra altor oameni, așa cum a făcut cu dumneata.

Figura cu glugă rosti din nou cu aceeași voce șuierătoare și spartă:

— *Credeți că n-am încercat, nebun ce sînteți? Credeți că n-am încercat să scap de el? Dar odată ce a prins poftă de libertate, a fost prea tîrziu! N-am fost destul de puternic! Și încă nu sînt. Numai* ca *are ceea ce vrea cu adevărat djinul!*

Figura își ridică brațul și-și aruncă gluga pe spate. În lumina glacială a lunei pline, am dat ochii cu fața hidos de mutilată a nașului meu, Max Greaves. Totul dură doar o secundă, apoi gluga fu ridicată la loc și figura fu din nou

înecată în întuneric.

— Max, am zis cu cu o voce moale. Max, ce se petrece aici?

Figura învesmîntată în manta nu răspunse, ci continuă să stea ca și înainte, nemișcată și nepămînteană.

M-am îndepărtat de Anna și m-am apropiat de profesor. Chiar dacă nu puteam vedea nimic în întunecimea glugii lui Max, mai păstram în minte imaginea dezgustătoare a feluiui în care reușise să-și desfigureze singur fața.

— Max, mă recunoști, nu-i așa? Sînt eu, Harry!

Figura dădu din cap.

— Știu, rosti Max Greaves răgușit și cu acea voce deformată, ieșită din mormînt. Știu că tu ești, Harry.

— Max, credeam că ești mort. Am fost doar la funeraliile tale!

Max oftă, ori cel puțin așa intenționă pentru că sunetul ciudat scos semăna mai mult cu acela al unui cîine, nu al unui om.

— Trebuia să credeți că sînt mort. Toată lumea trebuia să fie convinsă de acest lucru, cu excepția celor care cunosc adevărul.

— Dar de ce? interveni profesorul Qualt. Pentru ce toate acestea?

Psalmodierea reîncepu în camera din foișor și odată cu ea se auzi un sunet ciudat, asemănător cu șoaptele a sute de oameni. Vibrația era mai puternică și mai pronunțată, transmițîndu-se în întreaga structură a clădirii ca și cum aceasta ar fi revenit la viață. Cuprinși de panică, șobolanii începură să alerge înnebuniți printre grinzile podului.

— Harry, nu mai poate dura mult, strigă Anna.

Max încercă să facă un pas în direcția noastră.

— Trebuie să mă lăsați să trec, zise el insistent. Orice s-ar întîmpla, nu trebuie să pierd acest prilej.

Profesorul Qualt îi tăie calea.

— Mai întîi, este necesar să ne spui ce s-a petrecut. Repede, dacă vreți să vă respectați cuvîntul și să vă alăturați domnișoarei Johnson.

Disperat, Max își clătină cînd într-o parte cînd în cealaltă capul acoperit cu glugă.

— Sînt prea multe lucruri de povestit. Trebuie să mă lăsați să trec. În numele a tot ce este sfînt, lăsați-mă să trec!

— Max, am zis eu cu o voce liniștitoare, tot ceea ce ai de făcut este să ne spui ce s-a întîmplat.

— Durează prea mult! Nu pot! Harry, lasă-mă să trec! Harry, sînt nașul tău! Am jurat să te protejez. Te rog, lasă-mă să trec!

Pentru o clipă, auzind acea voce distorsionată și imploratoare, atît de diferită de cea pe care o cunoșteam și totuși atît de familiară, am fost tentat să cedez. Simțindu-mi șovăiala, profesorul mă apucă de mînă.

— Trebuie să știm, mă convinse el cu acel ton baritonal caracteristic. Trebuie să ne spună sau vom fi cu toții damnați.

Din nou, ca o maree furtunoasă, ajunseră pînă la noi șoaptele din foișor. Cei Patruzeci de Hoți, m-am gîndit eu în sinea mea. Patruzeci de modalități de a muri, una mai cumplită decît cealaltă. Și acoperind zgomotele, se înălța vocea sacadată a domnișoarei Johnson, aruncîndu-și stridentele versete ale descîntecelor asupra amforei djinului.

Max își plecă fruntea acoperită de glugă și spuse:

— Foarte bine, dacă altfel nu se poate. După cît se pare, mai avem la dispoziție cîteva minute. Însă dacă vă spun totul, trebuie să consimțiți să mă lăsați să trec. Trebuie!

— Intrați și luați loc, zise amabil profesorul introducîndu-l în biroul unde-și petrecuse întreaga viață nașul meu. Max se retrase în colțul cel mai întunecos, Qualt se așeză pe masivul scaun de lemn de lîngă birou, iar eu m-am proptit de marginea acestuia. Anna se apropie de ușă pentru a asculta, fără să scape nici o clipă din ochi colțul coridorului.

— Cred că cel mai bine ar fi să încercați să ne povestiți totul de la începutul începutului. Știați ce conținea amfora cînd ați cumpărat-o, nu-i așa?

— Da, șopti Max. Știam. Mi-a spus-o un traficant persan de obiecte de artă pe cînd lucram la proiectul de foraj al unui puț petrolier. La început nu i-am dat prea mare importanță. Albilor bogați li se oferă întotdeauna antichități fără de valoare provenind din Orientul Mijlociu. Dar mi-am dat osteneala să intru în biblioteca din Bagdad și am pus mîna pe o carte referitoare la dedesubturile poveștii lui Ali Baba și a Celor Patruzeci de Hoți. Din acel moment mi-am ieșit parcă din minți. M-am reîntors la acel traficant și am perfectat achiziționarea amforei. Era – încă este – una din cele mai frumoase piese antice pe care le posed.

Profesorul Qualt tuși.

— Dar nu-i așa că doreați de fapt djinul, și nu amfora?

Figura învesmîntată în mantie rămase tăcută o bucată de vreme. Apoi răspunse:

— În legendă se menționează că "Cei Patruzeci de Hoți" reprezintă unul din cele mai puternice și loiale duhuri, bineînțeles dacă știi să-l potolești. Poate face pe cineva putred de bogat, prosper în afaceri dincolo de orice imaginație, chipeș, cultivat, plăcut femeilor.

Aproape că nu-mi credeam urechilor.

— Max, *ai vrut* tu toate astea? Ai vrut să fii bogat și chipeș cu ajutorul unui spirit malefic?

Gluga se întoarse înspre mine.

— Harry, e dificil pentru tine să mă judeci. Oferta nu ți s-a făcut niciodată ție, posibilitatea nu a fost niciodată la îndemîna ta. Însă cînd îți dai seama dintr-odată că bogăția e la doi pași, una fabuloasă, scoasă parcă dintr-o poveste cu zîne, atunci începi să gîndești altfel. S-ar putea să devii

puțin nebun. Nu știu. Doream și bogăția și succesul. Am dorit-o și mai mult în momentul cînd afacerile mele cu petrolul au început să meargă din ce în ce mai prost. M-am gîndit că djinul îmi va redresa situația.

În timp ce vorbea, camera începu să vibreze sub impulsurile sinistrului duh ce se întorcea la viață. Șoaptele nu încetaseră nici o clipă, iar acum păreau mai amenințătoare ca oricînd.

— Trebuie să ne grăbim, zise profesorul Qualt. Continuați, d-le Greaves. Spuneți-ne cînd v-ați decis să eliberați djinul din închisoarea sa.

— Am încercat de multe ori în decursul anilor. Am folosit toate incantațiile vechi – cele adevărate – toate descîntecele, dar nici unul n-a fost bun. Amfora rămînea inactivă, tăcută. În cele din urmă am renunțat să mai încerc și am lăsat-o acolo unde era, ca pe un simplu bibelou de ornament. Bănuiesc că Harry își amintește perioada în care obișnuia să stea în hol.

Am dat din cap.

— Desigur. Întotdeauna mi-au plăcut caii de pe ea.

— Apoi, continuă Max, am citit despre ceasurile de noapte. Aici se afla cheia problemei. Djinul lui Ali Baba fusese adormit în amforă pentru un milion de ani și numai puterile astrologice ale unui astfel de ceas puteau să-l reînvie. Cîțiva ani am tot căutat ceasul atît de necesar. Pînă la urmă am cumpărat unul, la bursa neagră, în Rusia, pentru trei sferturi de milion de dolari. Am avut multe necazuri pînă l-am scos din țară, însă bogăția fără margini constituie un stimulent ce nu poate fi ignorat.

— Mai departe, îl îndemnă Qualt, ascultînd cu cealaltă ureche șoaptele tînguitoare ale duhului.

— Am trezit djinul. Am amplasat ceasul de noapte pe soclul cadranului solar, l-am reglat și după cîteva încercări, l-am trezit. Într-o seară stăteam și citeam în birou cînd am

auzit un zgomot ciudat, ceva asemănător cu furișatul unui șobolan pe coridor sau cu încercarea unui animal de a zgîria ușa cu labele. Am ieșit, însă nimic. Numai atunci cînd m-am întors înapoi în birou, unde țineam pe atunci amfora, mi-am dat seama despre ce era vorba. Incantațiile și ceasul de noapte îl treziseră din somnul de un milion de ani. Toată noaptea am ascultat acel zgomot, extrem de surescitat.

— Și apoi? Ce n-a fost în regulă? l-am întrebat eu. Marjorie mi-a spus că îți era rău și că aveai migrene frecvente.

— Djinul, șopti Max. Era mult mai puternic decît crezusem la început. Curînd după ce s-a trezit, am început să am coșmaruri teribile în care muream în tot felul de moduri bizare și oribile. Durerile de cap nu mai conteneau. Pofta de mîncare mi-a pierit. Noaptea auzeam cum djinul își cînta lui însuși în amforă – știam și de ce. Avea să fie liber în curînd!

Profesorul întrebă:

— Nu l-ați putut distruge atunci? Sau să scăpați de el? Cînd se afla în interiorul amforei?

— Nu voiam, replică Max. Continuam să cred că l-aș fi putut controla, că aș fi găsit o modalitate de a-l face sclavul meu. Dar pe măsură ce coșmarele deveneau din ce în ce mai îngrozitoare, iar sănătatea mea se deteriora pe zi ce trece, mi-am dat seama că trebuia să-l închid din nou undeva pînă ce aș fi ajuns să știu mai multe despre el, asigurîndu-mă că nu mă va distruge el pe mine. De aceea am sigilat ușa foișorului și ca precauție am îndepărtat orice tablou sau fotografie din casă.

— Orice chip, am rostit eu calm, dar nu și pe al tău.

Figura învesmîntată în mantie tăcu din nou. Ne lăsa pe noi să ne imaginăm acea noapte în care influența duhului nefast devenise extrem de puternică, cerîndu-i să-i "împrumute" însăși trăsăturile feței. Noi înșine văzusem obrajii

crestați, cumplita gaură din locul nasului, și ne-am dat seama ce sacrificase el încercînd să împiedice djinul să părăsească amfora și să-și găsească o formă fizică.

— După acea noapte, am pretins că sînt mort, de dragul familiei mele, însă și al meu personal. Doctorul Jarvis m-a ajutat iar pentru o bucată de vreme a reușit să ascundă față de Marjorie faptul că mai eram în viață. În momentul cînd Marjorie v-a permis să intrați în foișor pentru a lua amfora – ei bine, atunci am fost nevoiți să-i spunem totul. De aceea, Harry, ți-a cerut să părăsești casa atît de repede. Tocmai fusese anunțată că trăiam încă și că aveam nevoie de djin pentru a-mi reface fața.

— Dar domnișoara Johnson? se interesă profesorul Qualt. Bănuiesc că știa ce se petrece?

Max își plecă capul.

— Domnișoara Johnson mi-a făcut cunoscută adevărata ei identitate imediat după ce a ajuns aici. Marjorie n-a știut niciodată că era mai mult decît o doamnă de companie. După acea groaznică noapte, cea în care a trebuit să mă desfigurez, d-ra Johnson mi-a spus că putea să mă ajute să îmblînzesc djinul. Mi-a mai spus că atît timp cît nu voi dori altceva decît vindecarea cicatricelor – nu bogăție, succese sau altceva de acest gen – atunci ea va reînvia djinul pentru mine. Ei bine, am acceptat bucuros. Încă mai sufăr cumplit din cauza durerii, mult mai mult decît v-ați putea imagina vreodată.

— Max, d-ra Johnson este pe punctul de a *distruge* djinul. Nu știai aceasta?

Max se uită spre mine. O rază slabă de lună sclipi în ochiul său mutilat.

— Oh, nu, zise el cu voce răgușită. Este absolut imposibil. Domnișoara Johnson mi-a spus că are nevoie de el pentru propriile ei scopuri. Nu-l va distruge niciodată.

— *Ce?* strigă profesorul Qualt. Ce vreți să spuneți prin

"propriile ei scopuri"?

— Nu știu. Înțelegerea a fost ca eu să-mi recapăt înfățișarea normală, iar ea să poată utiliza cărțile magice arăbești, veșmintele și săbiile pe care le aveam. Are un portret de-al meu și-l va determina pe djin să-mi refacă fața. Așa a fost tranzacția. Așa am căzut de acord.

Profesorul se ridică. Fața îi era albă ca varul.

— Adică... are de gînd să lase djinul în viață?

— Desigur. Așa e înțelegerea.

Qualt își înălță capul și ascultă. Din foișor se auzeau atît șoaptele, din ce în ce mai puternice, cît și vocea tînguitoare și stridentă a domnișoarei Johnson ce părea să încheie o incantație lungă și complexă. Vibrația pulsa din ce în ce mai mult în întreaga casă, iar aerul se umpluse de o miasmă prevestitoare de rău.

— Ne-a înșelat pe toți, șopti profesorul. Domnule Greaves, nu are nici cea mai mică intenție de a vă reface fața. A vrut pur și simplu să folosească cunoștințele dumneavoastră, cărțile și obiectele antice pe care le posedați. Avea nevoie de fotografia dumneavoastră pentru ca djinul să capete o formă fizică. A intenționat întotdeauna să elibereze duhul din amforă pentru... ei bine, numai Dumnezeu știe pentru ce.

Brusc, din coridor se auzi vocea Annei:

— Repede, domnule profesor! Se întîmplă ceva!

8

Din interiorul foișorului gotic se auzeau voci bubuitoare,

aspre, guturale și crude, atît de puternice încît păreau transmise printr-un sistem de amplificare. Grăiau în aceeași limbă stranie în care vorbise Marjorie Greaves înainte de a muri. Erau atît de compromițătoare și grotești – ca un cor al demonilor – încît, pentru prima dată, mi-a fost atît de frică încît abia am reușit să-mi mișc brațele și picioarele, nicidecum să mai și rostesc vreo vorbă.

— Deschideți ușa, spuse Max Greaves aflat imediat în spatele nostru. Orice s-ar întîmpla, trebuie să deschideți ușa!

— S-o deschidem? întrebă profesorul Qualt. Dar dacă djinul a ieșit din amforă?

— Deschideți-o, repetă trist Max. E singura cale.

Qualt mă privi, mușcîndu-și nervos buzele. Apoi se îndreptă spre ușă ținîndu-și mîinile întinse în față, ca și cum ar fi traversat în întuneric o cameră ce nu-i era familiară. Am făcut și eu cîțiva pași și ne-am oprit unul lîngă altul în fața solidei construcții din lemn de pin, încercînd să ne convingem că eram destul de curajoși pentru a înfrunta orice s-ar fi găsit dincolo de ea. Obosită și încordată, însă hotărîtă, Anna rămase la cîțiva centimetri în urmă.

Urmă o altă rafală de sunete guturale și stridente, apoi vocea subțire și insistentă aparținînd domnișoarei Johnson. Profesorul Qualt zise:

— Așa!... și ridică piciorul pentru a izbi în ușă.

Dar înainte de a-și sfîrși mișcarea, ne înconjură un zgomot îngrozitor, asemănător cu țăcănitul a o mie de foarfece, și coridorul se umplu cu o ploaie de lame ascuțite ca un tăiș de brici. Qualt se aruncă într-o parte și eu în cealaltă, acoperindu-ne fețele cu palmele. Norul spintecă aerul și dispăru.

Max se azvîrlise la pămînt trăgînd-o în același timp și pe Anna.

— Ce-a fost asta? izbucni profesorul Qualt. Ce dracu' a fost asta?

Max își înălță capul acoperit de glugă.

— În Sudan e denumită furtuna-de-cuțite. O mică ambuscadă magică pentru imprudenți, nimic mai mult. Aveți grijă, s-ar putea să mai avem parte de astfel de surprize.

Ne-am ridicat prevăzători în picioare și ne-am apropiat din nou de ușă.

— Sînteți gata? întrebă Qualt privindu-mă fără să clipească în ochi. Bănuiesc că n-a văzut altceva decît o frică cumplită, dar i-am rînjit strîmb, încurajîndu-l, și a făcut o mișcare pentru a apuca mînerul.

Cu un brînci rapid, profesorul dădu ușa de perete, însă aceasta se deschise ca și cum cineva ne-ar fi luat-o înainte, invitîndu-ne înăuntru.

Primul lucru care ne-a izbit a fost căldura intensă. Năvăli prin spațiul gol astfel creat în valuri tremurătoare, uscate și toride, asemănătoare cu cele ale deșertului. Singura dată cînd mai avusesem de-a face cu o așa căldură fusese în Nevada cînd, în miezul zilei, propria ta umbră își căuta protecție sub propriile picioare. Temperatura în foișor trebuia să fi fost de cel puțin 110 grade[1] și continua să crească.

Dar nu căldura ne-a înspăimîntat. Ținîndu-ne mîinile la ochi pentru a-i proteja, am văzut-o pe d-ra Johnson cu peruca-i de argint și rochia ruginie, stînd în mijlocul încăperii cu picioarele bine depărtate și cu brațele ridicate. Mai ținea încă în mîini iataganul și cadelnița fumegîndă; camera era plină de miros de tămîie. Figura ei părea să se fi alungit în sus, căpătînd trăsăturile unui lup; era ca și cum ar fi stat în mijlocul unui ciclon.

La cîțiva pași se afla Amfora Djinului, cu sigiliul rupt. Vasul era înalt – mi-ar fi ajuns pînă la piept – și decorat

(1) 110° Fahrenheit, circa 52° Celsius (n.tr.)

cu albastru, verde deschis, roz. Din el, sprijinindu-se pe o tijă incredibil de subțire, răsărea *capul lui Max Greaves,* cu fața îndreptată spre d-ra Johnson. Acesta era capul care scotea acele voci tunătoare și adînci: patruzeci de voci diferite rostite simultan de aceeași gură.

— Oh, Dumnezeule, zise profesorul Qualt.

De această dată, deși se mai afla încă în adînca transă hipnotică, d-ra Johnson ne recunoscu fără doar și poate. Ochii, inexpresivi și împăienjeniți, îi sclipiră și îndreptînd spre noi iataganul, urlă:

— *Intruşilor! Păgînilor! Nepoftiților!*

Am simțit cum mi se oprește inima în piept în clipa în care capul lui Max Greaves se întoarse ușor, pe tija subțire ca un șarpe, și ne privi drept în față. Ochii îi erau luminoși și scînteietori și el îmi adresă un zîmbet ușor. Era atît de familiar, și totuși atît de hidos de străin, încît m-am simțit moale ca o cîrpă și copleșit complet de frică.

Capul vorbi. Glasurile care-i ieșeau din gură erau colosale și tunătoare. Rosti cîteva cuvinte în acel dialect obscur și înfricoșător, apoi capul se întoarse în altă parte.

— Ce-a spus? am strigat eu către profesorul Qualt. Ce vom face acum?

Qualt rămase pe loc, încordat și vigilent.

— A zis ceva referitor la faptul că sîntem prea plăpînzi pentru a-l vătăma în vreun fel, anunță el fără să se miște. Ne urează bun venit la ceremonia reînvierii sale, dar ne previne că ne va devora cînd va avea chef. Restul nu l-am înțeles.

— Ăsta-i tot... un gît lung și un cap?

Qualt făcu un semn negativ.

— Restul, mult mai mult, se află încă în amforă, dar e la fel hidos. Anna?

— Ascult, domnule profesor.

— Ai vreo idee, una de milioane?

Albă la față și tremurînd, Anna reuși doar să îngaime:

— Nu putem face nimic. În acest moment este protejat de ceasul de noapte. Puterea pe care i-o conferă este absolut de neînfrînt pînă în clipa în care va ieși complet din amforă.

Max Greaves șopti:

— Are dreptate. Numai atunci cînd vraja a parcurs întregul ciclu încetează protecția forțelor astrale. Dar și atunci...

— Și atunci... *ce?* am întrebat eu.

— Chiar și atunci încercăm să ne măsurăm puterile cu djinul cel mai puternic și mai feroce ce a existat vreodată în întreaga lume arabă.

— Intru în cameră, declară profesorul. Vreau să arunc o privire mai de aproape.

— În acest caz, am zis eu, simțindu-mi gura uscată ca iasca, vă însoțesc.

— Harry, nu trebuie.

— Dar ce credeți că voi face? Să stau la ușă și să văd cum vă lăsați devorat?

Qualt se întoarse spre Anna.

— Așteaptă aici. Dacă ți se pare că dăm de bucluc, zăvorăște ușa și pleacă de aici.

Ținîndu-ne mîinile apropiate de fețe pentru a ne proteja ochii de căldură, ne-am strecurat prin ușa deschisă spre o latură a camerei.

Mergeam cît mai aproape posibil de perete. Era cumplit de cald înăuntru, atît de cald încît simțeam cum mi se usucă globurile oculare iar gîtul îmi devine o dună de nisip. Însă în afară de căldură mai era ceva ciudat legat de atmosferă. Simțeam cum trupul mi se deforma, aveam impresia că priveam lucrurile dimprejur ca prin oglinda refringentă a unei Fata Morgana. Era o senzație nepămînteană. Privindu-mi propriile picioare, mi s-au părut încovoiate și scurte, asemănătoare cu imaginea unui băț văzut în apă.

Lîngă latura cea mai îndepărtată a amforei, d-ra Johnson își continua cîntecele și incantațiile. Capul lui Max Greaves se mișca și se balansa, întorcîndu-se din cînd în cînd pentru a ne fixa cu ochii săi funești și inumani.

Profesorul Qualt se aplecă spre mine și strigă:

— Sînt patruzeci de descîntece și incantații. Fiecare din ele reînvie o anumită parte a personalității djinului. Cel pe care-l intonează acum se numește cîntecul Termitei-Primejdioase-pentru-Plămîni.

— Isuse Hristoase, am exclamat eu.

— Am o idee, continuă Qualt. S-ar putea să ne ofere un oarece răgaz, chiar dacă nu ne va descotorosi de duh.

— Ne aruncăm asupra lui? Spargem amfora?

— N-ar ajuta la nimic. De ce n-am încerca să punem însă mîna pe d-ra Johnson? Dacă nu va apuca să-și termine descîntecele, atunci djinul nu va fi capabil să părăsească amfora.

Am încercat să-mi frec ochii iritați pentru a-i umezi puțin. Căldura devenea din ce în ce mai cumplită. Mi-am desfăcut mai larg gulerul cămășii și mi-am șters fruntea cu dosul palmei.

— Și ce facem cu vraja? Vreau să spun... ceasul de noapte va continua să-l protejeze, nu-i așa, chiar dacă întîrziem completa sa reînviere? Bănuiesc că, mai devreme sau mai tîrziu, va pune la punct o modalitate de a ieși de acolo și dacă pînă atunci nu vom găsi soluția corectă pentru a-l distruge, va fi de două ori mai furios decît este acum.

— Cel puțin vom avea cîtva timp la dispoziție!

Am tușit.

— Ei, bine și așa, dacă nu găsim ceva mai acătării. Poate dacă pornim în direcții diferite și o încercuim, vom reuși să ajungem la ea înainte de a ne lovi cu palosul.

— Perfect, strigă profesorul. Acționăm cînd ești și dumneata gata.

Posibil ca el să fi fost gata, dar nici unul din noi nu fu pregătit pentru Max Greaves. Înainte de a-l putea împiedica, pătrunse în foișor cu mantaua fluturînd în aer. Gluga îi era dată pe spate descoperindu-i fața schilodită, brăzdată de cicatrice. Ochii îi erau încă vizibili în carnea purpurie și sfîșiată, dar nasul dispăruse, în locul lui aflîndu-se o cavitate întunecată. Brațele îi erau ridicate și el striga ceva cu o voce stranie, neomenească, o voce ce parcă aparținea unei creaturi în primejdie de a se cufunda într-o mlaștină.

— Max! am urlat eu. Max, nu te apropia! *Max!*

Fie că mă ignoră, fie că nu mă auzi, cert este că se tîrî cum putu pînă ce ajunse la cîțiva pași de amforă. Preț de cîteva clipe sinistre, se holbă la propria sa față ciudat de zîmbitoare, sprijinită pe gîtul unduios, în timp ce adevăratele sale trăsături mutilate indicau ceva ce ar fi putut fi considerată frică, dar mai mult și mai mult mîhnire...

— Fața mea, rosti el. Fața mea...

Apoi își ridică din nou brațele și zbieră cu acea voce mai teribilă din cauza lipsei nasului:

— *Fața mea! Mi-ai promis înapoi fața! Ai promis!*

Nu puteam face nimic. Domnișoara Johnson, cu globurile oculare devenite o masă albă solidă, cu pupilele răsucite în cap, se îndreptă spre Max cu un pas ușor de dansatoare. Am încercat să intervin dar mușchii refuzară să mă asculte. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, am văzut fulgerul lamei iataganului spintecînd aerul îmbîcsit de fum și înfingîndu-se adînc în gîtul lui Max. Un șuvoi de sînge țîșni ca un evantai în întreaga cameră și fără nici un sunet, Max Greaves se răsuci, căzînd ca un sac pe podeaua foișorului, zvîrcolindu-se însă fiind în fapt deja mort.

Împreună cu profesorul Qualt am făcut un pas înainte. Domnișoara Johnson îndreptă arma spre noi și ne-am dat seama că totul e inutil. Profesorul mă împinse lîngă peretele foișorului:

— Așteaptă, Harry. Așteaptă. Deocamdată am pierdut avantajul. Așteaptă.

Văzîndu-ne că batem în retragere, domnișoara Johnson își aruncă capul pe spate și lăsînd să-i atîrne limba lungă și albastră pînă spre bărbie, izbucni în rîs. Iataganul era pătat de sîngele lui Max, iar ea ridică lama spre gură și o linse. Am simțit cum îmi vine rău și mi-am întors privirea.

Neputincioși ca niște copii, am urmărit-o reluîndu-și cîntecele monotone însoțite de mișcările sacadate ale căderniței. Ajunse în cele din urmă la cel de-al patruzecilea și ultimul – cîntecul Vîntului Fără Nume – și începu să intoneze cuvintele rituale pentru învierea unui djin, cele ale unui ritual atît de străvechi încît erau rostite într-un dialog persan dispărut cu secole înainte de nașterea lui Hristos. Cuvintele erau atît de aspirate și șuierătoare, încît chiar la simpla lor percepere am simțit cum mă ia cu frisoane, în pofida acelei călduri de cuptor:

"Hathoka hathka, fethmana sespherel. Jinhatha lespoday nen hathoka, jinhatha fethmana!"

Amfora, împreună cu hidosul ei cap, tresări și gemu. Camera se umplu de șoapte și zgomote stranii. Chiar și grinzile tavanului păreau să murmure și să trosnească în timp ce un val de aer fierbinte o învălui pe d-ra Johnson – care cu capul răsturnat pe spate și cu gîtul alb pradă unor convulsii epileptice păru să se topească și să se dizolve în fața ochilor mei. Scoase un urlet și se înecă, cu limba atîrnîndu-i din gură, în vreme ce continua să se adreseze Djinului lui Ali Baba, Djinului lui N'zwaa, atotputernicului și dezgustătorului duh numit "Cei Patruzeci de Hoți ai Vieții", ce putea să sfîșie dar și să refacă pielea unui om. Se adresa celui mai teribil dintre spiritele străvechi, invitîndu-l *să reînvie!*

Abia mai puteam privi. Djinul se ridica încet din amforă; era greu de descris, dacă ne gîndim la duhurile binevoitoare, împodobite cu turbane, prezente în cărțile cu povești. Era un fel de cordon strălucitor, fără o formă bine definită, un amestec de intestine și trompe. Se ridica din ce în ce mai sus, încolăcindu-se în aer deasupra amforei, iard după iard de substanță scîrboasă, pală la culoare. Ne învălui un miros teribil, acru și am simțit cum mă înăbuș din cauza căldurii și a duhorii.

— Oh, Dumnezeule, rosti profesorul Qualt. Dumnezeule mare, apără-ne!

Domnișoara Johnson îndreptă spre noi vîrful iataganului sfințit. Unduindu-se ca o algă în curs de putrezire într-un ocean de apă clocotită, djinul începu să se miște în direcția noastră și am știut că eram buni pentru orice moarte îngrozitoare pe care găsea de cuviință să ne-o ofere. Mă cuprinse un fel de moleșeală ce-mi paraliză orice mișcare și n-am putut decît să privesc neputincios cum lucrul se apropia din ce în ce mai mult. Cordoanele și ligamentele cumplite la vedere constituiau întruchiparea brută a adevăratei forme fizice a djinului, dezgustătoarea ectoplasmă care avea să se transforme prin vrăji într-unul din Cei Patruzeci de Hoți, aducîndu-ne un sfîrșit groaznic și plin de chinuri.

Domnișoara Johnson începu să vorbească... și se petrecu un lucru ciudat. Djinul se îndepărtă de noi ca și cum ar fi dat înapoi din fața a ceva ce nu-i era pe plac. Mi-am întors cu greu capul deoarece gîtul îmi era aproape paralizat și, în cadrul ușii, am văzut-o pe Anna. Ținea în mînă un obiect de argint în formă de semilună, simbolul pur și sacru al credinței islamice.

Domnișoara Johnson își plecă capul. Părul năclăit de sudoare semăna cu o coadă de cal, pupilele reveneau încet la poziția lor normală. Continua să miște iataganul cînd într-o parte cînd în cealaltă, dar părea iritată și deconcertată – ca și djinul dealtminteri – la vederea strălucitoarei semilune.

Înaintînd doi sau trei pași în cameră, Anna spuse cu o voce stridentă și fermă:

— Profesore, Harry, mișcați-vă de acolo și treceți în spatele meu.

Nescăpînd nici o clipă din ochi forma șerpuitoare a djinului, ne-am retras cu spatele spre ușă. Anna rămase neclintită între noi și Cei Patruzeci de Hoți, ținînd în sus semiluna și intonînd încet – cel puțin așa am crezut – un foarte particular cîntec arab.

— Anna, rosti răgușit profesorul Qualt, trebuie să ieși de aici împreună cu noi. Nu-i poți ține piept singură!

Anna rămase în continuare nemișcată. Rosti cu o voce calmă:

— Domnule profesor, îl cunosc pe acest djin. Îl cunosc din vremuri străvechi.

Camera era în prezent atît de plină de fumul de tămîie, încît de-abia o mai puteam zări pe d-ra Johnson sau pe djinul ce se zvîrcolea în aer, dar știam la fel de bine ca și Qualt că talismanul Annei îi mai putea ține la respect preț de numai cîteva minute. Așa cum învățasem în trecut pe propria mea piele, amuletele și farmecele nu constituiau o protecție durabilă împotriva unui spirit cu adevărat răuvoitor.

Brusc, djinul începu să-și schimbe forma. Învîrtindu-se în fum, păru să se topească și să se transforme. Din norul de tămîie și mac se întrezări ceva monstruos și negru, un soi de lipitoare, cu ochi fără de vedere și cu o gușă respingătoare de culoare galben spălăcit. Anna ridică din nou semiluna și rosti cîteva cuvinte clare și sonore în arabă. La fel de rapid cum se metamorfozase în acea lipitoare bestie, djinul se răsuci din nou în fum și începu să se transforme într-o nouă formă grotescă și nefastă.

— Încearcă să capete o înfățișare contra căreia ea nu va putea lupta, zise profesorul. Încearcă să-i înfrîngă rezistența luînd diverse întruchipări.

— Anna! Am încercat să ajung pînă la ea însă Qualt mă apucă de mînă.

— Prea tîrziu. Întreaga ei atenție trebuie să se concentreze asupra duhului. O singură secundă de neatenție și vom pieri cu toții.

Se ivi o formă nedeslușită, asemănătoare cu un șobolan uriaș, dar Anna rosti cîteva cuvinte și din nou djinul își schimbă înfățișarea. Descîntecele erau intonate încontinuu și astfel am putut vedea cu proprii noștri ochi terifiantul și respingătorul grup al Hoților pe care Ali Baba îl închisese în amfora sa. Unii se tîrau și se cățărau, alții se răsuceau și se contorsionau; unii alergau pe sute de picioare păroase, alții căscau guri pline de dinți neregulați.

Am văzut o creatură jumătate șopîrlă, jumătate om, rînjind cu gura pînă la urechi. Apoi un demon asemănător unui sclav nubian ieșit din minți. Un cocoșat pe al cărui corp se lățeau nenumărate fețe zîmbitoare, de rîsul cărora se zguduia întregul foișor. O femeie ale cărei vagine larg deschise mișunau pe toată pielea ei precum omizile. O monstruozitate înfiorătoare ce se balansa pe șiruri de cîrje, ca un cerșetor lepros pe cale de a putrezi.

Ca o halucinație înspăimîntătoare, în fața ochilor noștri reînviau terorile legendare ale unei epoci apuse și uitate de mai bine de o mie de ani.

Erau lucruri împotriva cărora mamele arabe încă își mai puneau în gardă copiii la căderea nopții, iar bătrînii încă mai blestemau în barbă. Acele lucruri despre care chiar și fanaticii cei mai habotnici și mai masochiști îndrăzneau să vorbească doar în șoaptă. Aceștia erau Cei Patruzeci de Hoți ai Vieții, atît de temuți încît și cei ce asiguraseră transmiterea din generație în generație a legendelor preferaseră să le facă uitată înfățișarea reală, transformîndu-i în personajele unei frumoase povești; dar ceea ce nu reușiseră

niciodată era să le șteargă complet numele din memoria omenirii.

Văzînd întruchipările, d-ra Johnson începu să facă spume la gură, cuprinsă de isterie. Porni să-și cresteze propriile brațe cu iataganul pînă ce sîngele începu să-i șiroiască printre degete, apoi prinzînd strîns în mîna dreaptă lama ascuțită ca briciul o lăsă să alunece, tăindu-se adînc în palmă și retezîndu-și complet două sau trei degete. Își ridică triumfătoare mîna însîngerată și sacrificiul ei păru să insufle o nouă rezistență djinului. Acesta începu să unduiască spre noi, trecînd prin norul de fum sub forma unei insecte strălucitoare, o călugăriță diformă, cu clești și mandibule fremătătoare.

Anna începea să dea semne de oboseală încercînd să-l țină la respect, iar noi nu îndrăzneam să intervenim pentru a nu da ocazie djinului să ne atace în vreme ce atenția ei era distrasă în altă parte. Ridicînd încă o dată semiluna de argint, rosti cu putere cîteva cuvinte arabe; lucrul-insectă ezită.

Domnișoara Johnson își sfîșie rochia pînă ce aceasta îi căzu în zdrențe de pe umerii răniți. Apoi, apucînd între degetul mare și singurul deget rămas întreg de la mîna stîngă sfîrcul sînului drept, îl reteză cu o mișcare rapidă. Am rămas îngrozit și mi-a venit să vomit, însă mutilarea masochistă păru doar s-o stîrnească și mai mult pe d-ra Johnson, încît începu să se ungă cu propriul ei sînge pe tot stomacul, ca și cum faptul i-ar fi produs o adevărată plăcere sexuală.

— *Hathoka!* urlă ea. *Hathoka jinhatha!*

În acest moment Anna se prăbuși pe podea. Profesorul Qualt îngenunche rapid lîngă ea și încercă să apuce semiluna de argint, dar în clipa cînd o apucă, dădu îndărăt ca și cum s-ar fi ars.

— Isuse, obiectul e incandescent! Nu pot să-l ating!

— Scoate-o de aici! am zbierat eu. Să văd dacă eu...

Djinul, în forma sa brută, se apropiase prin fum mai aproape decît crezusem. În timp ce încercam să-l ajut pe Qualt s-o tîrîie pe Anna afară din cameră, un tentacul mă biciui peste obraz, înțepîndu-mă ca o meduză otrăvitoare.

— *Fața mea!*

Am îndepărtat tentaculul cu mîna și mi-am ridicat privirea. Djinul se deplasa domol de-a curmezișul camerei, unsuros și sinistru, un calmar mat, cea mai îngrozitoare nălucă a nopții. Fața lui Max Greaves începu să se materializeze brusc dintre spirale, fixîndu-mă cu un rînjet nesărat ca și cum ar fi savurat teroarea ce mă cuprinsese.

— Max, am șoptit eu. Max, te rog.

Fața continuă să-mi zîmbească dar aspectul ei nu mai era uman. O parte a bărbiei dispăru, apoi se refăcu la loc.

— Max, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-ne să plecăm! Max!

Nădușeam și tremuram din tot corpul la temperatura aceea de o sută de grade Fahrenheit. În timp ce vorbeam, profesorul o trăgea treptat pe Anna afară din foișor, înspre coridor.

Djinul se apropia, plutind, din ce în ce mai aproape. Fața lui Max Greaves se dizolvă complet între fîșiile răsucite de ectoplasmă unde apăruse pentru prima dată, și se rematerializă mult mai lîngă mine, ca un cap al unui spînzurat atîrnînd de un copac din care se scurgea un lichid dezgustător.

— Te rog, Max, l-am implorat eu.

Preț de o clipă am crezut că tentaculele oscilante ale djinului sînt gata să se încolăcească în jurul meu și să mă sufoce în strînsoarea lor. Apoi fața începu să se înmoaie și să se topească încă o dată, iar duhul se îndepărtă unduindu-se ușor. Din cîteva mișcări aproape mîngîietoare, se rostogoli în cealaltă parte a camerei și începu să se

înfășoare irezistibil în jurul domnișoarei Johnson, îngenuncheată pe podea în mijlocul propriilor pete de sînge, pradă unei transe isterice și demente.

Qualt mă apucă de umăr și mă trase spre ușă, însă nici unul din noi nu ne desprindeam privirea de pe djinul ce-și clădea încetul cu încetul eșafodajul complicat de nervuri în jurul corpului domnișoarei Johnson. Ea începu să-l mîngîie, apropiindu-și și frecîndu-și fața de el ca o femeie ce-și îmbrățișează iubitul. Încet, șoldurile ei începură să se legene, și întinzîndu-se își rupse de pe ea ultimele petice ale îmbrăcămintei însîngerate.

Priveam terorizați cum djinul se răsucea în jurul ei, începînd a se strecura între coapsele desfăcute. Femeia gîfîia și scîncea, în vreme ce tentaculele unsuroase, gălbui și musculoase se strîngeau tot mai mult. Cu mîna nemutilată își întredeschise vulva așa încît unul din acele tentacule hidoase să-și croiască drum înăuntru. Am văzut cum djinul își introducea cu forță, iard după iard de ectoplasmă filamentuoasă în corpul ei, moment în care d-ra Johnson scoase un țipăt atît de vlăguit de durere încît amîndoi am întors capetele îngroziți și neputincioși.

— *Aaaarrgghhhhh! Ugghhh! Ugghhhh!* urla ea. *Ohhh, prea mult! Prea multă durere! Mă doare prea tare! Aaarrggghhh!*

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise profesorul, ce putem face?

Am îngenuncheat lîngă Anna. Era palidă și părea să fi intrat într-o comă profundă. Numai Cel de sus știa dacă avea să trăiască sau să moară.

— Anna! am țipat eu. Anna!

Pentru o clipă am crezut că starea nu-i permitea să-mi răspundă, dar își deschise ochii cu un aer adormit și murmură:

— Harry...

Am încercat s-o readuc în simțiri dîndu-i cîteva palme ușoare peste obraji.

— Anna, djinul și-a ieșit din minți! Ascultă-mă, Anna! Ce putem face?

Din foișorul aflat spatele nostru, auzeam gemetele și răgetele distorsionate ale vocii supra-amplificate a duhului, dar și țipătele pătrunzătoare, rugămințile domnișoarei Johnson. Vocea ei era aproape inumană, ca cea a unui animal torturat, deși alături de urletele de agonie și disperare se simțea fără doar și poate o notă de plăcere intensă.

Anna șopti ceva ce n-am înțeles. Mi-am aropiat urechea de buzele ei. Încă o șoaptă:

— *Ceasul de noapte!*

Profesorul Qualt mă privi.

— Asta e! Djinul și-a recăpătat înfățișarea, așa încît ceasul de noapte poate fi utilizat și pentru alte vrăji. Asta înseamnă că l-am putea folosi *împotriva* duhului, poate chiar pentru a-l distruge!

M-am ridicat în picioare.

— Întîi și întîi să ieșim dracului de aici! Habar n-am cum să manevrez acel instrument blestemat. Poate știi dumneata?

Qualt mă ajută să o ridic pe Anna de pe podea și împreună am transportat-o cît de repede am putut de-a lungul nesfîrșitului coridor pînă la scară.

— S-ar putea să nu aibă nici o importanță, răsuflă din greu profesorul. Poate îl vei pune în mișcare fără nici un fel de pregătire specială...

Am apucat-o de picioare pe Anna în timp ce ne poticneam din greu în întunericul înconjurător.

— Nu mi-ar place să pariez pe așa ceva, am replicat eu.

În urma noastră, țipetele frenetice ale domnișoarei Johnson se repercutau pe coridoare, iar oribilele voci ale djinului făceau să vibreze și să zornăie geamurile.

Am reușit să ajungem afară. Aerul era proaspăt, călduț și deasupra noastră luna plină strălucea și dispărea din cînd în cînd în spatele unor nori fugari... Se simțea puternic briza sărată a mării. Peluza părea mai largă și mai sălbatică ca de obicei. Am tîrît-o pe Anna spre drumul de acces, după care luînd-o pe după umeri, am traversat întinsa zonă cu iarbă pînă la locul unde se afla ceasul de noapte.

Am întins-o pe pămînt și profesorul i-a luat pulsul. Între timp eu m-am aplecat asupra ceasului și am examinat cu un pesimism și o consternare din ce în ce mai mare extraordinarele pictograme și simboluri arăbești.

Din casă se auzi un țipăt cumplit de supliciu, acoperit imediat de vocile tunătoare ale duhului. O lumină pîlpîitoare și slabă apăru pentru o clipă la ferestrele foișorului gotic, timp în care am distins o siluetă estompată, însă una ce m-a făcut să mă înfior.

— Este unul din Cei Patruzeci de Hoți, glăsui cu o voce groasă Qualt. Duhul o violează cu fiecare din întruchipări!

— Adică... acele lucruri... Acele ființe pe care le-am văzut...

Profesorul Qualt se ridică în picioare.

— Toate cu excepția uneia, continuă el calm. Ce-a de a patruzecea întruchipare este vîntul deșertului. Unul din acele cicloane magice pe care arabii din Sahara le numesc "djini". Sînt atît de obișnuite încît aproape nimeni nu le mai ia în seamă. Cînd un djin se manifestă ca un vînt al deșertului, e semnul că se află pe punctul de a-și pune în aplicare o răzbunare teribilă. Este actul final de distrugere – drept represalii pentru a fi fost închis atîta vreme. Din cîte spun legendele, în acest moment devine incredibil de periculos.

L-am privit plin de seriozitate.

— Vreți să spuneți că lucrul de acolo s-ar putea transforma în ultimă instanță într-un *ciclon?*

Qualt încuviință din cap.

— Așa se va întîmpla după ce toți Cei Patruzeci de Hoți vor termina cu d-ra Johnson.

Am înghițit cu greu și am privit ceasul de noapte.

— În acest caz, cred că ar fi mai bine să încerc să pun în mișcare dispozitivul acesta.

Profesorul se apropie și rămase în picioare lîngă mine.

— Trebuie să-l apuci bine. Așa, cu o mînă de fiecare parte a soclului. Acum apleacă-ți capul, privește aceste semne și vezi dacă nu te poți concentra destul pentru a-l pune în mișcare.

M-am conformat.

— Nu credeți că ar fi mai bine să încercați dumneavoastră?

— Nu. Cunosc prea multe despre puterile magice ale djinilor. Bănuiesc că aș fi vulnerabil la orice fel de farmece ce m-ar putea contracara. Ceasul de noapte e un soi de amplificator – dacă îl suprasoliciți, se poate produce o reacție inversă, numai că în acest caz așa ceva ar însemna o moarte instantanee.

Am tușit.

— Mulțumesc că m-ați prevenit!

Țipetele din casă deveneau din ce în ce mai asurzitoare și mai deformate. M-am aplecat și am privit fix curioasele animale și păsări cioplite pe cadranul ceasului; am încercat să-mi concentrez energia asupra lor, gîndindu-mă la djin și la rapiditatea cu care trebuia să îl distrugem.

Treptat, în liniște, liniile gravate de pe cadran începură să radieze o fosforescență palidă, și am simțit cum ceasul începe să-mi zbîrnîie printre degete.

— Acum îngenunchează, zise profesorul. Îngenunchează și încearcă să aliniezi deschizăturile de pe indicator cu foișorul.

M-am așezat în genunchi în iarba uscată și mi-am apropiat ochiul de orificiile bidimensionale. Încet-încet, ele se

concentrară singure asupra uneia – și prin aceasta, am putut vedea fereastra foișorului gotic. În interiorul lui, luminat convulsiv de lumina intermitentă, am distins forme și umbre întrecînd orice imaginație. Nu știam ce reprezintă – și de fapt nici nu-mi păsa. Mă concentrasem exclusiv asupra distrugerii djinului. Pentru o clipă am văzut mișcarea prin aer a unei gheare semănînd cu cleștele uriaș al unui crab, însă m-am străduit să mă gîndesc doar la uciderea djinului și la nimic altceva.

Ceasul de noapte strălucea mai puternic și bîzîia cu un zel crescut, totuși, într-un fel sau altul am simțit că nu conține energie, nici un fel de putere. M-am întors spre profesorul Qualt și am strigat:

— Nu funcționează! E prea slab!

Qualt se apropie mai mult și îngenunche alături.

— Trebuie să chemi pe cineva în ajutor! urlă el. Probabil că djinul luptă – ni se împotrivește! Avem nevoie de un vrăjitor puternic, poate de însuși Ali Baba!

— Fără îndoială că glumiți! Ali Baba?

— Atunci, ei bine – oricine altcineva!

— Dar *nu cunosc* nici un vrăjitor!

Profesorul ridică din umeri. Am auzit-o pe d-ra Johnson zbierînd grotesc, apoi scoțînd un țipăt pătrunzător.

— Cheamă-l pur și simplu pe Ali Baba! strigă Qualt. Nu poate să facă mai mult rău decît...

Am acceptat cu o înclinare a capului și m-am concentrat încă o dată asupra ceasului de noapte. Focalizîndu-mi privirea asupra foișorului, am început să intonez în șoaptă numele lui Ali Baba, iar și iar...

— Mai tare! spuse Qualt.

Am rostit și mai tare numele.

— Ali Baba!

— Nu-i de ajuns. *Mai tare!*

— Ali Baba! am urlat din toate puterile. Ali Baba, ajută-mă! Ajută-mă, Ali Baba, de dragul a tot ce există pe acest pămînt!

În acest moment ferestrele foișorului gotic se făcură țăndări și însuși acesta implodă într-un nor de așchii de lemn și bucăți de sticlă. Fragmente de țiglă biciuiră și zornăiră cu furie pe acoperișul reședinței de la Winter Sails, iar din ruinele foișorului se înălță o spirală de praf și fum ce sfîșie cu o forță diavolească întreaga coamă a casei, pînă ce cerul nopții fu plin de sfărîmături zburînd în toate părțile.

— Vîntul deșertului! rosti profesorul cu o voce atît de deprimată încît nu i-am recunoscut-o.

— Ali Baba! am țipat din nou. Ali Baba, ajută-mă!

Djinul, cu geamătul lugubru al unei tornade ce se apropie, se rotea în jurul casei într-un vîrtej de pulbere, pietriș și cioburi de sticlă. Dimensiunile sale creșteau văzînd cu ochii, pînă ce ajunse să se învîrtească și să tune la aproape o sută de picioare în aer, un taifun distrugător, drăcesc, dezrădăcinînd copacii și tufișurile din rădăcini, transformînd ușile garajului în așchii.

Mi-am dat seama că Ali Baba, oriunde s-ar fi aflat el, nu avea de gînd să mă ajute. M-am simțit fără apărare, singur și pierdut; mi-am sprijinit fruntea de ceasul de noapte. Profesorul Qualt înțelesese că aveam să pierdem bătălia și că nu mai puteam face nimic să ținem la distanță maleficul spirit aflat în fața noastră.

Dar mai era un lucru. Pe cînd mă găseam în foișor și djinul era pe punctul să ne înlănțuie, avusesem în fața ochilor chipul lui Max Greaves și-i cerusem să mă salveze. Poate printr-o întîmplare norocoasă, printr-un capriciu al sorții, ar fi putut să mă ajute iarăși. Mi-am înălțat capul. Djinul traversa drumul de acces, îndreptîndu-se spre noi, aruncînd în toate părțile bucăți mari de pietriș.

— Harry, strigă Qualt, *este prea tîrziu!*

Am încercat să-l ignor. M-am concentrat din nou asupra ceasului de noapte și am șoptit:

— Max, ajută-mă!

Apoi din nou și din nou:

— Max, ajută-mă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Atunci, ciudat, ceasul păru să prindă viață și să zbîrnîie cu o putere tot mai mare. Am simțit o senzație stranie, un fel de gol imens, nu mai știam dacă îngenuncheam în iarbă, dacă stăteam undeva în casă sau dacă mă aflam în cu totul altă parte.

Apoi am realizat că mă ridicam pe vîrfurile picioarelor. Mă ridicam pe vîrfurile picioarelor și ieșeam dintr-o cameră unde domnea tăcerea. Pășeam prin lumină și prin întuneric într-o casă tăcută. Mă simțeam ca și cum m-aș fi mișcat cu ajutorul unui magnetism ocult, alunecînd ca un patinator de-a lungul unui coridor lung și sufocant. Coridorul părea fără de sfîrșit, dar eu rămîneam totuși calm.

Am deschis ochii. Șuieratul ascuțit al vîntului mă asurzi aproape complet. Privind în sus pe sub sprîncene am văzut tromba înaltă de o sută de picioare tăind brazde prin iarbă cu ferocitatea unui posedat mînuind un ferăstrău de spintecat. Am apucat soclul ceasului de noapte pentru a-mi păstra echilibrul și am aruncat o privire în jur, căutîndu-i cu disperare pe Anna și pe Qualt.

— Anna! am urlat. Anna! Profesore!

— Își revine în simțiri! răspunse tot printr-un strigăt profesorul.

Nu-l observasem pentru că se afla de cealaltă parte a ceasului, aplecat peste Anna. Aceasta era încă albă la față, însă încerca din răsputeri să se ridice în picioare.

— Va trebui să o luăm la sănătoasa, zbieră Qualt. Într-acolo, înspre copaci! Sînteți gata?

— Nu vă aud, am mugit eu drept răspuns. Luați-o înainte împreună cu Anna!

Dar ea nu părea dispusă să se miște. Împleticindu-se, se apropie de mine și se ghemui lîngă ceasul de noapte, tremurînd ca varga, cu privirea rătăcită.

— Anna!

Mă trase de mînecă.

— Trebuie să-l faci să funcționeze, țipă ea. Trebuie să omori djinul. Trebuie, Harry, *trebuie!*

— Anna, nu...

— Harry, trebuie! Mă urmărește! Nu înțelegi? Djinul mă urmărește pe mine! Domnișoara Johnson era descendenta fetei urîte, însă eu sînt urmașa celeilalte. Harry, pe mine mă vrea! *A așteptat atîta timp și acum mă dorește pe mine!*

M-am holbat la ea neputincios. Vîntul asurzitor deveni prea puternic pentru a mă lăsa să fug și pur și simplu nu știam ce ar mai fi putut face ceasul de noapte. De-abia mai vedeam din cauza prafului și a nisipului ce-mi intrase în ochi, iar Anna mă privea cu o expresie de teroare întipărită pe față.

— Anna! am strigat eu ca și cum aș fi vrut să-i spun că nu puteam face absolut nimic. Apoi ciclonul smulse ceasul și soclul din pămînt, aruncînd în toate părțile bucăți de piatră; suflul mă trînti pe spate, amețit și însîngerat, iar forța vîntului mă țintui în iarbă nepermițîndu-mi să fac nici o mișcare.

Am avut senzația confuză că începeam să coborîm rînd de trepte, că alunecam pe un drum de acces pietruit și apoi, încercînd să-mi ridic capul, am văzut-o pe Anna alergînd de-a curmezișul peluzei.

Profesorul încercă s-o ajungă din urmă. Djinul îi dădu un brînci făcîndu-l să se rostogolească peste cap de cîteva ori; cu un pocnet sec, piciorul i se rupse.

Preț de o secundă Anna continuă să alerge în fața djinu-

lui care se desena pe cer în urma ei ca o spirală necontenită de iarbă smulsă și țărînă. Apoi, exact sub ochii mei, acesta o prinse și-i sfîșie hainele ale căror fragmente zdrențuite fură aruncate în înaltul cerului.

Un vîrtej pătrunzător de pămînt, pietriș și rădăcini lacerate îi cuprinse corpul, de la picioare tot mai în sus. Ea își ridică brațele, convulsiv și inutil, în timp ce vîntul îi smulgea părul fir cu fir de pe cap, împrăștiind bucățelele însîngerate ale scalpului în aerul nopții. Apoi îi jupui realmente pielea de pe corp, în fîșii unduitoare și trosninde, dezgolindu-i complet mușchii. Curînd și aceștia fură sfîșiați; cel al spatelui începu să fluture ca o aripă. Și în cele din urmă, înainte de a-mi îngropa fața în iarbă, am văzut cum măruntaiele îi erau aruncate în sus într-un șuvoi neîntrerupt, iar oasele precum bețele de chibrituri împrăștiate peste tot.

Djinul scoase un urlet mai pătrunzător și începu să se deplaseze în direcția mea. M-am rostogolit pieziș de-a curmezișul peluzei, încercînd să mă îndrept spre plajă, știind că dacă mă va prinde, nu voi avea nici o șansă la un milion să scap cu viață.

În acel moment am auzit o voce nepămînteană, cavernoasă, șoptind din interior *oprește-te!* Am deschis ochii, dar nu păreau deloc să mă asculte! *Alunecam peste pajiști și deasupra mea vedeam silueta dezlănțuită a djinului, un nor negru și fosforescent cu niște ochi roșii ce mă țintuiau din întunecimea masivei sale staturi. Am știut că nu-mi mai este frică de el, că nu mai reprezintă pentru mine nimic altceva decît o potaie neascultătoare ce trebuia trimisă înapoi în coteț. Înălțîndu-mi brațele, am rostit încă o dată* oprește-te! *iar cînd am rostit cuvîntul și a treia oară, vîntul începu să sufle mai încet, cu un ton jalnic și posac.*

Mi se părea că mă deplasez de-a-ndărătelea – nu în spațiu ci în propria mea minte. Am văzut lumi diferite și sori și întuneric și lumini orbitoare. Am auzit voci ce deveneau

ecouri, am urmărit defilînd prin fața mea peisaje și munți bizari, culori, mișcări. Am simțit cum ceva îmi atinge fața – fața mea! apoi vîntul se opri și nu mai rămase nimic nici de văzut și nici de auzit. Absolut nimic.

Plin de vînătăi, tușind, m-am ridicat de pe peluza devastată. Liniștea era totală, exceptînd clocotul ușor al brizanților ce se spărgeau de țărm. Poticnindu-mă, m-am îndreptat spre locul unde zăcea profesorul Qualt și aplecîndu-mă, l-am întrebat cu voce răgușită:

— Vă simțiți bine?

Era alb la față, transpirat și se ținea de picior, dar reuși să zîmbească strîmb:

— S-a rupt, blestematu' ăsta de...

M-am ridicat și am privit în jur. Nici urmă de Anna. Nici o părticică, nici un semn, nimic. Însă la vreo cincizeci de iarzi zăcea cineva cu fața în jos pe brazdele răvășite; în mod limpede, grav rănit.

M-am îndreptat într-acolo șchiopătînd. Încă înainte de a-i vedea fața, am recunoscut îmbrăcămintea. Am îngenuncheat lîngă el și folosindu-mi bruma de putere pe care o mai aveam în mine, l-am întors pe spate. Era mai mult decît rănit: era mort. Dar nu djinul îl răpusese.

— Max, am zis eu încet. Dumnezeule, îți mulțumesc, Max!

Murise în momentul cînd îl lovise cu iataganul domnișoara Johnson. Și totuși... iată-l zăcînd pe peluză. Trebuia să fi ajuns pînă acolo prin propriile sale mijloace. Ceasul de noapte îl somase să se prezinte, insuflase, într-un mod sau altul, toată determinarea și rezistența mea în corpul său nemișcat, și făcuse ca acei mușchi înțepeniți, acele picioare inerte să se miște singure. Ceasul de noapte reînviase un vrăjitor pentru a-mi veni în ajutor, dar acesta fusese Max Greaves.

Era mai mult decît atît: nu numai Max Greaves, ci acel

Max pe care-l cunoscusem odinioară, cu mult înainte de apariția amforelor, djinilor și farmecelor blestemate. Fața îi fusese refăcută, iar el zăcea acolo în lumina palidă a lunii pline, fără să zîmbească, odihnindu-se în pace.

În viață, Max Greaves fusese neputincios împotriva djinului. Mort, neamenințat de posibilitatea unei agonii fizice, fusese în stare să-l oblige pe djin să se întoarcă în imemorialul iad de unde venise. Înainte însă, îl constrînsese să-i înapoieze singurul lucru ce-i permisese să existe în lumea oamenilor: fața sa. Djinii sînt spirite atotputernice și amenințătoare, domnind asupra tuturor demonilor ocultei Arabii, dar nu pot să nu se supună ordinelor unui spirit uman.

Obosit, m-am ridicat și mi-am consultat ceasul. Sticla se spărsese, însă mecanismul încă ticăia. M-am întors lîngă profesorul Qualt.

— Mai puteți rezista puțin? Mă duc să chem o ambulanță.

Qualt strînse din dinți.

— Nu, nu face asta. Vor vedea casa, peluza, totul. Cel mai bine e să păstrăm tăcerea asupra celor întîmplate aici.

— Dar ce facem cu d-ra Johnson? Iar dacă sînteți în stare să suportați un șoc... ceea ce se vede acolo e cadavrul lui Max Greaves. Cu o față intactă și o tăietură la gît la fel de adîncă ca Marele Canion.

Profesorul își clătină cu greutate capul.

— Doctorul... cum se numește... Jarvis. Ne va ajuta. Cu siguranță nu va vrea să se afle că la prima înmormîntare a nasului dumitale a pus în groapă un coșciug gol...

Apoi, brusc, leșină. M-am îndreptat spre intrarea principală a reședinței să-mi iau mașina. Avea o crăpătură în parbriz și o mulțime de zgîrieturi pe caroserie, însă în rest părea neatinsă.

Am întors și am intrat pe peluză pentru a-l lua pe Qualt

și a-l transporta la spital.

Ultima imagine, cu adevărat ultima, a casei din Winter Sails am avut-o prin fereastra din spate a mașinii. În timp ce mă apropiam de copacii de la intrarea pe drumul de acces, înclinați unii spre ceilalți, am încetinit și am aruncat o scurtă privire înapoi. Era la fel de albă și de fantomatică ca întotdeauna, profilîndu-se pe fundalul oceanului la Cape Cod, cu ferestre ce păreau ochi fără de fund, cu grinzile acoperișului îndoite și cu iarba înaltă unduind în bătaia vîntului pe întreaga peluză.

Și nu am început să plîng pînă ce nu l-am văzut pe profesorul Qualt în siguranță în spitalul local și pînă cînd nu m-am instalat într-un bar, cu un matinal Bloody Mary[1] în față și cu o țigară în mînă. Mi-am privit fața în oglinda afumată din fundul localului, în vreme ce lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Barmanul mă privi dezaprobator, ca și cum aș fi sosit în Massachusetts dintr-o altă lume.

Epilog

Centrul Cultural Iranian
New York

Stimate domnule profesor Qualt,

În numele meu și al colegilor mei, vă mulțumesc pentru

(1) Cocteil din votcă, suc de roșii și diverse ingrediente (n.tr.)

amabila dumneavoastră scrisoare de condoleanțe. Domnișoara Modena nu a lucrat prea mult timp pentru acest departament, însă entuziasmul și verva ei ne vor lipsi extrem de mult tuturor.

Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră referitoare atît la mediul unde a crescut și s-a format, cît și la legendele despre Nazwah sau N'zwaa, tot ce vă pot spune e că într-adevăr există o legendă în care, cu multe secole în urmă, o fată urîtă își dăruiește corpul de bunăvoie unui djin atotputernic pentru a-și salva frumoasa soră.

Domnișoara Modena mi-a vorbit de cîteva ori despre această legendă, pentru că ea o credea organidegată de un exemplar rar de ceramică persană căruia încerca să-i dea de urmă în folosul nostru.

Îmi pare rău că nu-mi reamintesc toate detaliile discuțiilor noastre pe această temă, dar ceea ce-mi aduc aminte este faptul că d-ra Modena era fascinată de neconcordanțele evidente ale legendei și-și petrecea ore întregi în biblioteca noastră căutînd informații suplimentare. Ceea ce o tulbura cel mai tare era amănuntul că, în ciuda sacrificiului de sine al fetei urîte, sora chipeșă totuși murise, deși djinul încheiase un pact prin care se obliga să nu-i facă nici un rău. Avînd în vedere faptul că djinii își țineau promisiunile, d-ra Modena mi-a declarat că singura explicație posibilă ar fi fost nerespectarea înțelegerii de către sora cea urîtă.

Îmi amintesc că în decursul cercetărilor ea a dat peste un mic fragment dintr-o poveste datînd din timpurile lui Hassan i Sabah, unde se menționează că exista pe vremuri o familie compusă din femei urîte care, generație după generație, continuau să caute un recipient magic, ceva asemănător cu o sticlă, în care se credea că trăiește un spirit. Cu multe secole înainte, se presupunea că acest duh ar fi întreținut relații carnale cu prima reprezentantă a familiei respective, oferindu-i acesteia – și aici cred că pot cita cuvintele dom-

nișoarei Modena – "momente de plăcere sexuală cu mult peste puterea de închipuire a unui muritor".

Deși această poveste a fost scrisă cu multe sute de ani de la întîmplare, d-ra Modena a considerat amănuntul respectiv ca fiind o aluzie la faptul că fata a călcat înțelegerea dintre ea și djin, prin plăcerea reală pe care a simțit-o în timpul supliciului. Deși djinul a posedat-o sub multiplele lui aspecte și ea a fost în cele din urmă ucisă în cursul acelor momente, sora cea urîtă a fost atît de încîntată de plăcerile carnale ale torturii încît ar fi dat orice pentru ca ele să nu înceteze. Probabil asta l-a determinat pe djin să nu-și țină promisiunea.

Poveștii ulterioare arată că ambele surori erau însărcinate în momentul morții. Se pare că pruncul pe care-l aștepta sora cea urîtă aparținea însuși djinului, deși nu putem fi siguri de acest lucru. Putea să fi fost al unuia din vrăjitorii sectei N'zwaa sau chiar (cum pe bună dreptate remarca d-ra Modena) al unui păstor de capre. Însă copilul fetei frumoase era al logodnicului ei.

Ambii prunci au fost extrași din trupurile celor două surori în momentul cînd au fost omorîte și dați apoi în grija unor femei din satele învecinate. Posibil ca ei să fi fost salvați de către cei din secta N'zwaa pentru a fi oferiți ca sacrificiu ulterior demonilor și djinilor cărora li se închinau ei.

Și totuși, așa cum continuă povestea, ambii copii au supraviețuit și au părăsit regiunea, fapt care plasează întreaga acțiune în timpul lui K'oris Vînătorul de Vrăjitori, un funcționar local ce s-a dedicat total stîrpirii practicilor ilegale și religiilor demonice de tipul celor din N'zwaa.

Domnișoara Modena credea că, în decursul anilor, descendentele fetei urîte l-au căutat pretutindeni pe djin, sperînd ca el să le ofere și lor momentele de plăcere teribilă care au stat la baza întemeierii spiței lor. La rîndul lor,

urmaşele surorii frumoase scotocesc lumea pentru a da de familia fetei urîte şi a se răzbuna pe ea, drept pedeapsă pentru trădarea înaintaşei lor. Nu prea ştiam dacă să cred sau nu această teorie, însă în decursul activităţii mele legată de obiectele străvechi, am întîlnit cazuri şi mai uimitoare cum ar fi acela ce mi s-a întîmplat în timpul războiului în Aqaba, cînd cineva mi-a arătat o bucată dintr-un "covor fermecat" ce zbura în jurul cortului meu ca un fluture înnebunit.

Mai există un lucru pe care mi-l aduc aminte din ceea ce povestea d-ra Modena. Spunea că dacă s-ar întîmpla vreodată ca o descendentă a sorei frumoase să găsească Amfora Djinului, atunci ar şti că urmaşii celeilalte nu se află prea departe. Dar ea va fi întotdeauna în pericol de moarte, pentru că djinul dorea cu ardoare fetele aparţinînd familiei sale şi că, odată moartă descendenta fetei cele urîte, nu va mai exista nimeni în cer sau pe pămînt care să o protejeze de furia spiritului.

Sper sincer că aceste scurte amintiri să vă fie de vreun oarece folos, şi aştept cu nerăbdare ziua în care veţi avea timp să-mi faceţi o vizită la birou să discutăm pe îndelete problema, dar şi multe altele legate de antichităţile iraniene.

Al dumneavoastră supus,
K.L. Asrah

Bedford Street
Cape Cod

Dragă domnule Erskine,

De la întîlnirea noastră, am pus la punct toate amănuntele legate de înmormîntarea domnişoarei Johnson, ale

domnişoarei Modena şi a celuilalt gentleman. Aşa cum aţi remarcat şi dumneavoastră, este extrem de regretabil că erau cu toţii predispuşi la pesta porcină, boală care – cum am menţionat în certificatele de deces – a constituit motivul dispariţiei lor.

Am tot căutat îndelung în reşedinţa de la Winter Sails o urmă cît de mică a amforei, însă spre marea mea părere de rău trebuie să vă informez că n-am găsit nici una. A dispărut sau a fost distrusă în timpul furtunii. Nu pot şti cu certitudine. Oricum, în prezent casa a fost scoasă la licitaţie, aşa încît mă îndoiesc că vom mai auzi vreodată vorbindu-se de ea.

Dacă mai veniţi prin Cape Cod, nu ezitaţi să mă vizitaţi; poate la ceai, dacă vă va face plăcere.

Cu cele mai bune urări,
M. Jarvis
Doctor în medicină

West Good Hope Road,
Milwaukee, Wisconsin

Dragul meu Harry,

Mii de mulţumiri pentru ajutorul dat. Acum îmi petrec o bună perioadă de timp la Universitatea din Wisconsin, răscolind prin maldărele de cărţi şi obiecte legate de ceramica păgînă mai puţin înfricoşătoare decît exemplarul pe care-l cunoşti.

Cred că s-ar putea să ai dreptate cînd susţii că Amfora Djinului constituia pur şi simplu o bizarerie, deşi într-un vechi exemplar din Enciclopedia Ocultă a Persiei am dat

peste o poveste unde se menționează că toate amforele sînt utilizate de demoni și spirite drept ascunzători, indicîndu-se și faptul că, în timpul nopții, este recomandabil de astupat cu capace amforele și sticlele goale pentru a împiedica demonii să-și găsească culcuș înăuntru, știut fiind că odată intrați în interior, se fac luntre și punte să iasă iarăși la lumină.

Dar nu-ți face griji degeaba, doar nu trebuie să lăsăm superstițiile să ne copleșească, nu-i așa?

Oricum, îți mulțumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut. A fost o încercare grea, pe care e mai bine s-o uităm cu desăvîrșire.

Al dumitale,
Gordon Qualt

Aceste cîteva scrisori reprezintă tot ce mi-a mai rămas care să-mi amintească de Anna și de Djin. Le păstrez în sertarul din stînga sus al vechiului meu birou; din cînd în cînd le scot și le citesc încet și cu atenție, apoi le pun la loc.

Și mai este un lucru pe care-l fac din obișnuință.

Atunci cînd afară-i întuneric și vîntul fluieră ușor printre treptele de fier ale scării de incendiu aflată lîngă apartamentul meu, sau cînd face să scîrțîie sinistru ușa ce dă spre coridor, nu mă pot abține să nu privesc cele două amfore înalte, amplasate pe polița de deasupra căminului. Datează din epoca victoriană, sînt emailate cu verde și-s urîte, însă mă tot gîndesc că poate în interiorul lui se adăpostește vreun malefic spiriduș de prin al nouăsprezecelea veac, căruia – într-una din nopțile cînd voi dormi buștean – îi va veni chef să-și manifeste puterile în liniștea și bezna de nepătruns a locuinței mele.

Vedeți dumneavoastră, întotdeauna e ușor să te înspăimînți singur, dar adevărul referitor la ceea ce conțin în realitate amforele și sticlele este mult mai înfricoșător.

Sfîrșit

Colecția DIMENSIUNI

Cele mai strălucitoare stele ale science fictionului

Au apărut:

✹ **Arthur C. Clarke – Rendezvous cu Rama** **185 lei**

O imensă astronavă, lungă de aproape cincizeci de kilometri, pătrunde în Sistemul Solar. Expediția terestră trimisă în întîmpinarea ei consideră la început că nu conține viață, dar treptat, realizează că Rama este dirijată de o inteligență superioară, total indiferentă la eforturile umanității de a o contacta.

Nestingherită de patimile umane dezlănțuite în jur, nava extraterestră își va încărca bateriile solare, continuîndu-și drumul spre o destinație necunoscută, lăsînd în urmă confuzie, descumpănire, uimire, dar și o rază de speranță.

✹ **Michel Jeury – Poney-Dragon** **180 lei**

Anul 2010. Experiențe cu o serie de călătorii mentale în viitor anunță un stat totalitar european pentru 2025. Este vorba de un viitor probabil, cel mai probabil deoarece este trăit la fel de majoritatea exploratorilor temporali.

Se poate scăpa de această variantă a destinului? Și cum, mai ales dacă elementele noului fascism, ale acelei noi monstruozități se găsesc deja în prezent?

În pregătire:

✹ **Michael Moorcock – Schoonerul Gheții**

O nouă glaciațiune a acoperit suprafața Terrei cu o pătură strălucitoare de gheață, în mijlocul căreia puține comunități umane au reușit să supraviețuiască.

Zgîrie-norii New York-ului, singurii rămași deasupra albului zăpezii, constituie mirajul spre care se îndreaptă cu expediția sa Konrad Arflane, într-o încercare de a întoarce cursul timpului.

Arthur C. Clarke – Fîntînile Paradisului

Sri Kanda, Muntele Sacru, locul cel mai sfînt din anticul Taprobane. De asemeni, singurul amplasament posibil pentru cea mai îndrăzneață lucrare inginerească din istoria Omului.

Cu 2000 de ani în urmă, regele Kalidassa înfruntase călugării muntelui pentru a-și implini propria viziune asupra gloriei. Acum, Vannevar Morgan începea o bătălie asemănătoare, pentru a lega Pămîntul de stele printr-un ascensor celest.

Colecția HEXAGON

Nouă serie de romane polițiste și thriller-e a editurii MULTISTAR

În pregătire:

Richard Condon – Familia Prizzi

Maerose Prizzi are o singură dorință în viață: aceea de a deveni prima femeie *capo di tutti cappi*. Charlie Partana, ucigașul plătit al familiei, deține un rol cheie în planul ei. Dar va accepta el să fie unelta docilă a lui Maerose căsătorindu-se cu ea, cînd ochii lui se îndreaptă către o altă femeie?

Romanul americanului Richard Condon i-a adus acestuia celebritatea, determinîndu-l să continue acțiunea în alte două volume. Cel de-al doilea, *Onoarea Familiei Prizzi*, s-a bucurat de ecranizarea lui John Houston, avîndu-i ca interpreți în rolurile principale pe Jack Nicholson, Katheleen Turner și pe Anjelica Houston.

Len Deighton – SS-GB

***

"În Anglia toți sînt curioși și continuă să se întrebe: *De ce nu vine Hitler?* Fiți calmi. Fiți calmi. Vine! Vine!"

(Adolf Hitler, 4.09.1940, Berlin)

***

Invazia a reușit. Churchill a fost împușcat de un pluton de execuție din Luftwaffe. Regele este prizonier în Turnul Londrei. Cea mai temută instituție din Marea Britanie a devenit SS-GB, SS-Great Britain.

Douglas Archer, inspector în Scotland Yard, crede că are de anchetat o crimă banală. Dar va descoperi că independentul spirit britanic n-a fost cîtuși de puțin îmblînzit de ocupația germană.

Bun de tipar: 28 iunie 1992
Coli tipografice: 6,5
Tiparul executat la Imprimeria Bacovia
Bacău

În reşedinţa sa din Cape Cod este găsit mort în circumstanţe misterioase un colecţionar de antichităţi provenite din Orientul Mijlociu.

Obsesia lui Max Greaves o constituise o amforă străveche, sigilată de către dînsul în foişorul gotic al locuinţei.

Însă spiritul djinului întemniţat în amforă a aşteptat secole să se elibereze, iar în prezent nimic nu mai poate sta în calea furiei şi puterilor sale malefice.

DJIN

Englezul Graham Masterton, născut în 1946, este un scriitor de marcă al genului horror, foarte gustat în ţările occidentale.

Prin intermediul DJIN-ului, vă facem cunoştinţă aşadar cu una din cele mai puternice creaţii ale sale.

Tradus anul trecut în Polonia, succesul volumului a depăşit orice aşteptări, fiind tipărite aproape un milion şi jumătate de exemplare în mai puţin de şase luni.

ISBN 973-9136-03-6 Lei 158